

Giới thiệu [Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai] - Hỏa Nguyệt

Thể loại: xuyên không, sủng, incest, 18+

Edit: Hachi, NMT 1

Beta: Ái Nhân

Số chương: 17

Hắn vốn chính là một tu la nhưng giờ đang chuẩn bị chuyển thể, mà trong nhân gian luôn có lời đồn nếu tu la chuyển thì chắc chắn dân gian sẽ gặp kiếp nạn.

Hắn đầu thai làm một đứa nhỏ không được ai thương mến, lại gặp cảnh nhà bị diệt vong, vì cứu người chị gái trước giờ cũng chẳng ưa gì mình mà sắp bị cường bạo

Nàng, xuyên qua từ thời không, vừa mở mắt đã gặp cảnh một bé trai xinh đẹp sắp bị cường bạo, nàng lạnh lẽ giải quyết ba tên đó trong ánh mắt kinh ngạc của hắn.

Và.... Vấn đề đã bắt đầu từ đó.

hắn không cần biết Tu la hay địa ngục, không cần biết luân thường hay đạo lý, hắn chỉ biết có nàng.

một thuật sĩ nhìn hắn nói:

"Người là Tu La, sao không nhập vào Tu La đạo"

hắn khinh thường cười:

"không cần biết chính đạo hay tà đạo, không hề liên quan đến ta. Ta chỉ muốn đòi đòi kiếp kiếp được ở bên cạnh nàng."

Nam chính thuộc dạng shota, đáng yêu, trẻ con với nữ chính. Nhưng lạnh lùng với người ngoài, cốt truyện hay, có "thịt"

Bạn đang đọc truyện *[Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai]* - Hỏa Nguyệt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Bảo bối xinh xắn

Ý thức trong bóng đêm mơ mơ hồ hồ, từng đợt đau đớn truyền đến, bên tai còn tràn đầy các âm thanh ồn ào.

Dần dần, nàng bị những kia thanh âm kia hấp dẫn, cố gắng muốn nghe xem bọn họ đang nói gì.

"Thả ta ra!"

"Lớn lên nhìn cũng không tệ, để cho gia nếm thử xem thế nào."

"Cút ngay!"

Vừa dứt lời sau đó là tiếng một cái tát giáng xuống, chung quanh tiếng ồn ào tiếng cười, cùng tiếng huyết sáo càng lớn.

Không được, đầu càng ngày càng đau, mắt nàng từ trong bóng tối hơi hé ra.

Khi nhìn khá rõ, toàn là kiến trúc cổ xưa, nơi này là? Sau một khắc, nàng nhìn rõ ràng âm thanh phát ra là từ những người kia.

Ba người đàn ông áp chế một cậu bé, nhưng dù cậu bé có liều mạng giãy dụa như thế nào cũng không ngăn được ba người đàn ông kia đang lột bỏ quần áo cậu.

Nhìn đến đây, nàng hoàn toàn hiểu rõ, những kẻ phát điên kia là cầm thú!

Tâm tư ba người đàn ông kia đều đặt trên người cậu bé nên không phát hiện ra nàng đã tỉnh lại.

Nàng giống như quỷ lén đến phía sau bọn họ, trong chớp mắt liền giải quyết ba người đàn ông kia, những người kia mở to hai mắt kinh ngạc nhìn nàng

không hiểu, sau đó tắt thở ngã trên mặt đất

Cậu bé kia sắc mặt trắng bệch nhìn về phía nàng, trong mắt xẹt qua một tia vui mừng lẫn kinh ngạc.

Nàng không biết làm sao mình lại sống lại. Vụ nổ mạnh sớm thiêu rụi xác nàng, kết quả tỉnh dậy lại thấy mình ở nơi này, tất cả mọi người gặp nàng đều như thấy quỷ.

Không xong, cái trán càng ngày càng đau, máu thậm chí chảy xuống dưới mắt, thế giới trước mắt nàng thoảng cái đã bị nhuộm thành màu đỏ.

Đột nhiên, có một bàn tay chụp lên trán của nàng, cố gắng cầm máu giúp nàng.

Nàng quẹt máu trong mắt đi, mở mắt ra đã nhìn thấy, cậu bé kia về mặt khuôn trang lấy tay bịt miệng vết thương đang không ngừng chảy máu của nàng.

Nàng muốn tìm hiểu đây là nơi nào, tình huống bây giờ là như thế nào, nhưng thời gian vốn không cho phép. Tiếng đánh nhau bên tai mỗi lúc một gần.

"Mặc quần áo tử tế vào." Nàng đột nhiên lấy lại tinh táo nói với cậu bé kia.

Sau đó nàng túm lấy người cậu bé kia, trèo qua cửa sổ trốn ra ngoài.

Ra đến bên ngoài nàng lập tức cảm thấy chán kinh. Đây là địa ngục sao? Khắp nơi đều là máu và thi thể, tầng tầng lớp lớp phủ kín cả đình viện.

Xa xa dường như vẫn còn có người đang đánh nhau, không quan tâm được nhiều như vậy, nàng kéo lấy tay cậu bé, hướng phía sau sân nhỏ chạy lên núi.

Cậu bé cắn chặt răng, không nói được lời nào, còn nàng vẫn cứ nắm lấy tay hắn chạy loạn.

Tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy trường hợp như vậy chỉ sợ là bị trả thù gì đó.

Đến lúc đó phát hiện không thấy bọn họ, tất nhiên là muốn tìm để diệt khẩu.

Bây giờ nàng chỉ là một tiểu cô nương mười tuổi, khoảnh khắc vừa rồi là do ba người đàn ông kia đang tập chung sự chú ý vào cậu bé kia nên nàng mới có thể một chiêu đắc thủ như vậy. Cho nên bây giờ ngoài trừ trốn đi thì không còn cách nào khác.

Có thể nàng nằm mơ đều không nghĩ đến, ông trời còn có thể đùa弄 nàng như thế, trước mặt nàng là vách núi cao không thấy đáy.

"Oh, shit!" Nàng cũng không để ý cậu bé còn đang đứng bên cạnh, tay chỉ lên trời bắt đầu nói tục: "Con mẹ nó, lão già ông chơi ta, ông để cho ta sống lại chính là để cho ta chết lần nữa sao?!"

Nhưng, dù sao cũng đã được mưa bom bão đạn tôi luyện, lẽ nào lại dễ dàng chấp tay chịu trôi như vậy. Sau khi mắng xong, nàng bắt đầu men theo vách núi tìm kiếm khắp nơi. Đột nhiên nàng cười rộ lên.

Có câu nói, trời không tuyệt đường ai bao giờ. Quả nhiên là có đạo lý.

Bây giờ nàng và cậu bé kia đang ở trên vách núi, ai biết trong này cứ nhiên lại có một tảng đá lớn, hai người con trai chen chúc trên đó còn dư dả. Hơn nữa bây giờ sắc trời đã muộn, lại dùng thêm cành cây cỏ dại che lấp nếu không nhìn kỹ căn bản sẽ không nhìn thấy.

Nàng để cậu bé kia nắm lấy dây đứng cho vững sau đó mới tùy tiện giật chút cành lá cùng cỏ dại lại ôm một tảng đá ném cho hắn, trong mắt hắn hiện lên tia nghi hoặc nhưng vẫn ngoan ngoãn tiếp được.

Nàng không khỏi có chút hảo cảm đối với cậu bé này, thật không tệ rất nghe lời, nếu là những đứa trẻ khác có lẽ đã khóc lớn lên rồi.

Đội nàng leo lên trên tảng đá thì xa xa đã có người chạy tới, nghe tiếng bước chân, số người không ít.

Nàng quay đầu ra đặt tay lên miệng ra dấu im lặng với cậu bé, chú ý âm thanh bên kia. Sau đó đem tảng đá kia vút xuống núi, nàng còn rất hợp tình hợp lý hét lên một tiếng ngăn ngừa "A...."

Rồi nàng mới lấy những cành lá vừa hái xuống che kín hai người, ôm lấy cậu bé kia dựa vào vách núi.

Làm xong tất cả thì cảm nhận được ánh mắt của cậu bé kia liếc đến, nàng ngẩng đầu lên vừa vận chuyển lại ánh mắt của hắn. Trong mắt cậu bé chẳng những không có kinh hoàng, sợ hãi mà lại mang theo ý cười. "Đám cười nàng! Xem nàng làm cho hắn đẹp mắt!"

Một đám người nghe được tiếng la của nàng, đều nhanh chóng chạy vội tới bên vách núi nhìn quanh.

Bóng đêm quá sâu, từ vách núi nhìn xuống tối om một mảng, cái gì cũng không thấy rõ.

Vừa vận tảng đá kia đã rơi xuống đáy vực, một chút âm thanh truyền lên. Rồi mới chợt nghe thấy mấy người đàn ông ở phía trên bàn luận.

"Chỉ sợ đã ngã xuống."

"Ta không yên tâm, phải xuống dưới tìm thi thể."

"Chờ huynh đi xuống, sớm bị dã thú ăn sạch."

"Nhưng mà....."

"Cũng chỉ là hai đứa con trai mà thôi, đi thôi."

"Cái này..... Được rồi."

Cuối cùng truyền đến tiếng đám người rời đi, có điều nàng không dám khinh thường, đợi một hồi lâu mới buông tay đang ôm cậu bé ra, trong lòng bàn tay thấm ướt mồ hôi. Lại nhìn cậu bé, cũng một bộ đáng khấn trương.

Lúc này hai người mới ngồi xuống tảng đá, tảng đá này từ trên nhìn xuống, có vẻ vừa đủ để hai người đứng, nhìn lại mới phát hiện ra thật ra vẫn rất rộng.

Lại không thể lập tức đi ra ngoài, hai người chỉ có thể chấp nhận ở lại đây một đêm. Đến bây giờ, nàng mới nhìn rõ hai chân cậu bé toàn là vết thương, hẳn là không mặc quần!!

Nhớ lại mới rồi bị mình túm đi, cũng không nghe thấy hửn hửn một tiếng. Thật sự là nam tử hán, đánh giá của nàng về hửn không khỏi cao thêm vài phần. Nhưng quá nàng cũng không phải lòng dạ độc ác, đặc biệt là đối với người cùng chung hoạn nạn, nàng coi áo khoác ngoài của mình bao bọc chân hửn lại.

Cậu bé bị bắt ngờ bởi động tác của nàng, một lát sau mới ngẩng đầu lên, nhìn nàng rồi chậm rãi cười nhẹ.

Nụ cười này, lại làm cho nàng có cảm thấy như bị điện giật. Trời ạ! Sao nàng lại có cảm giác với một cậu bé, đùa à. Chẳng lẽ nàng lại là loại yêu thích trai trẻ trong truyền thuyết? Không cần...

Chỉ là, chết tiệt! Vừa rồi không thấy rõ ràng, bây giờ mới phát hiện đứa bé này thật xinh đẹp, đôi đồng tử sáng ngời, lông mi như hai cánh quạt, đôi môi hấp dẫn thật đúng là một bảo bối xinh đẹp.

Khó trách vừa rồi ba người kia nổi lên tà niệm với hửn, ngay cả nàng cũng có chút biến thái mà.

Nàng vẫn nhìn chăm chăm hửn, không tỉnh táo lại được. Cậu bé bị nàng nhìn như vậy có chút luống cuống khuôn mặt cũng không khỏi đỏ bừng, lại càng thêm hấp dẫn, quả thực siêu cấp kawaii (dễ thương – tiếng nhật)

Ánh mắt của nàng từ trên khuôn mặt mê người của hửn chậm rãi trượt xuống, thấy trên cổ hửn dường như mang theo cái gì đó. Nàng không tự chủ được vươn tay lấy ra xem, là một khối ngọc trên mặt khắc hai chữ "Hỏa Tiêu".

Hỏa Tiêu? Tên của hửn sao? Nàng lại rút tay về sờ cổ của mình, lại cũng có khối ngọc, nàng nhìn nhìn, trên mặt khắc 'Hỏa Nguyệt'. Đây là tên của thân thể này?

"Ta là đệ....." Nàng có chút không chắc chắn nói.

"Tỷ tỷ." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hỏa Tiêu hơi ửng đỏ như cũ, nhưng vẫn mang theo cười yếu ớt gọi nàng một tiếng.

A! Không phải chứ! Nàng không nhận được kêu lên một tiếng, đáng yêu như thế, xinh đẹp như thế, lại là đệ đệ của nàng, chỉ có thể nhìn không thể ăn...

Có điều tính đi tính lại, còn nhiều thời gian, lại có thêm một đệ đệ xinh đẹp như thế cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện [Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai] - Hỏa Nguyệt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bái sư học nghệ

Bóng tối đã bao trùm xuống, hai người lại đang ở trên vách đá treo leo, gió đêm thổi từng đợt, đến ngay cả Hỏa Nguyệt cũng cảm thấy lạnh buốt. Nghiêng người nhìn Hỏa Tiêu, đứa bé kia càng lạnh run, lại như trước cắn chặt răng không rên một tiếng.

Tim Hỏa Nguyệt lập tức như đau đớn như kim châm, nàng là một người phụ nữ lạnh lùng tuyệt tình, hôm nay lại vì hửn mà xúc động. Thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Ài, Hỏa Nguyệt nhẹ nhàng thở dài. Vô tình đi tới thế giới này, sau này muốn sống sót, phải nhanh chóng thích nghi mới được. Mà người trước mắt này, chính là thân nhân duy nhất của nàng.

"Tới đây." Giọng nói Hòa Nguyệt không tự chủ được ôn nhu vài phần.

Hỏa Tiêu khó hiểu ngẩng đầu nhìn nàng, không biết nàng phải làm sao. Hỏa Nguyệt dứt khoát tự mình lại gần, rồi mới vươn tay ôm lấy thân thể của hắn, hai người ngồi chung một chỗ sưởi ấm, quả nhiên so với vừa rồi ấm áp hơn nhiều.

Hỏa Tiêu không hề động, chỉ thoáng quay đầu nhìn nàng, ánh mắt vô cùng chuyên chú. "Đệ sẽ bảo vệ được Hỏa Nguyệt"

"A?" Hỏa Nguyệt có chút ngây ra một lúc, sau đó mới gật gật đầu xem như đã nghe thấy.

Trực tiếp gọi nàng Hỏa Nguyệt cũng không sai a, so với hắn gọi tỷ tỷ, nàng thật sự là phi thường không quen.

Lúc Nam Cung Tu Trúc đuổi tới, chứng kiến đúng là một màn như thế. Hai người con trai núp ở tảng đá nhô ra khỏi vách núi, dựa sát vào nhau lấy sưởi ấm, một màn này làm cho trai tìm vốn chết lạnh của hắn cũng cảm thấy một tia dịu dàng.

Hắn yên lặng ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời đêm, trong bầu trời đêm sao Tu La rạng rỡ tỏa sáng, bớt đi rất nhiều sát khí so với bình thường, bên cạnh của nó không hề sao mọc lên một ngôi sao nhỏ, ánh sáng hình như có chút yếu ớt, lại mơ hồ có dấu hiệu kiểm chế được sao Tu La.

Hỏa Nguyệt có trực giác của sát thủ, làm cho nàng tỉnh táo lại, ngay từ ánh mắt quan sát đầu tiên.

Nhưng, nàng đã hoàn toàn hóa đá. Ai đến nói cho nàng biết, ban đêm tối đen, một người mặc áo trắng phiêu phù ở giữa không trung đối mặt với bạn, bạn nên có phản ứng gì.

Nàng chưa quên mình bây giờ đang núp ở vách đá trên vách núi, mà người đàn ông kia cư nhiên là trời nổi đấy! Nàng bình sinh giết người như ngóc, không sợ trời không sợ đất, duy chỉ có sợ một thứ gì đó, thì chính là quỷ!

"A!!! Quỷ a!!!" Hỏa Nguyệt quả thực vô ý thức hét ầm lên.

Hỏa Tiêu bị nàng cho làm tỉnh lại, sau đó, mắt liền phát hiện người mặc áo trắng phiêu du ở giữa không trung này.

So với Hỏa Nguyệt sợ tới mức lên tiếng hét lên, Hỏa Tiêu thì lại cảnh giác ngay lập tức bảo vệ Hỏa Nguyệt, chính mình thì ngăn tại phía trước nàng.

"Ai ai ai, ta nói con Tiểu nha đầu này nói bậy gì đó! Có con quỷ đẹp trai tuần tú như ta sao!" Nam Cung Tu Trúc có chút tức giận bắt bình.

Hỏa Nguyệt tránh ở sau Hỏa Tiêu, sợ hãi quán sát thứ trước mắt nói mình không phải 'quỷ' này. Lúc này Hỏa Tiêu ngược lại hiện ra khí thế đàn ông. Hắn rất bình tĩnh hỏi, "Các hạ có việc gì sao?"

Nam Cung Tu Trúc nhìn hắn, trên mặt là không che dấu tán thưởng chút nào g. "Không hổ là sao Tu La chuyển thế."

Hỏa Nguyệt lúc này trấn định không ít, nhưng là cẩn thận tránh ở phía sau Hỏa Tiêu, chỉ sợ đến chính nàng cũng không phát giác, lá gan của nàng thậm chí còn không bằng một đứa trẻ.

Nam Cung Tu Trúc nhìn hai đứa con trai trước mặt mặt mũi tràn đầy đề phòng. Lặng lẽ thờ dài, sau đó giả bộ tiên phong đạo cốt, "Tại hạ đêm xem thiên văn, thấy bên cạnh sao Tu La hồng quang long lánh, biết rõ các ngươi có một kiếp này. Nhưng thoát nhìn, hình như tại hạ đã tới chậm một chút."

Thần sắc trên mặt Hỏa Tiêu không thay đổi, vẫn yên lặng nhìn hắn, hoàn toàn không động đậy chút này.

Ngược lại Hỏa Nguyệt hơi chút chậm rãi lấy lại tinh thần, người này nói hắn biết xem thiên văn, nên không phải là loại tu chân đạo sĩ gì đó chứ, cái này cũng có thể giải thích tại sao hắn có thể trời nổi giữa không trung.

Hơn nữa ôn thần này hình như là đến cứu bọn họ, Hỏa Nguyệt nhin không được phân tích sơ lược tình huống hiện tại. "Như vậy anh đến cứu chúng tôi?"

"A, nha đầu này thật sự là thông minh!" Nam Cung Tu Trúc cười dương dương đắc ý. "Đương nhiên, điều kiện ta cứu các cậu chính là các cậu phải bái ta làm thầy." Sau đó Nam Cung Tu Trúc đem Tiêu Hồn Điện thổi tung đến trên trời dưới đất, độc nhất vô nhị.

"Sao? Muốn đi theo ta hay không a?" Bộ dáng kia của hắn nhìn trong mắt Hỏa Nguyệt, không khác nào người xấu dụ dỗ trẻ em.

Hỏa Nguyệt nghiêng đầu liếc nhìn Hỏa Tiêu, Hỏa Tiêu mỉm cười với nàng. "Ta nghe Hỏa Nguyệt."

Cái này..... Những người kia cũng chưa chắc đi hết, nói không chừng trời sáng còn muốn trở về xem xét một chút, hoặc là còn có thể xuống núi tìm thi thể, nếu cứ một mực ở lại vách núi này, ngược lại càng nguy hiểm. Hơn nữa ôn thần này, tuy rằng nhìn không có gì đặc biệt hơn người, nhưng dù sao vẫn thật sự có bản lĩnh.

Thế là, Hỏa Nguyệt cứ như thế gật đầu đáp ứng. Thấy nàng gật đầu, Nam Cung Tu Trúc lập tức cười giống như hồ ly trộm được gà. Hỏa Nguyệt cùng Hỏa Tiêu liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời bắt đầu hồi hận.

Hỏa Nguyệt cùng Hỏa Tiêu hai người quỳ gối đại sảnh, hướng về phía bức họa được thờ cúng trong đại sảnh, dập đầu lạy ba cái, sau đó lại kính trà cho Nam Cung Tu Trúc. Cái này lễ bái sư coi như hoàn thành.

Nam Cung Tu Trúc cười đến thấy răng không thấy mắt, Hỏa Nguyệt và Hỏa Tiêu đầu đầy hắc tuyến, cảm giác bị lừa càng ngày càng mãnh liệt.

Bất quá chính sự hấn vắn không quên, Nam Cung Tu Trúc làm bộ làm tịch đứng vững trước đại sảnh, chậm rãi dặn dò bọn họ Tiêu Hồn Điện quy củ.

"Trên bức họa đúng là tổ sư gia cùng tổ sư nương, cứ đến ngày 15 thì dâng lên ba cây hương. Mặt khác phải chú ý à? Cái khác hình như không có gì đó, Tiêu Hồn Điện chúng ta cũng không còn quy định gì."

Hỏa Nguyệt đầu đầy mồ hôi nhìn Nam Cung Tu Trúc, "Tổ sư gia cùng tổ sư nương sao trẻ như vậy?" Kỳ thật trong lòng Hỏa Nguyệt nghĩ là, ôn thần này không phải tùy tiện cảm bức mỹ nhân đồ đến cho đủ số lượng chứ. Người đàn ông trên bức họa nhìn qua bất quá chừng ba mươi tuổi, tuấn mỹ phi phàm, nữ tử càng thanh lệ vô song, hai người đứng chung một chỗ quả thực là trời đất tạo nên một đôi.

Nam Cung Tu Trúc liếc mắt trừng nàng, "Tiểu nha đầu, đừng... bất kính với tổ sư gia."

Nhìn ánh mắt hấn hơi trách cứ, Hỏa Nguyệt không khỏi cả kinh, chẳng lẽ hấn biết rõ mình suy nghĩ gì?

"Ta đương nhiên biết rồi!" Nam Cung Tu Trúc trực tiếp tiếp miệng. Hỏa Nguyệt hơi giật mình nhìn Nam Cung Tu Trúc, nghĩ thầm, thì ra ôn thần này thật sự có pháp thuật.

Nam Cung Tu Trúc khoe miệng rút gân nhìn Hỏa Nguyệt, "Không cần ở trong bóng tối lại bảo ta là ôn thần! Bằng không ta phạt con chép một trăm lần Đạo Đức Kinh!"

"Sư phụ, đồ nhi biết sai rồi!" Hỏa Nguyệt le lưỡi, lập tức cung kính đứng dậy.

Hỏa Tiêu mặc dù đối với đối thoại của Hỏa Nguyệt cùng Nam Cung Tu Trúc, có chút không hiểu. Nhưng hấn vẫn hiếu kỳ hỏi, "Tại sao cũng gọi Nam Cung?" "Trên bức họa, họ của tổ sư gia cùng tổ sư nương cũng là Nam Cung."

Ách, Nam Cung Tu Trúc ho khan một tiếng, "Phàm là vào Tiêu Hồn Điện, đều phải sửa họ thành Nam Cung."

"Cho nên bọn họ cũng vì vậy mà sửa họ?" Hỏa Tiêu không biết tại sao, một mực kiên trì cũng muốn hỏi cho rõ.

"Bọn họ là cha con ruột, cùng họ, đây không phải rất bình thường sao." Sau khi Nam Cung Tu Trúc nói những lời này, ánh mắt có chút mơ hồ, nhưng Hỏa Tiêu không có chú ý tới, chỉ là lộ ra một chút thất vọng.

"Ách, từ hôm nay bá sư trở đi, các còn sẽ không phải là người nhà Hách Liên. Sửa họ thành Nam Cung Hỏa Nguyệt, Nam Cung Hỏa Tiêu." Nam Cung Tu Trúc sau khi nói xong, liền tự động rời đi.

Bạn đang đọc truyện *[Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai]* - Hỏa Nguyệt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hàng yêu trừ ma

Sau khi Nam Cung Tu Trúc rời đi, Nam Cung Hỏa Nguyệt liền nhìn không được trở mình vùng lên xem thường oán giận. Ôn thần kia còn lừa gạt bọn họ nói Tiêu Hồn Điện đứng đầu vô lâm, phong quang vô hạn như thế. Kết quả, nàng nhìn thấy, chỉ là một vài tòa nhà cổ, phía sau trống trống vắng vắng, còn rất dọa người nữa.

Làm cho nàng cảm thấy bất công nhất là, vì sao một cái Tiêu Hồn Điện to như vậy, lại chỉ có ba thầy trò bọn họ?

Nam Cung Tu Trúc nói đến ra tốt hơn nhìn, gian phòng rất nhiều, tùy ý bọn họ lựa chọn. Chẳng qua mở ra gian phòng nào, không phải nắp đầy tro bụi, thì cũng đầy mạng nhện? Nam Cung Hỏa Nguyệt ngu ngốc việc nhà, để cho nàng thu dọn những thứ này, ngoại trừ càng ngày càng loạn, thì không có bất kỳ tiến triển gì.

Cuối cùng, lúc Nam Cung Hỏa Tiêu đến tìm nàng, chứng kiến đúng là gian phòng bị phá hủy rối loạn, mà Nam Cung Hỏa Nguyệt vẻ mặt vô cùng bản, ngơ ngác ngồi trên cánh cửa xuất thần.

Hỏa Tiêu đột nhiên cảm thấy Hỏa Nguyệt thế này đặc biệt đáng yêu, nhìn không được nhẹ nhàng cong môi.

Hấn ngồi bên cạnh Hỏa Nguyệt, nhẹ nhàng mở miệng nói, "Ừm, bằng không tỷ ở chung phòng với ta đi?"

Hỏa Nguyệt bị những mạng nhện rối loạn này gây vì không biết làm gì, nghe được Hỏa Tiêu đề nghị, không khỏi trước mắt sáng ngời.

Nàng một kích động lập tức cả người bỏ nhào ôm lấy Hỏa Tiêu, "Quá tốt a! Hỏa Tiêu thật tốt!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hỏa Tiêu lại nổi lên màu hồng nhàn nhạt như quả táo hồng, bất quá khoe miệng cười yếu ớt không tự chủ được lại làm sâu sắc

một ít.

Đến cuối cùng, Nam Cung Hòa Nguyệt không phải không thừa nhận Hỏa Tiêu thật là một người hoàn mỹ. Chẳng những có thể quét sạch gian phòng bỏ hoang đã lâu không còn một hạt bụi, hơn nữa hắn còn gánh chịu vấn đề ăn uống cho mọi người.

Nam Cung Tu Trúc làm ra thức ăn có thể ăn chết người, tuy nhiên chính hắn ăn quen cảm thấy khá tốt. Mà Nam Cung Hòa Nguyệt vào phòng bếp, không phá hủy nó đã là chuyện tốt. Cuối cùng vẫn Nam Cung Hòa Tiêu mang theo nụ cười khổ vào phòng bếp, dùng nguyên liệu nấu ăn không bắt mắt nhất, vẫn làm ra một bàn thức ăn đặc biệt phong phú khéo léo.

Mặt khác địa vị Nam Cung Hòa Tiêu trong lòng hai người, thoáng cái thăng lên đến cấp đại thần. Đại thần làm cho bọn họ cơm no áo ấm a!

Nam Cung Hòa Nguyệt cảm thấy, kỳ thật cuộc sống bây giờ rất tự do, hết thảy đều rất tốt đẹp chỉ là. Chỉ là ngoại trừ một sự việc, thì chính là việc bắt bọn họ nhất định phải học bất quý trừ ma gì đó a?

Nam Cung Tu Trúc ngôn từ chính nghĩa nói, "Tu La hiện thế, quỷ ma xuất động. Thân là người tu tiên, lúc này phải lấy hàng yêu trừ ma là nhiệm vụ của mình."

Được rồi, ai bảo nàng là đồ đệ của người ta. Chỉ là bài học đầu tiên, lại chính là mở Âm Dương Nhân.

Nàng không sợ trời không sợ đất, chính là sợ nhất những thứ ma gì đó này, quy nhà, yêu nhà, nghe đến lông tơ liền dựng đứng lên.

Nhưng mà Nam Cung Tu Trúc căn bản là không cho nàng cơ hội phản đối, màn đêm buông xuống Nam Cung Hòa Nguyệt cùng Nam Cung Hòa Tiêu liền đứng ở trong đại điện.

Nam Cung Tu Trúc bình thường nếu không soạn nhạc, thì khi giảng bài, xác thực còn thật sự nghiêm túc phụ trách.

"Buông lỏng, nhắm mắt lại, dùng lòng của con cảm thụ mọi thứ xung quanh." Không biết có phải là tâm lý khẩn trương hay không, nàng cảm thấy thanh âm Nam Cung Tu Trúc lại cũng trở nên u ám.

"Niệm khẩu quyết cùng ta, bây giờ ta sẽ giúp các con mở Âm Dương Nhân ra. Đợi lát nữa chứng kiến, chú ý ổn định tâm thần, người so với quỷ nhiều hơn ba phần khí, chỉ sợ là chúng nó sợ con mới đúng." Sau đó Nam Cung Tu Trúc liền vẽ vài ký hiệu lên trán hai người, sau đó thâm âm thanh mặc niệm nâng khẩu quyết đến.

Trong lòng Nam Cung Hòa Nguyệt khẩn trương muốn chết, vẫn cắn răng niệm theo.

Sau khi niệm xong, Nam Cung Hòa Nguyệt vô thức cảm thấy nhiệt độ đại điện hình như giảm xuống rất nhiều. Sau đó một loại rét lạnh không rõ, đánh úp về phía nàng, từng chút từng chút, chậm rãi áp sát thân thể của nàng. Nàng thậm chí có thể cảm giác được da của mình trở nên run lên một chút, tóc gáy trên người từng sợi đứng lên.

Nàng vẫn chăm chú nhắm mắt, chẳng qua nhắm mắt để lại hậu quả, đó là các cảm giác khác càng linh mãnh. Nàng lại nghe được âm thanh thờ dài yếu ớt, mà cái thanh âm kia dán ở tai sau của nàng!

Nam Cung Hòa Nguyệt cảm thấy mình sắp té xỉu, chỉ là thần trí lại càng ngày càng thanh tỉnh. Sau đó nàng lại cảm thấy một cái gì đó chậm rãi cuốn chặt lấy eo nàng, loại rét lạnh thấu xương, còn đang từng chút thâm thấu đến trong xương của nàng.

Lại qua một hồi, nàng cảm giác được vật kia khoát qua vai nàng, không phải đâu! Hắn rút cuộc muốn làm gì a?! Không đợi Nam Cung Hòa Nguyệt thả lỏng một hơi, vật kia lại gắn sát đến mặt nàng, một hơi thờ yếu ớt, lạnh buốt lại không mang theo một chút hơi người, lại thổi tới trên mặt nàng!

Trời ạ! Nàng quả thực là vô ý thức liền mở mắt ra. Sau đó liền nhìn một phụ nữ tóc tai bù xù ôm lấy vai của nàng, cơ hồ đem trọn khuôn mặt đều dán lên mặt của nàng, hơn nữa sợi tóc của nàng ta còn bị gió kéo lên, đã lướt đến mặt nàng!

Bởi vì dán quá gần, nàng chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt phủ kín tơ máu, hơn nữa còn to đến dọa người của đối phương, mắt đối phương nháy cũng không nháy cứ như thể nhìn chòng chọc nàng.

"A!!!!!" Nam Cung Hòa Nguyệt đã đến cực hạn. Nàng cái gì cũng không cố được nữa, nàng gần như trực tiếp nhảy vào lòng ngực Nam Cung Hòa Tiêu. Hòa Tiêu thậm chí còn bị nàng bị làm cho thối lui một bước.

Hòa Tiêu ôn nhu vuốt ve Nam Cung Hòa Nguyệt đang bị dọa sợ, một lần một lần khẽ vuốt lưng của nàng, muốn an ủi nàng.

Chỉ có Nam Cung Tu Trúc mặt lộ vẻ kinh hi nhìn Hòa Nguyệt, cười càng ngày càng ác liệt. "Không thể tưởng được con lại có thiên phú như thế, kỳ thật vừa rồi ta cũng không có mở mắt Âm Dương giúp các con."

Nam Cung Hòa Nguyệt ngây ra một lúc, nhưng vẫn vô thức chui vào trong ngực Hòa Tiêu.

"Bài kinh vừa dạy các con, chủ yếu là tập trung tinh thần. Không nghĩ tới con lại có thể cảm giác tinh tường như vậy, quả nhiên là Hằng Yêu Phục Ma!" Sau khi Nam Cung Tu Trúc nói lời này thậm chí còn có chút vui mừng không kìm được.

Nam Cung Hòa Nguyệt khóc không ra nước mắt, nàng căn bản không muốn có loại thiên phú này một chút nào a!

Sau đó Nam Cung Hòa Nguyệt một mực chơi xấu ở trên người Nam Cung Hòa Tiêu, chết cũng không chịu xuống đất. Cho dù Nam Cung Tu Trúc cam đoan thế nào, nói nữ quỷ vừa rồi sớm đã bị hấn trực xuất, bọn họ vẫn ngồi yên không động.

Cuối cùng vẫn là Nam Cung Hòa Tiêu vuốt ve rồi đưa nàng trở về phòng, hai người ở trong một cái phòng, hai giường một trước một sau.

Nam Cung Hòa Tiêu có điểm khó xử nhìn Hòa Nguyệt một mực chơi xấu trong lòng ngực của mình, "Hòa Nguyệt, đã vào phòng."

Hòa Nguyệt ngẩng đầu liếc nhìn hắn, chém đinh chặt sắt nói "Ta muốn ngủ cùng đệ!"

Sau đó trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Hòa Tiêu lần nữa biến thành quả táo hồng.

Nhưng hắn vẫn rất ôn nhu vuốt ve Hòa Nguyệt đến giường của mình, bảo vệ nàng ở tận sâu bên trong. Chẳng qua Nam Cung Hòa Nguyệt vẫn cảm thấy rất không an toàn, đơn giản chỉ muốn cả người đều dán ở trong ngực Hòa Tiêu, mới cảm thấy an tâm.

Suốt cả đêm, Nam Cung Hòa Tiêu động cũng không dám động, tư thế cứ cứng ngắc như thế nằm cả một đêm.

Bạn đang đọc truyện [Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai] - Hòa Nguyệt được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Đêm hồi hồn

Nếu nói đêm qua nàng kì lạ như vậy là vì kinh sợ quá độ, như vậy sau đó cũng không thể luôn bám lấy Nam Cung Hòa Tiêu. Hòa Nguyệt ngồi xổm nghĩ thần thần, nàng là tỷ tỷ mà, tuy chỉ lớn hơn Hòa Tiêu một tuổi mà thôi. Phải có khí thế tỷ tỷ! Nàng nắm tay hạ quyết tâm.

Tuy vẫn nghi ngờ Nam Cung Tu Trúc cố tình dọa bọn nàng, chỉ là học nhiều một vài thứ thật sự là chuyện tốt. Cho nên đối với việc Nam Cung Tu Trúc sắp xếp kế hoạch ban ngày tập võ, ban đêm tập chú, Nam Cung Hòa Nguyệt đành vô điều kiện chấp nhận. Tuy nhiên từ đầu đến cuối nàng hoàn toàn không định học tập pháp thuật diệt yêu trừ ma gì gì đó.

Thế là, mỗi đêm tối đến, Nam Cung Hòa Nguyệt khuôn mặt luôn nhăn nhó như khổ qua. Chỉ là Nam Cung Tu Trúc là ai, hắn còn nhiều, rất nhiều biện pháp trị bọn họ, hắn nhìn Hòa Nguyệt cười nhẹ.

Hòa Nguyệt lạnh sống lưng, về mặt đề phòng nhìn hắn "Su phụ định làm gì vậy?"

"Con nói con không muốn học pháp thuật?" Nam Cung Tu Trúc cười dịu dàng, bộ dáng giống như vô cùng ôn nhu thân thiết. "Trong Tiêu Hồn Điện này có không biết bao nhiêu oan hồn, con không học pháp thuật, vạn nhất..... Thật là làm sao đây a, thật sự là làm cho người ta khó xử a."

"Con..... Con học!" Nam Cung Hòa Nguyệt vừa nghĩ tới buổi tối khắp nơi đều là u hồn phiêu đảng, hai đầu gối lại có chút như nhũn ra. Học pháp thuật có thể bảo vệ mình đi, chắc chắn là như vậy, hắn là vậy.

Khóe miệng Nam Cung Tu Trúc nở ra nụ cười đắc ý, vui vẻ dẫn đầu đi đến điện lớn.

Hòa Nguyệt cắn môi, tóm lấy góc áo Nam Cung Hòa Tiêu, tâm không cam lòng không nguyện cũng phải đi đến đại điện.

Nhìn bộ dạng sợ hãi của nàng, khóe miệng Hòa Tiêu lại không tự chủ hơi cong lên. "Đừng sợ, đệ học xong có thể bảo vệ tỷ."

Chỉ là đệ có thể ở bên cạnh tỷ bảo vệ tỷ cả đời sao? Nam Cung Hòa Nguyệt nhìn hắn một cái, câu nói kia nuốt xuống.

Cam đoan của đứa trẻ thì không thể tin, cho nên cần gì phải mở miệng.

Nam Cung Tu Trúc coi như có lương tâm, sau khi tới đây vài ngày cũng không tiếp tục cho bọn họ xem mấy thứ kỳ quái gì đó. Chỉ rất chăm chú dạy cho bọn họ một ít pháp thuật hàng yêu phục ma, lại dạy bọn họ về mấy lá bùa kỳ quái.

Sao giống Mao Sơn đạo sĩ quá vậy? Không chỉ một lần trong lòng Nam Cung Hòa Nguyệt nổi lên nghi vấn này.

(AN: Mao Sơn Tông là tên một giáo phái của Đạo giáo, lấy Mao Sơn (núi có mao), nằm ở giữa hai huyện Kim Đan và Cú Dung của tỉnh Giang Tô, Trung Quốc, làm tổ đình. Mao Sơn có tên xưa là Cú Khúc Sơn, Địa Phế Sơn, Cương Sơn, Kỳ Sơn. Đây là ngọn núi thuộc hàng động thiên phúc địa nổi tiếng. Mao Sơn Tông kế thừa Thượng Thanh Phái. Đào Hoàng Cảnh là tổ sư đời thứ 9 của Thượng Thanh Phái (không chú trọng phù lục). Sau khi quy ẩn 10 năm tại Mao Sơn, ông sáng lập Mao Sơn Tông (coi trọng phù lục), lấy tên núi làm tên giáo phái.

Mao Sơn được mọi người biết đến với uy danh đệ nhất khuru tà trừ ma, phép thần thông quân đại cao siêu và còn lập đàn, bố trận pháp. Mao Sơn phái có các đời tông sư rất nổi tiếng, qua nhiều thời, sáng tạo ra những pháp thuật xuất chúng, có ảnh hưởng rất lớn đến văn hóa đạo giáo Trung Hoa. Là một môn phái lớn trong tám đại huyền thuật của Trung Quốc với những pháp như: Hành thông linh pháp (đi xuyên tam giới), Luyện cương thi (luyện xác chết

thành thì biến nhằm mục đích đưa về quê an táng)... Ngoài những pháp thuật kể trên Mao Sơn còn có những trận pháp vô cùng huyền diệu như: Cửu đăng liên hoa trận, cửu tiền bôi đỉnh trận, bát quái trận... Cho đến nay Mao Sơn không còn phát triển rộng rãi như ngày xưa, do quá trình hiện đại hóa của xã hội, nhưng vẫn còn những người biết và tìm đến học đạo thuật Mao Sơn, hiện Mao Sơn phái còn hoạt động ở 3 nơi là Trung Quốc, Hồng Kông và Đài Loan (tổ đình thì ở núi Mao - Trung Quốc) có lẽ Mao Sơn đạo phái sẽ không bị thất truyền trong tương lai mai sau.

Do tính chất coi trọng phù chú, đàn pháp mà nó đã có những nghi thức nghi lễ khá hay. Khiến quần chúng bị mê hoặc khi người Thầy đó nếu không phải là Minh sư. Bùa chú nói chung rất mơ hồ, do đó trước khi làm một việc gì đó cần phải xem xét kỹ lưỡng tránh bị lừa gạt)

Thấy nàng lại thất thần, Nam Cung Tu Trúc đi qua, gõ đầu nàng một cái. "Đó là gì vậy? Chưa nghe nói qua. Tập trung về bùa cho ta!" Ô ô ô, ôn thần này lại có thuật đọc tâm, thật thê thảm!

"Nam Cung Hòa Nguyệt, con lại muốn chép Kinh phái không?!" Nam Cung Tu Trúc chịu không nổi người khác gọi hắn là ôn thần.

"Đừng đừng đừng, đồ nhi biết sai rồi!" Nam Cung Hòa Nguyệt tranh thủ thời gian cúi đầu xuống giả bộ như chăm chú vẽ bùa.

Ở Tiêu Hồn Điện vài ngày, nhìn chung cảm thấy thật khoan khoái không ngờ. Ngoại trừ Nam Cung Tu Trúc rất nghiêm khắc ra, hết thầy đều rất đẹp tốt. Nam Cung Hòa Nguyệt cảm thấy cuộc sống bên ngoài như vậy rất thoải mái, rất nhẹ nhàng.

Đương nhiên, ngoại trừ ngày đầu tiên, nàng cứng rắn ngủ chung trên giường Nam Cung Hòa Tiêu. Những ngày sau đó, Hòa Nguyệt lại mang dáng vẻ tỷ tỷ, mỗi người bỏ lại giường của mình. Sao có thể để cho Hòa Tiêu xem thường chính mình, nàng mới là tỷ tỷ cơ mà.

Chẳng qua đêm hôm đó, Nam Cung Hòa Nguyệt ngủ đến nửa đêm, luôn cảm thấy rất lạnh, cho dù đang đắp chăn bông nhưng vẫn cảm thấy rất lạnh. Cuối cùng, nàng thật sự không chịu được nữa, mở mắt ra muốn nhìn một chút có phải cửa sổ không khóa hay không.

Hình như trước giường có bóng đen, trong nháy mắt tiếp theo, nàng đã bị đánh thức hoàn toàn. Bóng đen?! Nàng mạnh mẽ quay đầu nhìn sang, trước giường trống rỗng, gì cũng không có. Vừa rồi vật kia là?

Lúc nàng đang hoài nghi, mình không phải ngủ mơ mơ màng màng, dẫn đến hoa mắt. Liền không để ý chống lại ánh mắt của Nam Cung Hòa Tiêu, lại trong sáng không có một chút buồn ngủ, hắn không ngủ hả? Như vậy vừa rồi có phải hắn cũng đã nhìn thấy?

Nam Cung Hòa Tiêu chống lại ánh mắt nàng, bỗng chốc nở một nụ cười trấn an với nàng. Giống như muốn nói đừng sợ, không có gì nguy hiểm đâu. Chỉ là trong lòng Nam Cung Hòa Nguyệt Tâm vẫn là gà con, nàng sợ hãi hỏi. "Đệ cũng thấy?"

Hòa Tiêu nhẹ gật đầu, lại nhìn thấy Hòa Nguyệt trở nên cứng ngắc, tranh thủ nói một câu, "Đừng sợ, là cha mẹ trở về nhìn tỷ."

Cái..... Gì? Cha mẹ? Sau đó Nam Cung Hòa Nguyệt theo bản năng nghĩ đến, hôm nay cách hôm Hách Liên Sơn trang bị diệt, đã được vài ngày. Nói như vậy, trong lòng của nàng đột nhiên nổi lên hai chữ đến, 'chết tiết'.

Cả người giống như con nhím, tất cả tóc gáy của nàng cũng không tự chủ được dựng đứng.

Nàng đáng thương nhìn về phía Nam Cung Hòa Tiêu, "Hòa Tiêu, tỷ muốn ngủ cạnh đệ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hòa Tiêu lại một lần nữa biến thành quả táo. Hắn khẽ gật đầu.

Nam Cung Hòa Nguyệt không có một chút do dự, lập tức nhảy lên, chạy vội tới trên giường Hòa Tiêu. Bò vào trong chăn bông của Hòa Tiêu, nàng cảm thấy hình như có vài ánh mắt đang lảng lảng nhìn hết tất cả hành động của nàng.

Không tự chủ được nắm lấy tay áo Hòa Tiêu, Hòa Tiêu bất đắc dĩ cười nhẹ, sau đó vươn tay nắm lấy tay Hòa Nguyệt. Rồi mới nhẹ giọng an ủi nàng, "Đừng sợ, không có việc gì. Có đệ ở đây."

Trong lòng Hòa Nguyệt cảm thấy ấm áp, chỉ có ở trong ngực Hòa Tiêu, cảm giác sợ hãi của nàng mới có thể tốt hơn một chút. "Hòa Tiêu, sau này tỷ ngủ cùng đệ có được hay không?"

Nam Cung Hòa Nguyệt hoàn toàn vì sợ hãi, nhưng Hòa Tiêu nghe xong những lời này, mặt quả thực hồng đến sắp nhỏ máu.

Nhưng hắn vẫn gật đầu, đáp ứng, "Được."

Hòa Nguyệt nhìn hắn đáp ứng rồi, lúc này trong lòng mới hơi nhẹ nhõm thở ra, tiếp theo buồn ngủ lại đánh úp tới. Lại dán chặt vào Nam Cung Hòa Tiêu, lúc này mới từ từ ngủ.

Nam Cung Hòa Tiêu nhẹ nhàng giúp nàng đắp kín góc chăn, nhìn khuôn mặt nàng ngủ say, độ cong của khóe miệng càng lúc càng lớn.

Bạn đang đọc truyện [Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai] - Hòa Nguyệt được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hỏa Tiêu toàn năng

Sáng sớm hôm sau, Nam Cung Hỏa Nguyệt dụi mắt đi vào phòng bếp, chuẩn bị ăn sáng. Nam Cung Tu Trúc đã ngồi ở đó húp cháo, tùy tiện liếc mắt nhìn nàng, sao đó nghi hoặc hỏi. "Tôi qua con gặp cái gì à?"

Nam Cung Hỏa Nguyệt vốn đang mơ mơ màng màng, nghe được lời này của hắn, thoáng cái liền tỉnh lại. "Su phụ, sao người biết được?"

"Trên trán con có ám khí." Nam Cung Tu Trúc nhìn nàng, nhẹ nhàng nói. Tác gáy của Hỏa Nguyệt lại nhin không được dựng đứng lên.

"Su phụ, hôm qua là mừng bẩy." Hỏa Tiêu đột nhiên tiếp miệng, sau đó mới đưa bát cháo cho Nam Cung Hỏa Nguyệt. Còn cười trấn an nàng, "Đừng sợ."

Nam Cung Tu Trúc bưng tỉnh, cúi đầu xuống uống hai ngụm cháo, lại khó hiểu ngẩng đầu dò xét này hai đồ đệ này. "Sao chỉ nhìn nàng?"

Lời này vừa nói ra, Nam Cung Hỏa Nguyệt bắt ngờ, Nam Cung Hỏa Tiêu vẫn cúi đầu xuống, yên lặng không nói.

Cái..... Gì? Chỉ nhìn nàng?! Không phải đâu..... Hai người ngủ chung một phòng, sao vậy lại chỉ có mình nàng trúng thương chứ!

Nam Cung Tu Trúc nghiêng ngẫm nhìn Hỏa Tiêu lặng yên không nói, cũng không hỏi nữa. Cuối cùng, Hỏa Tiêu ngẩng đầu liếc nhìn Hỏa Nguyệt, nhẹ nhàng nói, "Khi còn sống cha không thích đệ."

Điều này làm Nam Cung Hỏa Nguyệt thấy tò mò, đều là con của mình, hơn nữa còn là con trai. Tại sao lại không thích, điều này đi ngược lại tư tưởng trọng nam khinh nữ.

Hỏa Nguyệt nhìn đáng vẻ cô đơn của Nam Cung Hỏa Tiêu, càng muốn biết rõ sự việc. Bây giờ Hỏa Tiêu đã là đệ đệ của nàng, nàng muốn chăm sóc hắn thật tốt, cho nên nàng muốn biết chân tướng.

"Su phụ, người có cách gì không?" Hỏa Nguyệt liếc mắt nhìn Nam Cung Tu Trúc một cái. Người kia lười biếng gật đầu, "Nhưng Hỏa Tiêu đồng ý sao?" Hỏa Tiêu hơi dừng, nhẹ nhàng gật đầu, xem như đồng ý rồi.

Nam Cung Tu Trúc bưng một chậu nước đặt lên bàn, duỗi ra ngón tay ở trên mặt nước khoa tay múa chân vài cái, sau đó lấy ra một lá bùa ở trong người. Nam Cung Hỏa Nguyệt thấy lá bùa kia bỗng nhiên bốc cháy, nhất thời cảm thấy thật khó tin.

Nhưng càng khó tin hơn là, sau khi lá bùa cháy hết, Nam Cung Tu Trúc rắc nó vào giữa chậu. Nước trong chậu lập tức bắt đầu từ từ trở nên xao động. Tiếp theo có hình ảnh xuất hiện ở trên mặt nước rất rõ ràng.

Hách Liên Sở trang chủ Hách Liên son trang, say rượu loạn tính, cưỡng ép một đầu bếp nữ, sau đó mới sinh ra Hách Liên Hỏa Tiêu. Mặc dù là con trai, nhưng Hỏa Tiêu xuất thân thấp hèn, ngay cả trong Hách Liên son trang cũng không có người chào đón. Mà ngay cả Hách Liên Hỏa Nguyệt, cũng cực kỳ không thích đệ đệ này, vừa thấy liền mắng hắn là 'tạp chủng'.

Đầu bếp nữ ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, u sầu thành bệnh, không bao lâu sau cũng qua đời, cuộc sống của Hỏa Tiêu càng ngày càng khó khăn. Mãi đến hôm Hách Liên son trang bị tẩy huyết, hắn chứng kiến ba nam nhân xông vào phòng Hách Liên Hỏa Nguyệt. Tuy tỷ tỷ này luôn rất chán ghét hắn, chỉ là dù sao cũng là tỷ tỷ của hắn, hắn vốn muốn cứu Hách Liên Hỏa Nguyệt.

Nhưng thân cô thế cô, không tạo nên tác dụng gì. Hách Liên Hỏa Nguyệt vì trình tiết của mình, đâm đầu vào tường tự vận. Chuyện xảy ra tiếp theo, Nam Cung Hỏa Nguyệt cũng biết. Đám người kia thấy bé gái tự sát, con tức không chỗ phát, lại nhìn thấy Hỏa Tiêu sắc sảo xinh đẹp, thế là dục niệm trong đầu đẩy lên trên người hắn.

Nam Cung Hỏa Nguyệt vươn tay nhẹ nhàng khoát lên người Hỏa Tiêu, "Rất xin lỗi. Tuy không phải nàng làm, nhưng dù sao cũng là chủ nhân thân thể này tổn thương hắn.

"Những chuyện kia không liên quan gì đến Hỏa Nguyệt." Nam Cung Hỏa Tiêu cười không sao cả, cũng không có vì quá khứ bị tái hiện mà đau lòng, thậm chí hắn hoàn toàn không thèm để ý chuyện Hách Liên son trang diệt môn.

Nam Cung Tu Trúc đẩy chậu nước qua, nhẹ giọng nói. "Tu La mỗi một lần chuyển thế, đều muốn nhận hết khổ sở của thế gian. Cuối cùng thêm giết thành tính, bị những danh môn chính phái thay trời hành đạo, chết không yên lành. Từng đời từng đời như vậy vĩnh viễn không ngừng nghỉ, đây là số mệnh!"

Trong lòng Hỏa Nguyệt đau xót, nàng vô ý thức ôm Hỏa Tiêu vào lòng. "Không đâu, ta sẽ không để cho Hỏa Tiêu đi đến con đường kia." Hỏa Tiêu bị nàng ôm vào lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự giác đỏ lên. Nghe được lời nói của nàng, cơ thể trở nên cứng ngắc, chỉ lẳng lặng nhìn Hỏa Nguyệt, ánh mắt chuyên chú đến mức gần như không nhìn thấy những vật khác.

"Cũng không phải không có biện pháp thay đổi số mệnh." Nam Cung Tu Trúc liếc Hỏa Nguyệt một bộ dáng gà mái bảo vệ con, bên môi đột nhiên cong lên một nụ cười nhẹ. Quả nhiên, sao Tu La ở bên người nàng, một chút sát khí cũng không có.

"Tổ sư gia chúng ta chính là Tu La chuyển thế, không theo con đường cũ mà ở bên cạnh tổ sư nương tu thành tiên sao." "Cái gì?! Thật sự có thể tu thành tiên? Hỏa Nguyệt nhin không được há to mồm. "Thật sự tu thành tiên? Chỉ là tiên giới có thể có vợ chồng sao?"

"À, tính tình của bọn họ tương đối cởi mở, chỉ nguyện làm thần tiên ngao du."

"Cho nên, Hỏa Tiêu nhất định sẽ không lặp lại bị kịch đúng không?"

"Bằng không ta thu các người làm đệ tử làm gì?"

Nam Cung Hỏa Nguyệt kích động ôm chặt Hỏa Tiêu trong ngực. "Hỏa Tiêu, đệ sẽ không sao."

Hỏa Tiêu nhìn nàng, trong mắt xẹt qua một chút rung động. Thật ra tương lai thế nào, hắn cũng không quan tâm, chỉ cần có thể ở bên Hỏa Nguyệt là tốt rồi.

Nam Cung Tu Trúc dạy 2 tỷ đệ nàng tập võ cùng pháp thuật thì càng ngày càng nghiêm khắc. Nam Cung Hỏa Nguyệt cảm thấy hắn giống như muốn đuổi trước chuyện gì đó, dạy hết tất cả bản lĩnh cho hai tỷ đệ nàng, chỉ là loại cảm giác không có nguyên nhân này, cũng không có căn cứ xác thực.

Nếu nói Hỏa Nguyệt âm khí khá nặng, linh cảm đối với những yêu ma quỷ quái đặc biệt mạnh, thì Hỏa Tiêu chính là nhân tài tập võ trời sinh, cùng 1 chiêu thức, sau khi Hỏa Tiêu đánh ra, thậm chí có thể phát huy ra hai trăm phần trăm uy lực.

Ngay cả Nam Cung Tu Trúc cũng nhận không được cong mắt cười nhẹ, liên tiếp tán thưởng hắn là kỳ tài luyện võ.

Sau khi Nam Cung Tu Trúc dạy hắn lý tâm bí quyết, Nam Cung Hỏa Nguyệt nhận không được phàn nàn với hắn.

"Sự phụ, tâm bí quyết này vừa làm quên thất tình, vừa trở nên lạnh nhạt không có ham muốn. Đây không phải là phương pháp tu tiên đấy chứ?"

"Xác thực là bài chú tu tiên."

Hỏa Nguyệt trừng mắt nhìn, cầu xin, "Vậy chúng con cũng không thể học được, không có thất tình lục dục còn gọi là người sao?"

"Cho nên con cảm thấy ta không phải là người sao?" Nam Cung Tu Trúc hí mắt hỏi.

Người vốn không phải là người thường, Nam Cung Hỏa Nguyệt nhận không được lặng lẽ nói thảm một câu trong lòng.

"Nam Cung Hỏa Nguyệt! Con lại muốn chép sách sao?"

Không xong, lại quên. Người kia có thuật đọc tâm! "Sự phụ con sai rồi....."

"Tại sao nhất định phải luyện cái này?" Hỏa Tiêu nhàn nhạt hỏi xen vào.

Nam Cung Tu Trúc nhũ mày chậm rãi giải thích, "Cái cốt của lý tâm bí quyết là lạnh nhạt, luyện cái này có thể khắc chế ham muốn giết chóc của con."

"Có tác dụng sao?" Hỏa Tiêu đột nhiên hỏi. "Nếu là có tâm muốn giết chóc, sao lại có thể bị khắc chế."

Nam Cung Tu Trúc nhìn Hỏa Tiêu lập tức sững sờ, đứa nhỏ này nói không sai, tuy nhiên tổ sư gia đã từng dùng tâm bí quyết này khắc chế chính mình, nhưng vẫn tiếp tục phạm qua không ít giết chóc. Kỳ thật có thể... khắc chế chính mình nhất, chẳng phải là tâm sao.

Nhìn Hỏa Tiêu, lại nhìn Hỏa Nguyệt, Nam Cung Tu Trúc mỉm cười nói. "Nói không sai, đây chẳng qua chỉ là biện pháp tìm một chút an tâm, có thể... khắc chế ham muốn giết chóc nhất, vẫn là chính người."

Tuy không tiếp tục ép buộc bọn họ luyện lý tâm bí quyết, nhưng Nam Cung Tu Trúc vẫn truyền thụ bài chú lý tâm bí quyết cho bọn họ. Vì lý do gì, có lẽ là vì lý tâm bí quyết còn có thể phát ra công dụng.

Nam Cung Hỏa Nguyệt phát hiện võ công của Hỏa Tiêu chẳng những tiến bộ thần tốc, mà ngay cả pháp thuật cũng vậy. Rất nhiều chú ngữ rườm rà khó niệm, hắn nghe xong có thể nhớ kỹ, còn có thể vận dụng chính xác. Không giống nàng, bị những chú ngữ kia khiến cho cái đầu bự ra.

Nhìn Nam Cung Hỏa Tiêu vừa nhanh vừa chuẩn niệm chú, Hỏa Nguyệt nhận không được đố kị nói. "Ông trời thật không công bằng! Tại sao Hỏa Tiêu học gì đều nhanh như vậy, đã thế hắn còn phải làm nhiều việc." Nghĩ đến bình thường dọn phòng, nấu cơm tất cả đều là Hỏa Tiêu làm, nàng cảm giác mình thật sự là một tỷ tỷ quá vô dụng.

"Hỏa Tiêu, đệ nói xem có việc gì đệ không làm được không!" Nam Cung Hỏa Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Hỏa Tiêu hơi giật mình nhìn nàng, không biết đáp lời sao. Nam Cung Tu Trúc nhận không được góp lời, cười đến có chút dâm dăng. Tiến đến chỗ Nam Cung Hỏa Nguyệt nói, "Đương nhiên là có, Hỏa Tiêu sẽ không sinh con."

Hỏa Tiêu nghe nói như thế, mặt đỏ như muốn nở ra máu, người cũng hoàn toàn hóa đá.

Hỏa Nguyệt há to miệng, nói không ra lời. Rốt cuộc Nam Cung Tu Trúc người có biết phải tự giác làm gương sáng cho đồ đệ noi theo hay không!

Bạn đang đọc truyện [Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai] - Hỏa Nguyệt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Nha đầu bị chiêu hư

ì nhìn xem vì sư là dựa vào cái gì mà sống! Không cần phải nghi ngờ xấu ta, người tu tiên sao lại đi làm mấy loại trộm vặt kia!"

Ách..... Cái này..... Quả nhiên đều bị hắn biết hết, Hỏa Nguyệt bị đá kích lớn, nàng chạy tới ôm lấy Hỏa Tiêu làm nũng, tìm kiếm an ủi, thuận tiện ăn trộm mấy miếng đậu hủ non. Quả nhiên, thân thể Hỏa Tiêu cứng đờ tại chỗ, mặt đỏ hết cả lên.

Hôm sau, sáng sớm Hỏa Nguyệt đã bị Nam Cung Tu Trúc lôi dậy từ trên giường. Xoa xoa con mắt, nhìn trước mắt một thân y phục đạo sĩ màu trắng, mờ ảo như tiên là Nam Cung Tu Trúc, thoáng cái liền tỉnh táo. Thi thảo nói, "Sư phụ, người ăn mặc như thế này, là muốn đi lừa gạt cô nương nhà ai?"

Nam Cung Tu Trúc hiếm khi có được một lần tâm tình tốt, lập tức giống như bị xối một chậu nước đá. Mắt của hắn co giật kịch liệt, nhìn về mặt của hắn như vậy, Hỏa Nguyệt chỉ biết việc lớn không ổn.

"Hỏa Tiêu! Cứu mạng a!" Nàng nhanh chóng nhảy xuống giường, chạy về phía phòng bếp.

"Nam Cung Hỏa Nguyệt! Con đứng lại đó cho ta!" Nam Cung Tu Trúc ở phía sau nàng, giương nanh múa vuốt đuổi tới.

Hỏa Tiêu nghe tiếng đi ra nhìn, vừa thấy chính là một màn này. Nam Cung Tu Trúc bị tức đến hoàn toàn không để ý hình tượng, nghe rằng trốn mất đuôi sau Hỏa Nguyệt, Hỏa Nguyệt đáng thương vừa trốn mấy chiêu thức của hắn, vừa hoa chân múa tay kêu cứu mạng.

Hai người này, mới có nháy mắt cái, sao lại náo lên như vậy? Hỏa Tiêu có chút không nói gì. Nhưng vẫn lập tức chắn trước mặt Hỏa Nguyệt, ngăn lại Nam Cung Tu Trúc đang nổi giận, cẩn thận che chở Hỏa Nguyệt gây họa ở sau người.

"Sư phụ, Hỏa Nguyệt không cố ý." Hỏa Tiêu quan sát sắc mặt Nam Cung Tu Trúc.

Nam Cung Tu Trúc miễn cưỡng giảm cơn giận của mình xuống một ít, "Hỏa Tiêu, không cần phải bảo vệ nha đầu kia, hôm nay ta nhất định phải phạt nó."

Hỏa Nguyệt vừa nghe Nam Cung Tu Trúc nhất định phải phạt nàng, có chút sợ hãi dựa vào phía sau Hỏa Tiêu. Hỏa Tiêu cảm giác được nàng sợ hãi, hơi nhíu mày, "Sư phụ, hôm nay không phải còn chính sự sao?"

Lúc này Nam Cung Tu Trúc mới nhớ tới chuyện ngày hôm nay, ngẩng ra một lúc. Hỏa Tiêu lập tức lại không ngừng cố gắng nói, "Sư phụ chạy lâu xiêm y đều rối loạn, nên sửa sang lại chút rồi đến dùng bữa sáng a."

"Hừ! Hôm nay có chính sự, tạm thời buông tha nha đầu con!" Nam Cung Tu Trúc tức giận rồi đi.

Hỏa Nguyệt thở dài một hơi, cuối cùng cũng được cứu. Sau đó từ phía sau vuốt ve Hỏa Tiêu, thuận tiện đặt toàn bộ sức nặng của mình lên người hắn.

Hình như từ sau khi đến Tiêu Hồn Điện này, Hỏa Tiêu gầy yếu phong phanh trước kia, chẳng những cao lớn không ít, mà ngay cả xương cốt cũng rắn chắc hơn nhiều, ôm nàng chạy mấy vòng quanh Tiêu Hồn Điện cũng không thành vấn đề.

Hỏa Tiêu nhìn bộ dạng làm nũng của nàng, khóe miệng khuôn mặt đều là tươi cười ngọt ngào. Dịu dàng cười với nàng, "Bây giờ biết sợ? Vậy sao tỷ còn cố ý trêu chọc người?"

Miệng Hỏa Nguyệt bịt ra, "Nào có a, đột nhiên hôm nay hắn ăn mặc kiểu dạng chó hình người, sau đó tỷ nhện không được nói hắn một câu, ai biết hắn đột nhiên giống như nổ tung nòi. Thì ra câu nói kia là tử huyết của hắn a....."

Không biết chính Hỏa Nguyệt có nhận ra không, hình như sau khi đến đây, chính cô cùng càng ngày càng trở nên giống một đứa trẻ.

Hỏa Tiêu nghe được lời của nàng, đại khái cũng có thể đoán được nguyên nhân Nam Cung Tu Trúc tức điên. "Tỷ, đúng là miệng chó." Mặc dù muốn nói nàng vài câu, chỉ là sao nghe vào đều càng cảm thấy giống là sùng nịch.

Đương nhiên Hỏa Nguyệt cũng nhận ra, nàng biết, mặc kệ nàng thế nào, Hỏa Tiêu vĩnh viễn đều đối tốt với nàng. "Hỏa Tiêu, đệ thật tốt!"

Sau đó nàng lại phát hiện ra thân thể của Hỏa Tiêu bắt gặp lại cứng ngắc.

Ai, chính nàng cũng không thừa nhận không được, cậu bé này thật là quá đáng yêu, đáng yêu đến bọn ta không khống chế nổi. Không phải tỷ tỷ của hắn thì tốt rồi, có thể quang minh chính đại áp đảo ăn tươi.

"Ta vẫn sẽ đối với tỷ thật tốt." Hỏa Tiêu cúi đầu xuống nhẹ nhàng nói. Chỉ là Hỏa Nguyệt thấy rất rõ bên tai hắn đang hồng lên, Hỏa Nguyệt lập tức cảm thấy bản thân sợ sẽ có ngày không kiểm soát được mà hóa thành chó sói mất.

Chờ Nam Cung Tu Trúc thay đổi thân quần áo một lần nữa đi đến, liền thấy có 2 người đứng ở cửa phòng bếp. Bé gái vẻ mặt cười gian tà lặng lẽ ăn đậu

hủ của bé trai, bá trai càng ngoan ngoãn đứng ở đó không nhúc nhích, nhưng mà khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm ngẹn thành màu gan heo. Cái này..... Cái này..... Cái này thật đúng là âm dương trao đổi.

Nam Cung Tu Trúc nhìn không được xoa xoa huyết Thái Dương của mình, sao lại có một nha đầu háo sắc như vậy. Mà đứa bé Hỏa Tiêu kia càng lạ, nói gì nghe vậy, không có 1 chút thái độ phản kháng nào, không sợ chiều nằng thành hư sao.

Tuy trước đây hắn đã phát hiện chút tình cảm khác thường giữa Hỏa Tiêu cùng Hỏa Nguyệt, nhưng thực sự không biết rốt cuộc là tốt hay là xấu. Minh không phải là đã sớm tính ra sao Tu La sớm muộn gì cũng sẽ bị ngôi sao nhỏ không ngờ này áp chế gắt gao sao, chỉ là Hỏa Nguyệt sẽ tiếp nhận Hỏa Tiêu sao?

Nếu nằng không thể tiếp nhận loại cảm tình này, giữa hai người sẽ trở nên thế nào đây? Khoảng cách huyết thống cũng là một vực sâu lớn a.

Quên đi, đệ tử có phúc của đệ tử. Chắc tổ sư gia cùng tổ sư nương hắn cũng sẽ tro mắt mặc kệ đâu, hắn vẫn nên làm tốt chuyện mình nên làm thôi. Còn bọn chúng, đành xem tạo hóa của ông trời.

"Đi thôi, ăn xong xuống núi!"Hắn đi qua cắt đứt cái đứa còn chuẩn bị tiếp tục làm mấy chuyện xấu mờ ám.

"A! Cuối cùng cũng có thể xuống núi!"Bé gái đột nhiên ngửa mặt lên trời hoan hô một câu.

Hắn nhìn không được nở nụ cười, nằng vui vẻ cùng vui sướng luôn rất dễ dàng lây cho mọi người. Bé trai vẻ mặt ngượng ngùng, bắt quá đường cong khóe miệng lại không tự chủ mở rộng.

Nam Cung Tu Trúc nghĩ, một mực sợ Hỏa Tiêu chiều hư nằng, kỳ thật chính bản thân cũng rất sùng ái nằng.

Bạn đang đọc truyện [Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai] - Hỏa Nguyệt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Xuống núi trừ yêu

Trên đường xuống núi, Hỏa Nguyệt luôn nhìn không được truy hỏi Nam Cung Tu Trúc, sao Tiêu Hồn Điện từ một môn phái trong võ lâm biến thành đạo quán tu hành? Tổ sư gia gì đó sau khi nhận nuôi tổ sư nương? Bọn họ tu luyện thành tiên thế nào? Tu tiên có phiền phức quá hay không? Luôn hỏi Nam Cung Tu Trúc phiền hay không phiền.

"Ngừng! Ngừng! Ngừng! Con để cho ta thờ một chút có được không?"Nam Cung Tu Trúc thật sự khó giải thích những tò mò của nằng, tra tấn mà cái đầu bự lên.

Duy chỉ có Hỏa Tiêu cúi đầu, lặng lẽ nhếch lên khóe miệng. Mà nha đầu không biết sống chết kia, cứ chơi xấu trên lưng Hỏa Tiêu, cực kỳ thoải mái ưỡn cái lưng mồi, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục hỏi,"Người là sư phụ, đương nhiên nên giải thích đồ nhi giải thích nghi hoặc a."

"Sách cổ Tiêu Hồn Điện ghi lại, nơi này trước đây vốn là 1 đạo quán, tên là Thanh Phong quán."Con mắt Hỏa Nguyệt nhìn không được trừng lớn, Nam Cung Tu Trúc biết rõ nằng muốn hỏi tại sao, lập tức đoạt đáp."Tổ sư gia xem thường thuật tu hành, tham dự võ lâm tranh đấu, đổi tên Tiêu Hồn Điện. Sau đó tiêu diệt Lục Đại môn phái, trong thời gian ngắn Tiêu Hồn Điện nổi lên đứng đầu võ lâm."

"Sau đó vì muốn cùng tổ sư nương tương thân tương ái, lại không muốn xen vào tranh đấu giang hồ nữa, mới lại đổi Tiêu Hồn Điện trở lại thành đạo quán tu hành."Nam Cung Tu Trúc nhìn mặt mũi tràn đầy hứng thú của Hỏa Nguyệt, nhìn không được khóe miệng chụt rút."Đúng là như con nghĩ! Đúng là thuật Song Tu."

"Con đã nói gọi là Tiêu Hồn Điện, sao lại không có cái đó. Thì ra là song tu môn phái nha, sư phụ cùng người luyện song tu là ai? Trong này lại không có nửa cái nữ nhân, chẳng lẽ lại là các loại nữ quý cùng hồ yêu?"Hỏa Nguyệt nhất thời hí hửng, lại đồng dục thẳng thẳng suy đoán.

Sau khi nói xong, mới phát giác chú ý tới Nam Cung Tu Trúc sắc mặt càng ngày càng đen."Nam Cung Hỏa Nguyệt!"

"A! Hỏa Tiêu chạy mau a!"Hỏa Nguyệt gấp đến độ thiếu chút nữa té khỏi lưng Hỏa Tiêu. Thật ra từ khi Hỏa Nguyệt mở miệng nói câu nói đầu tiên thì Hỏa Tiêu đã chú ý tới sắc mặt Nam Cung Tu Trúc trầm xuống.

Mũi chân lập tức điểm nhẹ, đã nhảy tới phía trước mấy trượng. Nam Cung Tu Trúc không bắt được người, tức giận ở phía sau kêu gào không thôi."Hỏa Tiêu! Con không được bênh vực nó, hôm nay ta nhất định phải giáo huấn cái nha đầu này!"

Hỏa Nguyệt đắc ý quay đầu lại nhìn Nam Cung Tu Trúc, còn làm cái mặt quý."Hỏa Tiêu sẽ không mặc kệ con."

Nam Cung Tu Trúc chán nản, thế là, cũng thi triển khinh công truy đuổi. Nhưng làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi chính là, Hỏa Tiêu mới chỉ đến Tiêu Hồn Điện có ba tháng mà thôi, khinh công lại không thua kém Nam Cung Tu Trúc. Nam Cung Tu Trúc kiên trì truy đuổi phía sau bọn họ, chung quy vẫn không thể bắt được Hỏa Nguyệt, thậm chí Hỏa Nguyệt còn cố ý để hắn tới truy đuổi bọn họ.

Đường xuống núi vốn phải đi bộ gần nửa ngày, kết quả bọn họ náo loạn như thế. Không đến một canh giờ cũng đã đi tới chân núi, Hỏa Nguyệt dựa trên lưng Hỏa Tiêu, cái đầu dài gác lên vai của hắn, lại gần bên tai của hắn hỏi "Hỏa Tiêu, đệ có mệt hay không? Nếu mệt thì đệ tỷ xuống."

"Không mệt." Mặc dù mặt Hỏa Tiêu có chút hồng, lại không thờ gấp chút nào. "Vậy đệ có cảm thấy tỷ rất nặng hay không?" Hỏa Nguyệt nghĩ đến mình sau khi vào Tiêu Hồn Điện, bởi vì Hỏa Tiêu làm món ăn quá ngon, mỗi lần đều phải ăn hai bát cơm, có thể lại tăng cân hay không a?

Hỏa Tiêu quay đầu đối cười với nàng, nhẹ nhàng nói "Tỷ quá gầy, ăn nhiều chút mới tốt."

Trời ạ, Hỏa Tiêu dịu dàng như vậy, thật sự rất đáng yêu a. Hỏa Nguyệt hơi giật mình nhìn Hỏa Tiêu, lại nhìn không được thất thần.

Chờ Nam Cung Tu Trúc đuổi đến sau, tựa chứng kiến Hỏa Nguyệt ngây ngốc nhìn chòng chọc Hỏa Tiêu, bộ dáng như nước miếng sắp chảy ra. Có đồ đệ như vậy, cũng không biết là may mắn hay bất hạnh a.

Nhưng cuối cùng thời gian còn thừa, ba người tiếp tục đi. Cuối cùng còn đến bến đò đi thuyền, nhìn qua hình như phải đi rất xa.

"Sư phụ, rốt cuộc chúng ta phải đi đâu?" Hỏa Nguyệt vừa lên thuyền liền không chịu ngồi yên, lại hỏi tiếp.

Nam Cung Tu Trúc đau đầu nhìn nàng, nha đầu kia một giây cũng không yên tĩnh được sao. "Đến thôn Cây Du ở Thương Lan."

Hả? Hoàn toàn không biết địa đồ nơi này, Hỏa Nguyệt vốn nổi lên chút tò mò cũng bị dập tắt. Ai, vẫn nên theo sư phụ thôi.

Sau khi đến Thương Lan đã tối rồi, ba người xuống thuyền. Lại thuê xe ngựa, tiếp tục đi tiếp.

Hỏa Nguyệt ngồi ở trong xe, nhìn không được vén rèm nhìn bên ngoài, bốn phía đều là vùng đồng không mông quạnh, cũng không có nhà cửa gì cả, thật sự không thú vị! Còn không bằng nhìn Hỏa Tiêu.

Đang nghĩ như vậy, ai biết ông trời hình như cũng muốn giúp nàng. Á! Đột nhiên rùng rọc vấp phải hòn đá hơi xóc nảy chút, Hỏa Nguyệt mắt trọng tâm ngã về phía Hỏa Tiêu, Hỏa Tiêu thấy nàng ngã tới, cũng vội vàng giang tay chuẩn bị tiếp nàng.

Kết quả bánh xe lại vấp phải 1 tảng đá khác, thân xe lại lung lay cái. Hỏa Tiêu cũng không ổn định, chẳng những không có thể nhận được thân thể Hỏa Nguyệt, ngược lại còn ngã ngược ra sau. Còn kết thúc của Hỏa Nguyệt lại là ngã lên người Hỏa Tiêu.

Chỉ là, nàng trong đôi mắt cảm phát hiện, tay của mình đặt trên đùi Hỏa Tiêu, còn mặt mình thì đang đè lên ch. Mặt nàng lập tức đỏ lên, cho dù đêm tối trong nhìn không thấy. Nhưng cái kia lập tức tỏa ra nhiệt lượng, làm cho nàng cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô.

Hướng chỉ sau khi bị tác động từ bên ngoài, tiểu gia khóa hình như có chút rung động run rẩy muốn đứng dậy. Hỏa Nguyệt nhanh chóng lùi ra sau, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, nghiêm chỉnh ngồi ở một bên. Nhưng nàng lặng lẽ liếc nhìn Hỏa Tiêu, Hỏa Tiêu hình như cũng có chút xấu hổ, xoay mặt sang hướng khác, cũng không dám nhìn nàng.

Nam Cung Tu Trúc lái xe một đường chạy vội, cuối cùng chạy tới thôn cây du. Dừng xe trước ngôi nhà lớn nhất thôn Cây Du, người hầu cùng người chăn ngựa đã sớm chờ ở đó, vội vàng xách đèn lồng đến đón bọn họ.

Mãi đến xuống xe ngựa, về mặt của Hỏa Tiêu cùng Hỏa Nguyệt vẫn chưa có khôi phục lại như thường. Nam Cung Tu Trúc liếc hai người, có chút ừ ừ cạc cạc hỏi "Trong xe rất bí sao? Sao mặt lại đỏ bừng vậy."

Hỏa Tiêu vừa nghe, đầu càng cúi thấp hơn, mặt càng có xu thế nóng lên. Chỉ có Nam Cung Hỏa Nguyệt không ngừng gật đầu, "Đúng vậy a."

Sau đó lập tức nói sang chuyện khác, "Sư phụ, chúng ta tới đây làm gì vậy?"

Nam Cung Tu Trúc ngẩng đầu nhìn đại viện Trương gia, lông mày hơi nhíu lại, "Đến bắt yêu hồ."

Gi?! Yêu hồ? Thật sự có loại này sao?

Bạn đang đọc truyện [Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai] - Hỏa Nguyệt được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ban đêm thăm dò nơi ở của yêu hồ

Hỏa Nguyệt thật sự rất ngạc nhiên lại thêm phần hưng phấn, đương nhiên còn có một chút sợ hãi. Ừm, nói một cách khác, giống như xử nữ lần đầu tiên muốn giao tâm thân của mình, vừa chờ mong lại hưng phấn, còn có một chút sợ hãi bị thương tổn. Tóm lại, điều này thật sự có liên quan đến lần đầu tiên Hỏa Nguyệt tiếp xúc với yêu quái, mà nàng đã biết tâm lý khi phá thân, nên hiểu rất rõ.

Giống như Nam Cung Tu Trúc nói, ở vài phương diện, Hỏa Nguyệt thật sự rất có thiên phú. Nàng học Nam Cung Tu Trúc ngẩng đầu nhìn đại viện của Trương gia, cảm thấy dưới ánh trăng sáng tỏ này, phía trên đại viện hình như có một tầng sương mù mờ mờ, ngưng tụ không bay đi. "Sur phụ, đó là gì vậy?" Hỏa Nguyệt cảm thấy có chút kỳ quái.

Nam Cung Tu Trúc nhìn nàng một cái, "Đó chính là yêu khí, con quả thật có thiên phú."

Nghe xong những lời này của Nam Cung Tu Trúc, Hỏa Nguyệt lại nhìn không được rụt cổ, lại lặng lẽ tránh ra sau Hỏa Tiêu.

Quần gia dẫn đường nghe hai người bọn họ đối thoại vài câu, hai đùi đã sớm run cầm cập. Mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng thật sự nhìn không được thờ dài với Nam Cung Tu Trúc, "Nam Cung chân nhân, công tử nhà tôi có tội tình gì, lại bị yêu quái quẩn lấy. Ba lần bảy lượt đến đây làm loạn, mời không ít cao nhân, đều không áp chế được, thật sự không có cách nào, chỉ có thể đến Tiêu Hồn Điện cầu chân nhân ra tay."

Nam Cung chân nhân? Hỏa Nguyệt lập tức đầu đầy hắc tuyến, nàng không nghe lầm chứ, người này lại gọi thẳng nhai Nam Cung Tu Trúc này là chân nhân?! Thật sự là gọi người kia, ừm, khó có cùng nhận thức. Nàng vừa mới nghĩ xong, lập tức chống lại ánh mắt sắc bén của Nam Cung Tu Trúc.

Á, lại quên mất, thuật đọc tâm a! Nàng lập tức cúi đầu xuống, trong lòng mặc niệm: sur phụ đại nhân đại lượng, không cần so đo với đồ nhi.

"Không cần đa lễ, hàng ma trừ yêu chính là bổn phận của người tu hành." Lại nói, trước mặt người ngoài, Nam Cung Tu Trúc giờ tay nhắc chân đều có phong độ phiêu dật, quả thật có chút hương vị tiên phong đạo cốt.

Bởi vì sắc trời đã tối, vừa vào đại sảnh lão phu nhân Trương thị kéo Nam Cung Tu Trúc đứng lại tổ khổ. Quần gia trực tiếp sắp xếp hai bé trai trước đến phòng khách dùng cơm nghỉ ngơi.

Tuy nhiên bữa tiệc này lại rất phong phú, thịt cá. Chẳng qua Hỏa Nguyệt lại không cảm thấy thèm, "Vẫn là thức ăn Hỏa Tiêu làm ngon hơn."

"Chờ trở về ta sẽ làm cho Hỏa Nguyệt ăn." Khóe môi Hỏa Tiêu hơi cong, hình như tâm tình rất tốt.

Theo lý thuyết lẫn lộn đường xa cả ngày, hẳn nên cảm thấy mệt mỏi mới đúng. Nhưng Hỏa Nguyệt nằm trên giường xoay qua xoay lại vẫn không ngủ được. Bởi vì nàng quá kích động, hồ ly tinh đấy, nghe qua nhiều lời đồn như vậy, cuối cùng cũng có cơ hội nhìn tận mắt, nếu đổi lại là người, người ngủ được sao? Vừa nghĩ đã muốn hành động, Nam Cung Hỏa Nguyệt dứt khoát xuống giường, định bụng đi lần mò một chút.

Bên này nàng vừa động, Hỏa Tiêu liền hỏi: "Hỏa Nguyệt, tỷ muốn đi đâu?"

Hỏa Nguyệt cực kỳ hưng phấn bỏ nhào vào giường bên cạnh Hỏa Tiêu, tư thế nhanh như hô đối vô môi, thật sự làm cho Hỏa Tiêu nằm trên giường giật mình, "Hỏa Tiêu, chúng ta đi xem hồ ly tinh đi. Đi đi mà, đi đi mà....."

Thậm chí không đợi Hỏa Tiêu đáp lại câu gì, nàng lại thật sự không khách khí bắt đầu lôi kéo Hỏa Tiêu.

Hai người lén lút lẩn tránh khỏi gia đình hộ viện, chậm rãi đến nội viện của công tử Trương gia. Viện này cực kỳ yên tĩnh, chắc là do tin đồn có yêu tinh quấy rối, tất cả mọi người có phân tránh xa nơi này.

"Nơi này yêu khí nặng nhất a, viện này vào ban ngày đều tối đen." Hỏa Nguyệt lặng lẽ nói với Hỏa Tiêu. Hỏa Tiêu ngẩng đầu nhìn, gì cũng không thấy. "Đệ không thấy."

"Sur phụ nói tất cả là do đệ là tu la chuyển thế, sát khí quá nặng, yêu ma thấy đệ đều tránh đi." Hỏa Nguyệt gõ nhẹ hán một cái. "Đề dùng thiên nhãn nhìn xem." Hỏa Tiêu nghe lời làm, sau đó nhú mày, "Hồ ly tinh này chỉ sợ có đạo hạnh ngàn năm, yêu khí ngập trời. Hỏa Nguyệt, chúng ta vẫn nên quay về thôi."

Hỏa Nguyệt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hỏa Tiêu, đành phải không ngừng cố gắng kéo tay hán làm nũng, "Không cần đầu, người ta thật sự rất muốn nhìn xem hồ ly tinh có bộ dáng gì, đệ đi xem với ta đi....."

Hỏa Tiêu bình thường luôn luôn nghe theo nàng, lúc này cũng rất khó xử, không nỡ làm cho nàng thất vọng, lại lo lắng cho an nguy của nàng.

Lúc Hỏa Tiêu đang do dự, trong nội viện thoáng truyền đến tiếng rên rỉ. Hỏa Nguyệt vừa nghe thấy liền nhú chặt lông mày, "Yêu nghiệt này đang muốn hại người!"

Sau đó không đợi Hỏa Tiêu kịp phản ứng, đã vọt vào. Hỏa Tiêu bất đắc dĩ, đành phải nhanh chóng đi theo.

Dường như qua cửa viện, liền tiến vào một thế giới khác. Trước mặt một mảnh tối tăm, những hòn non bộ con đường u tối vừa rồi ở bên ngoài còn trông thấy đều biến mất.

Hỏa Nguyệt lập tức hiểu được, mình đã bị nhốt trong trận pháp, lập tức có chút bối rối. "Hỏa Tiêu? Đệ ở đâu vậy?"

Một khắc sau, một cánh tay dịu dàng nắm tay phải của nàng. "Đừng sợ, đệ ở đây." Giọng nói kia trầm tĩnh mà có lực, bộ dáng giống như đã tính trước mọi chuyện, tâm trạng bất an của Hỏa Nguyệt từ từ thả xuống.

"Đi theo đệ." Hỏa Tiêu dắt Hỏa Nguyệt, mình đi phía trước dẫn đường, dẫn Hỏa Nguyệt đi ra khỏi trận pháp. Trước mặt Hỏa Nguyệt vẫn là một mảnh u tối, cái gì cũng không nhìn thấy, thậm chí nhìn không được Hỏa Tiêu. Nhưng xúc cảm 10 ngón tay giao nhau ở tay phải rất chân thật, làm cho nàng biết

rõ Hỏa Tiêu vẫn ở bên cạnh, đang ở phía trước dẫn đường cho nàng.

Vì thế, tâm trạng bối rối, cũng dần dần bình ổn lại. Hỏa Nguyệt phát hiện, hình như chỉ khi ở bên cạnh Hỏa Tiêu, mình luôn có thể trở nên rất yên tâm, rất bình tĩnh. Loại cảm giác này, nếu thật sự phải có một cái tên, chỉ sợ sẽ là cảm giác an toàn.

Tuy rất khó tin, rõ ràng hẳn nhỏ hơn mình, nhưng lại có thể mang đến cho mình cảm giác này.

Hỏa Tiêu vẫn đi trước nàng, dẫn nàng đi từng bước một, tuy không nhìn thấy gì cả, nhưng Hỏa Nguyệt cảm thấy rất an tâm. Chỉ đi một lát, trước mắt đột nhiên rộng mở sáng choang.

Ánh mắt đầu tiên của Hỏa Nguyệt liền nhìn đến bé trai cao hơn mình nửa cái đầu, đứng trước mặt nàng, có chút lo lắng nhìn nàng, chẳng biết tại sao, Hỏa Nguyệt có chút tủi thân, sau đó, nhào vào lòng Hỏa Tiêu, bắt đầu chơi xấu làm nũng với hắn.

"Ô ô ô, hù chết người ta! Ghét Hỏa Tiêu nhất! Đều do đệ không tranh thủ thời gian đi với ta!" Hỏa Nguyệt tức giận vùi vào ngực Hỏa Tiêu khóc lóc om sòm.

"Ừ, đều là ta không tốt." "Làm cho Hỏa Nguyệt không nghĩ đến nhất là, nàng khóc lóc om sòm không nói đạo lý như vậy, mà Hỏa Tiêu vẫn để cho nàng cố tình gây sự."

Thật ra Hỏa Nguyệt cũng mơ hồ nhận ra, Hỏa Tiêu không khỏi đối với nàng quá tốt a, mà nàng hình như càng ngày càng có chút không muốn rời khỏi Hỏa Tiêu. Hỏa Tiêu tốt như thế, thật muốn giấu đi, không cho người khác biết.

Một tiếng rên rỉ thoáng truyền đến, Hỏa Nguyệt lập tức lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện nàng và Hỏa Tiêu vẫn đứng giữa sân. Vừa rồi đi lâu như vậy, vẫn cứ đảo quanh tại chỗ sao? Đây chính là lý do bọn gia đình không dám đến nơi này?

Dù sao cũng đã vào được, dứt khoát dò xét đến cuối cùng. Hỏa Nguyệt kéo Hỏa Tiêu, theo con đường u tối chậm rãi đi vòng ra ngoài. Sau khi đi qua mê trận vừa rồi, hình như sẽ không còn mê trận, hai người chậm rãi xuyên qua vườn hoa, lúc này mới nhìn thấy sương phòng trong cùng.

Có một gian phòng còn sáng đèn, hình như còn chưa chìm vào giấc ngủ. Hỏa Nguyệt lặng lẽ lại gần, sau đó liền mở hé cửa sổ nhìn vào. Cái này vừa nhìn cũng không có gì, hai đứa bé choai choai không nhỏ giật nảy mình.

Tiếng rên rỉ thở dốc vừa rồi, chính là từ miệng công tử Trương gia phả ra. Lúc này hắn đang nằm ngửa trên giường, hai chân mở rộng, một nữ tử lẳng lơ ngồi ngang hông hắn, bộ dáng kia xinh đẹp gấp mười mấy lần nữ tử trần gian, chỉ là đôi mắt kia tỏa ra sắc lạnh lạnh lẽo, nhìn thế nào cũng thấy không thoải mái a.

Nữ tử hai bầu ngực đầy đặn, theo động tác của nàng, vung vẩy lúc lên lúc xuống. Thậm chí Hỏa Nguyệt còn có thể nhìn thấy lửa nóng thô cứng của đàn ông ở giữa hai chân thon dài của nàng ta, ra ra vào vào tại hoa huyết phấn nộn của nàng.

Việc đóng cửa tắt đèn này, Hỏa Nguyệt cũng không phải là đứa trẻ. Nên cũng không có quá nhiều phản ứng, làm cho nàng cảm thấy khủng bố chính là, ở phía sau nàng ta, là 3 cái đuôi to màu xám không ngừng lắc lư.

Trương công tử kia vẫn tiếp tục hưởng thụ, chẳng lẽ hắn không nhìn thấy 3 cái đuôi kia sao? Hỏa Nguyệt quả thực cảm thấy lòng tơ toàn thân dựng đứng lên.

Nàng quay đầu lại muốn hỏi Hỏa Tiêu có nhìn thấy cái đuôi đó không, chớp mắt liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn sắc xảo của Hỏa Tiêu, đỏ bừng đến sắp r rỉ máu. Nàng lập tức phản ứng kịp thời, đứa nhỏ này chỉ sợ là lần đầu tiên nhìn thấy xuân cung sống nóng bỏng như vậy a.

Hỏa Nguyệt còn chưa kịp giữu cột Hỏa Tiêu vài câu, liền nhìn thấy trên mặt yêu nữ tỏa ra ánh sáng lục u ám, sau đó mở ra đôi môi đỏ mọng rục rịch, lộ ra hàm răng sắc nhọn như răng chó, rồi nhìn thấy Trương công tử găm nhẹ đặt đến cao trào. Sau đó một luồng khí trắng nhàn nhạt từ trong miệng hắn bay ra trực tiếp vào trong miệng nàng ta.

"A....." Dù Hỏa Nguyệt kiềm chế như thế nào, thấy một màn như vậy vẫn không cẩn thận rét lạnh hô lên một tiếng.

Nàng kia đột nhiên quay sang, nhìn thẳng vào hai người đang nhìn lên ngoài cửa sổ. Tròng mắt dĩ nhiên là màu lục, hơn nữa còn mang theo âm độc làm người ta sợ hãi, hình như khó chịu khi có người quấy rầy bọn họ hấp thụ tinh khí.

Ý nghĩ đầu tiên trong lòng Hỏa Nguyệt chính là, không xong! Lần này chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *[Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai]* - Hỏa Nguyệt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đánh yêu

Nháy mắt tiếp theo, thân thể Hỏa Nguyệt liền bay lên, nhẹ nhàng bay về sau mấy trượng. Lại nhìn song cửa sổ các nàng nằm sắp lúc đầu, đã bị phá thành cái động lớn, cái đuôi của yêu hồ còn đang ve vẩy ở đằng kia, chưa có thu lại.

Trời ạ! Nếu không phải Hỏa Tiêu phản ứng rất nhanh, che chở cho nàng. Vậy chẳng phải nàng đã bị cái đuôi kia quất chết?

Nhưng Hỏa Nguyệt còn chưa kịp thở, đột nhiên cái đuôi lại bay về phía bọn họ. Hỏa Tiêu ôm Hỏa Nguyệt, tránh né có chút chật vật. Yêu hồ dạo hạnh ngàn năm, quả nhiên không thể xem thường.

"Hỏa Nguyệt, có mang bùa theo không?" Hỏa Tiêu vừa né tránh công kích của yêu hồ, vừa xen vào một câu hỏi. A?! Lá bùa. mãi đến lúc mờ mờ chấy đầy mặt Hỏa Nguyệt mới nhớ đến vật kia.

"Tỷ tưởng đệ đem theo." Những thứ này bình thường không phải đều là Hỏa Tiêu chuẩn bị sao, cho đến bây giờ nàng chưa từng quan tâm đến.

Sắc mặt Hỏa Tiêu lập tức có chút tái nhợt, Hỏa Nguyệt đã nhận ra. Bất an hỏi hần, "Đệ cũng không đem theo?"

"Tỷ kéo đệ từ trên giường xuống, đệ chưa kịp lấy." Hỏa Tiêu nói xong, đã bị yêu hồ dồn đến sát tường.

Khóe miệng yêu hồ mang theo nụ cười diêm dúa lẳng lơ, phong thái yếu điệu ẻo lả đi đến, đây thật sự là cảnh đẹp hiếm có. Đương nhiên nếu yêu hồ có thể mặc quần áo, hẳn là sẽ đẹp hơn.

Hỏa Nguyệt đầu đầy hắc tuyến nhìn, yêu hồ cả người trần truồng cứ như vậy đi về phía các nàng, cái đuôi phía sau ve vẩy, hình như đang khoe khoang gì đó. Bộ ngực trắng ngọc của nàng ta, cũng lay động theo từng bước đi, một màn này không cần nói có bao nhiêu mê người, điều kiện tiên quyết là như trong mắt yêu nghiệt này không tỏa ra sát khí lạnh lẽo như vậy.

Ngay lập tức Hỏa Tiêu bảo hộ Hỏa Nguyệt ở phía sau, tuy bình thường Hỏa Tiêu cũng làm như vậy, nhưng khi đứng trước vấn đề sống chết, vẫn vô thức hành động như vậy, lại càng thêm đánh động lòng người, ví dụ như Hỏa Nguyệt

Cả đời vào sinh ra tử trong mưa bom bão đạn, mặc dù đối với những thứ yêu ma quỷ quái này, trời sinh cảm thấy sợ hãi cùng bài xích. Nhưng dù sao nàng cũng có được linh hồn của một người trưởng thành, lúc cảm thấy sợ hãi, nàng càng cố nghĩ cách chạy trốn, chỉ là hành động không sợ hãi của Hỏa Tiêu, lại càng đánh động lòng nàng hơn bất kỳ một loại quan tâm an ủi nào.

Yêu hồ nhìn Hỏa Tiêu che chắn phía trước Hỏa Nguyệt, lông mày thanh tú nhíu lên, nụ cười ở khóe miệng càng thêm diêm dả. "Woa, lớn lên không tệ, nuôi lớn làm nam sùng cho tỷ tỷ cũng được."

Về mặt Hỏa Tiêu vẫn lạnh lùng như trước, không nhúc nhích chút nào, nhưng hần có thể nhìn, Hỏa Nguyệt lại không thể nhìn! Đặc biệt lúc cả trái tim đều bị Hỏa Tiêu đánh động. "Nực cười! Sao mày không nhìn xem mày bao nhiêu tuổi, mày định trâu già gặm cỏ non hả?"

"Con ranh, đợi lát nữa ta sẽ thu thập mày!" Yêu nữ mặt lạnh quét qua, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Hỏa Nguyệt.

Tính khí của Hỏa Nguyệt cũng nổi lên, "Bà đã bị đàn ông chơi lớn rồi, đưa cho người khác nuốt vào, người ta cũng không muốn nuốt vào."

"Mày muốn chết!" Yêu hồ tức giận không nhẹ, cái đuôi hất lên, tấn công về phía nàng. Hỏa Tiêu đã sớm chuẩn bị kỹ càng, bẻ một nhánh cây trong vườn hoa, đấu với yêu hồ.

Trong tay Hỏa Tiêu chỉ có một nhánh cây, cố hết sức để đấu với yêu hồ, nhưng vẫn không quên bảo Hỏa Nguyệt, "Chạy mau!" Hỏa Nguyệt liếc mắt nhìn hần, chẳng những không bỏ chạy, ngược lại từ trong tất ngăn lấy ra một con dao găm.

"Tỷ sẽ không bỏ mặt đệ!" Con mắt Hỏa Tiêu không thể tưởng tượng nổi trừng lớn, hoàn toàn không thể lý giải. Bình thường Hỏa Nguyệt sợ nhất những thứ này, đột nhiên lại đối nghịch.

Hình như yêu hồ không xem nàng vào mắt, nàng ta tu luyện ngàn năm, sao lại có thể bị thương bởi những binh khí tầm thường này. Thậm chí còn rất khinh miệt nhìn nàng một cái. Nhưng một giây sau nàng ta cười không nổi, bé gái vừa rồi bộ dáng khiếp sợ, chỉ biết trốn ở phía sau bé trai, không biết lúc nào đã trở nên linh hoạt tàn nhẫn như thế.

Mặc dù thật sự võ công của bé trai cao minh hơn nhiều, nhưng kinh nghiệm thực chiến, chỉ sợ bé gái mới lão luyện, không có những chiêu thức đẹp đẽ, động tác của nàng đều là những chiêu giết người, yêu hồ bị hai người bọn họ tấn công hai phía, trong nhất thời, lại thành đánh ngang nhau.

Đột nhiên khóe miệng Hỏa Nguyệt hiện lên một nụ cười nhạt, đột nhiên nàng vung một chiêu ảo, sau đó liền chém vào tay trái yêu hồ. Yêu hồ đề lầy miệng vết thương chảy máu đầm đìa, rất thê lương kêu thảm một tiếng.

Lập tức thân hình vọt lên, nhảy lên trên một hòn non bộ. Trong mắt đều là sự sốt sùng ngạc nhiên, trong đôi mắt xinh đẹp kia toàn bộ đều là hận ý đến tận xương.

Hình như Hỏa Nguyệt có chút hả hê, cười không ngừng. "Sao vậy? Bị ta đã thương, rất giận mình sao? Nói cho bà biết! Đối phó bà ta thừa sức!" Nghi vấn trong mắt yêu hồ càng lúc càng lớn, tức giận cũng càng lúc càng nhiều.

Lúc nàng ta định vung đuôi lên lần nữa, chuẩn bị tiếp tục phát động công kích. Xa xa truyền đến giọng nói của Nam Cung Tu Trúc, "Yêu nghiệt nhận lấy cái chết!" Sắc mặt yêu hồ lập tức biến đổi, hình như cũng nhận ra tu vi thâm hậu của Nam Cung Tu Trúc. Năm cánh tay không ngừng chảy máu, từng

mắt liếc nhìn Hỏa Nguyệt, lập tức hóa thành một luồng gió ma quái, gào thét bay đi.

Lúc nàng ta vừa rời đi, Nam Cung Tu Trúc liền đứng ở chỗ nàng ta biến mất. Nam Cung Tu Trúc nhú mày nhìn hướng nàng ta rời đi, "Yêu nghiệt này bị thương, e rằng đã chạy trốn về đường thương." Nói xong, xoay đầu nhìn Hỏa Nguyệt, trong mắt có một tia trách cứ, lại mang theo một chút tán thưởng.

"Tiểu Nguyệt Nhi, có phải nên giải thích rõ ràng với vì sự một chút không?" Nam Cung Tu Trúc cười tùm tùm, một bộ dáng hòa ái dễ gần. Nhưng hẳn càng như vậy, Hỏa Nguyệt lại càng cảm thấy hơi rợn người.

Chẳng biết lúc nào, Hỏa Tiêu lại im lìm đứng trước mặt Hỏa Nguyệt. Nam Cung Tu Trúc nhìn không được thờ dài, "Hỏa Tiêu, không cần tiếp tục bao che cho nó, nếu lần sau nó lại gặp rắc rối, kết cục sẽ như thế nào? Con lại có thể bảo vệ nó bao lâu?"

Hỏa Nguyệt biết rõ Nam Cung Tu Trúc thật sự nổi giận, nhưng nàng càng không nghĩ đến chính là Hỏa Tiêu, Hỏa Tiêu ngẩng đầu, chăm chú nhìn thẳng vào mắt Nam Cung Tu Trúc, không chút do dự, chém đinh chặt sắt nói, "Con sẽ bảo vệ nàng cả đời." (AN: thông cảm cho mấy phút nổi hứng của ta nha. Nhưng quả thật đề nàng hay hơn tỷ nhiều)

Tối đó, Hỏa Tiêu khi đó, thậm chí câu nói đó, Nam Cung Hỏa Nguyệt cảm thấy, có lẽ cả đời này nàng cũng sẽ không quên. Nếu nói trước kia còn đắn đo nhiều thứ, những người bên cạnh mình đề cho rằng chỉ là một giấc mộng, lại trôi qua cuộc sống ngày nào hay ngày ấy như cũ.

Nhưng lúc này, nàng cảm thấy mình thật sự sống lại, người trước mặt cũng thật sự có quan hệ dây mơ rễ má với nàng, nàng cảm thấy nàng không bao giờ có thể thoát khỏi thân thể này nữa.

"Hỏa Nguyệt, con lại có thể gây tổn thương cho nàng, rốt cuộc con còn bao nhiêu chuyện giấu vì sự?" Nam Cung Tu Trúc nhìn như thần nhiên, nhưng cặp mắt kia lại rất lợi hại, hình như muốn nhìn xuyên qua Nam Cung Hỏa Nguyệt.

Hỏa Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, trực tiếp xoay người rời đi. Hỏa Tiêu cũng liếc nhìn Nam Cung Tú Trúc, cũng theo đuôi Hỏa Nguyệt rời đi.

Nam Cung Tú Trúc một mình sừng sờ ở trên hòn non bộ, có chút tiến thoái lưỡng nan. Cuối cùng nhìn không được lăm bầm lầ bầu oán thán, "Ta phải dạy vài thứ cho đồ đệ à, hoàn toàn không biết tôn sư trọng đạo gì cả!"

Bạn đang đọc truyện [Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai] - Hỏa Nguyệt được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Trừ yêu

Mãi đến khi trở về phòng, Hỏa Nguyệt mới nhìn không được nhú mày mắng, "Chết tiệt! Thật là đau a!" Sau đó mới gờ bàn tay trái lên, thổi thổi.

Hỏa Tiêu nhìn không được, nắm lấy tay nàng, liếm sạch máu đã khô đi, sau đó đặt trước miệng mình, nhẹ nhàng thổi.

Nhìn bộ dáng chăm chú của Hỏa Tiêu, còn có lông mày hơi nhíu lại. Hỏa Nguyệt lại cảm thấy trống ngực của mình hơi tăng tốc, khuya hôm nay mình rất thất thường, hình như có một tình cảm bị mình xem nhẹ, đang giương nanh múa vuốt từ trong bóng tối giẫy dụa đi ra.

Mãi đến khi Hỏa Tiêu bôi thuốc xong, lại băng bó ngón tay của mình. Đến lúc đó Hỏa Nguyệt mới phục hồi tinh thần.

Mà ngay cả Hỏa Tiêu cũng nhận thấy sự thay đổi của nàng. Hỏa Tiêu là đứa bé cẩn thận như vậy, sao lại không biết? Chỉ là cái gì hắn cũng không hỏi, thậm chí còn giả bộ mơ hồ như trước kia. Hỏa Nguyệt nhìn không được thử mở miệng, "Đệ không có gì muốn hỏi tỷ sao?"

Hỏa Tiêu nhú mày, "Sao phải tự làm mình bị thương?"

A?! Còn tưởng hắn sẽ hỏi đại loại như là sao tính tình của mình đột nhiên lại thay đổi như vậy, hoặc có gì giấu diếm hắn. Kết quả lại là hỏi cái này. "Bình khí bình thường không gây tổn thương cho yêu hồ, máu ở ngón giữa tay trái dương khí nặng nhất, bôi vào lưỡi đao vừa vận chế trụ được hắn."

"Lần sau đề đệ, đừng làm mình bị thương." Về mặt Hỏa Tiêu tràn đầy không đồng ý.

"Làm ơn, đệ không lấy làm lạ sao tỷ lại thay đổi sao?"

"Thay đổi thành cái gì, tỷ vẫn là Hỏa Nguyệt mà."

"A..... Đệ....." Được rồi, nàng hết chỗ nói rồi.

"Mặc kệ Hỏa Nguyệt biến thành cái gì, đệ sẽ không thay đổi."

Không xong, không xong, trống ngực lại tự động tăng tốc. Hình như nàng thật sự yêu Hỏa Tiêu, Hỏa Nguyệt có chút uể oải, yêu một bé trai nhỏ tuổi hơn mình, khiến nàng cảm thấy mất mặt, hơn nữa còn là em ruột a.

"Hỏa Tiêu, tỷ muốn ngủ với đệ." Hỏa Nguyệt leo lên giường Hỏa Tiêu, cực kỳ tự nhiên chiếm lấy một nửa không gian.

Nhìn Hỏa Tiêu lập tức đỏ mặt, tâm tình của nàng tốt lên không ít, dù sao Hỏa Tiêu còn nhỏ, từ từ quyến rũ hẳn tốt hơn, dù sao mình cũng còn nhiều thời gian mà.

Hỏa Tiêu cời áo ngoài, sau đó ngoan ngoãn nằm xuống, Hỏa Nguyệt rất tự nhiên chui vào trong lòng ngực hắn. Lúc sắp thiếp đi, Hỏa Nguyệt mơ mơ màng màng nói câu, "Hỏa Tiêu, tỷ giống như đã yêu đệ." Thanh âm rất nhỏ rất nhẹ, còn có chút rất không rõ ràng, nhưng Hỏa Tiêu vẫn nghe thấy.

Thân mình Hỏa Tiêu bỗng cứng lại mất tự nhiên, sau đó hắn hơi cúi đầu xuống nhìn Hỏa Nguyệt, nha đầu kia đã hoàn toàn tiến vào mộng đẹp. Khóe miệng Hỏa Tiêu đột nhiên lộ ra một đường cong rất sâu, hắn nhẹ nhàng hôn lên tóc Hỏa Nguyệt. "Nguyệt Nhi ngủ, ta chờ lời nói này của nàng lâu lắm rồi."

Có lẽ người ngoài nhìn vào, hắn chính là một đệ đệ ngốc, luôn bị bắt nạt trên chộc, nhưng hắn chưa từng oán hận một câu. Hắn không ngốc lại càng không ngu, mà ngay cả Nam Cung Tu Trúc cũng không rõ. Chỉ là bọn họ một người nguyện đánh một người nguyện nhận, tùy bọn họ thôi.

Chỉ trong lòng Hỏa Tiêu hiểu rõ, hắn chỉ muốn có Nam Cung Hỏa Nguyệt cả đời này đều không rời khỏi nàng, nàng giống như một cơn gió, có lẽ trong nháy mắt tiếp theo sẽ bay đến một nơi khác, cách duy nhất để giữ nàng lại, chính là hòa nhập vào trong xương cốt linh hồn nàng, làm cho nàng không cách nào rời khỏi hắn, đây mới thật sự là giữ lại.

Hắn nhẹ nhàng ôm chặt Hỏa Nguyệt, bao bọc nàng trong lòng mình. Khóe miệng tươi cười luôn không có biến mất, cũng theo nàng cùng nhau từ từ thiếp đi.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, nha hoàn Trương gia đến mời bọn họ dùng bữa sáng. Đêm qua Hỏa Nguyệt huyền não đến nửa đêm, bộ dáng còn chưa có tỉnh ngủ, Hỏa Tiêu lại không có cách nào với nàng, nhưng cũng may trong đầu Hỏa Nguyệt mơ mơ hồ hồ có chút ấn tượng, sáng hôm nay phải lên núi tìm động hồ ly.

Nàng nhắm mắt ngồi ở mép giường, nói với Hỏa Tiêu, "Hỏa Tiêu, đệ giúp tỷ mặc." Hỏa Tiêu ngây ra một lúc, sau đó khuôn mặt ửng đỏ thay quần áo giúp nàng. Mãi đến khi công Hỏa Nguyệt trên lưng đến đại sảnh dùng cơm, mặt của hắn vẫn đỏ bừng như cũ.

Chuyện nào loạn tới hôm qua, hình như người hầu ở Trương gia đều biết. Chỉ học trò dưới tay chân nhân, tu vi cũng đã cao cường, còn làm yêu hồ bị thương. Khiến cho Nam Cung Tu Trúc không tiện trước mặt nhiều người phê bình bọn họ, hai đệ tử xấu tự tung tự tác này, nếu không phải hôm qua may mắn đánh thương yêu hồ, cái mạng nhỏ của bọn hắn sợ rằng cũng phải góp vào.

Nam Cung Tu Trúc mang hai đồ đệ lên núi, Trương gia chọn vài gia đình cường tráng, cũng dẫn theo người nhà của mình theo sau. Dựa theo lời nói của Nam Cung Tu Trúc, đêm qua yêu hồ bị thương bỏ chạy, trong thời gian ngắn không hoành hành ngang ngược được, chỉ có thể trở lại trong động đường thương. Mà máu của nàng ta vừa vận chính là mạnh mẽ, dễ dàng khiến người ta tìm được nàng.

Hỏa Nguyệt nhìn nhiều người như vậy, nhưng không có một con chó, nhìn không được xen vào. "Sư phụ, cũng nên tìm con chó a." "Ai biết Nam Cung Tu Trúc đột nhiên cong môi cười, "Đây là chiêu mới ta muốn dạy các con, bùa chú dẫn đường."

Nhìn Nam Cung Tu Trúc lấy ra một lá bùa, trong miệng niệm thần chú, quăng lên trời. Ngay trước mắt mọi người, lá bùa liền biến thành một con chim sẻ, nhưng toàn thân màu tím. Con chim sẻ xoay một vòng trên trời, sau đó lập tức tìm phương hướng chính xác, Nam Cung Tu Trúc dẫn theo đoàn người, đi theo sau thân thể nó.

Ra khỏi đồi cây du không xa, liền lên một ngọn núi. Nhưng gia đình kia bắt đầu lên bàn luận.

"Nơi này là bãi tha ma. Thì ra yêu hồ trốn ở đây! Khó trách trước kia tìm mọi nơi mà không thấy. Chân nhân quả nhiên cao minh!"

Nam Cung Tu Trúc nghe bọn họ bàn luận, khóe miệng không khỏi cong lên, Hỏa Nguyệt bắt đầu dĩ giả giả khinh khinh, Nam Cung Tu Trúc cái gì cũng tốt, khuyết điểm lớn nhất chính là cực kỳ sĩ diện, còn đặc biệt tự cho mình là siêu phẩm.

Quả nhiên ở dưới một ngôi mộ cực kỳ cũ nát, có một cái động lớn vừa tối lại sâu. Cửa động có rất nhiều cỏ dại che khuất, thật không dễ dàng phát hiện. Nhưng chim sẻ dừng lại trên cửa động bay vài vòng xong liền biến thành một lá bùa.

"Nàng ta ở chỗ này!" Nam Cung Tu Trúc một bộ dáng kích động. Rất hiếm khi nhìn thấy Nam Cung Tu Trúc chăm chú cố chấp một chuyện gì như vậy, Hỏa Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, nhìn không được hỏi. "Sư phụ, người có thâm thù đại hận gì với yêu hồ này sao?"

Nam Cung Tu Trúc liếc nàng một cái, danh chính ngôn thuận nói, "Trừ yêu diệt ma là bổn phận của người tu hành!" Sau đó, hắn lại đi đến chỗ khác, hình như là muốn che lấp tất cả miệng hang còn lại.

Cho nên hắn không nghe được câu tiếp theo của Hỏa Nguyệt, Hỏa Nguyệt nói câu, "Con còn tưởng người tò tính với yêu hồ bị từ chối, cho nên mới thẹn quá hóa giận." Khóe miệng Hỏa Tiêu giật giật hai cái, cuối cùng không nhìn được, cúi đầu xuống cười khúc khích, thậm chí ngay cả mấy gia đình, cũng nhìn không được cười thành tiếng.

Ngược lại Nam Cung Tu Trúc sau khi che xong 2 miệng hang trở về, nhìn thấy bọn họ cười ra nước mắt. Còn ừ ừ cạc cạc hỏi, "Có chuyện gì buồn cười sao?" "Đương nhiên, tất cả mọi người không có lá gan kia, dám đại nghịch bất đạo nói lại những lời kia, thế là tập thể lựa chọn im lặng."

Vết thương của yêu hồ hình như tổn thương lớn đến nguyên khí, các loại đấu pháp có sức công phá mạnh mà Hỏa Nguyệt tưởng tượng không có xuất hiện. Ngược lại là một con cáo xám từ trong động chạy vội ra, vung đuôi chạy. Vài nhóm gia đình đuổi loạn đầy nghĩa địa, Nam Cung Tu Trúc thì nhắm mắt niệm chú bầy trận.

Hỏa Nguyệt không đuổi theo cùng đám người đó, ngược lại đơn độc đứng một bên. Hồ ly bị Hỏa Tiêu dùng kiếm bức vào góc chết, đúng lúc đó hóa thành một ảo ảnh, trong nháy mắt bay sang hướng khác, đợi đến khi Hỏa Tiêu xoay người quan sát, hắn lại biến thành con cáo nhỏ xinh. Nhưng lần này hướng xông đến của hắn, chỉ có một người, chính là Hỏa Nguyệt.

Trận pháp của Nam Cung Tu Trúc đã thành, đang định niệm chú, liền nhìn thấy hồ ly tấn công Hỏa Nguyệt. Đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hỏa Nguyệt hiện lên một nụ cười khát máu, sau đó, dùng tốc độ mọi người nhìn không rõ, giơ tay chém xuống, trực tiếp bổ hồ ly thành 2 nửa.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, Nam Cung Tu Trúc trừng mắt nhìn, hình như không tin, cô bé nhỏ luôn tránh phía sau Hỏa Tiêu, cũng dám giết yêu. Quả nhiên tất cả những chuyện đêm qua nhìn thấy đều là sự thật. Bọn gia đình cũng ngây ngẩn cả người, hình ảnh một cô bé nhỏ tự tay đâm hồ ly, lại còn rất quyết đoán, đặt biệt động tác xuất đao, nhìn thế nào đều là người trong nghề a.

Chỉ có Hỏa Tiêu đi về phía nàng, sau đó giật góc áo mình, cẩn thận lau sạch tay nàng. Trong miệng có chút phàn nàn, "Lần sau để đệ, đừng làm giờ tay mình." Đột nhiên Hỏa Nguyệt nhìn Hỏa Tiêu nở nụ cười, sau đó vùi vào trong ngực Hỏa Tiêu làm nũng, "Hỏa Tiêu, giết hồ ly thật mất mặt, tỷ mệt quá..."

Hỏa Tiêu cũng chiều cười cười, sau đó ngồi xổm xuống, để cho Hỏa Nguyệt dễ dàng trèo lên lưng hắn. Hắn hướng Nam Cung Tu Trúc nhẹ gật đầu cái, rồi cõng Hỏa Nguyệt xuống núi.

Nam Cung Tu Trúc thì tập trung bọn gia đình lại thu thập tàn cuộc, xoay lại nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, nhìn không được mở miệng nói, "Quả nhiên ta không nhìn lầm người."

Bạn đang đọc truyện [Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai] - Hỏa Nguyệt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Khó kìm lòng nổi

Sóng gió hồ yêu được giải quyết rất nhẹ nhàng, công tử Trương gia bị tổn thương nguyên khí quá nặng, cần phải nghỉ ngơi trên giường mấy tháng. Nam Cung Tu Trúc dẫn theo Hỏa Nguyệt cùng Hỏa Tiêu trở về Tiêu Hồn Điện. Cuối cùng Hỏa Nguyệt cũng biết ơn thân Nam Cung Tu Trúc sống như thế nào, không phải là thu phục một con hồ ly sao, Nam Cung Tu Trúc lại thu người ta vài thời bạc.

Trên mặt còn ra vẻ lời lẽ khẳng khái từ chối, kết quả chỉ là giả bộ, cũng vẫn thu vào trong túi.

Sau khi trở về Tiêu Hồn Điện, Hỏa Nguyệt thay đổi bộ dáng lười biếng thường ngày, hết sức chăm chỉ. Tuy về mặt tập võ vẫn kém xa Hỏa Tiêu, nhưng mặt pháp thuật đã có thể đơn độc chiến đấu. Mà ngay cả Nam Cung Tu Trúc cũng không nhìn được tán thưởng nàng, quả nhiên có thiên phú.

Khiến cho Hỏa Tiêu cùng Hỏa Nguyệt đều không ngờ đến chính là, Nam Cung Tu Trúc chỉ dạy cho bọn họ 6 năm, đột nhiên một ngày kia tuyên bố, nói hai người bọn họ đều ngừng học, hắn không còn gì có thể dạy nữa.

"Sau này Tiêu Hồn Điện có thể dạy cho các con, vì sư có thể yên tâm ra đi." Nam Cung Tu Trúc tâm tình hình như cực kỳ tốt.

Hỏa Nguyệt cảm thấy có một chút mơ hồ không đúng. "Sư phụ, người rốt cuộc muốn nói gì?"

"Ta còn một tâm nguyện cuối cùng, là sau này Văn Du"(Nói nôm na là cưới mây dạo chơi, thành tiên đó. Không tìm được từ gì hay nên ta để vậy -_-)

Nam Cung Tu Trúc nhíu mày, hồ nghi nhìn hắn, không chắc chắn hỏi, "Sư phụ, có phải người muốn tu thành tiên hay không?"

Hỏa Tiêu ngây ra một lúc, sau đó mới quay lại nhìn Nam Cung Tu Trúc. Bị bọn chúng nhìn chăm chăm không còn cách nào, Nam Cung Tu Trúc cũng khẳng khái thừa nhận, "Ly tâm bí quyết của vi sư đã sớm đến tầng 9. Còn không phải vì các con, mà vẫn chưa đi."

Thật ra Hỏa Nguyệt đã sớm có chút dự cảm, Nam Cung Tu Trúc dạy bảo chăm chú như vậy, giống như dốc hết tất cả trong túi truyền thụ, nàng dự đoán hắn có phải muốn rời đi hay không, nhưng thật sự đến lúc này, nàng vẫn có chút khổ sở.

"Nhóc con, cũng không phải ta chết. Có việc thì đốt cho ta cây hương, ta sẽ biết." Nam Cung Tu Trúc vỗ vỗ đầu nàng.

Hỏa Nguyệt gật đầu, nhìn Nam Cung Tu Trúc hình như có chuyện muốn giao phó cho Hỏa Tiêu, rất tự giác đi ra ngoài trước.

Nam Cung Tu Trúc quay về phía Hỏa Tiêu, mấy năm nay, Hỏa Tiêu lớn lên rất nhanh, mới chỉ 6 năm, đã cao bằng hắn, nói không chừng sau này còn cao hơn nữa. Hỏa Tiêu không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn hắn, hình như đợi lát nữa hắn giao phó.

Đường cong trên mặt có chút lạnh lùng, không nói lời nào sau này luôn có vẻ lạnh như băng, chỉ khi đứng trước mặt con nhóc kia, dịu dàng giống như

mặt nước mùa xuân. Mà ngay cả su phụ là hần đây, đều rất khó nhìn được hần cười 1 lần, mà chuyện duy nhất hần không bỏ xuống được, chính là chuyện của 2 đứa trẻ này.

"Hỏa Tiêu, ta biết rõ con có chủ trương riêng, nhưng con phải đáp ứng ta một việc, mặc kệ kết quả của con và Hỏa Nguyệt như thế nào, con cũng không thể rơi vào tu la đạo."

Con người đen sáng của Hỏa Tiêu hiện lên một chút rung động, trên khuôn mặt anh tuấn luôn lạnh như băng đột nhiên hiện ra nụ cười nhẹ, "Su phụ, con sẽ không." Thoáng dừng lại, hần lại khẳng định nói, "Con và Hỏa Nguyệt sẽ không đi đến bước đường đó."

Nhìn con người đột nhiên trở nên vô cùng chăm chú của hần, Nam Cung Tu Trúc không khỏi tươi cười. Mặt ngoài biểu hiện Hỏa Tiêu bị Hỏa Nguyệt áp chế gât gao, nhưng thật sự rốt cuộc là ai không thể rời khỏi ai?

Đột nhiên Nam Cung Tu Trúc cảm thấy mình thật sự già rồi, chuyện của lớp trẻ tự bọn chúng nắm chắc a.

Sau khi Hỏa Tiêu về phòng, không có trực tiếp vào phòng mình, ngược lại đi đến phòng Hỏa Nguyệt.

Hai người vốn đều ở chung một chỗ, chỉ là sau sự kiện kia, Hỏa Nguyệt lại không tiếp tục ở chung một phòng với hần, cứng rắn quét dọn gian phòng bên cạnh, tự mình chuyển vào.

"Hỏa Nguyệt, đệ có thể vào sao?" Trước mặt Hỏa Nguyệt, Hỏa Tiêu luôn có vẻ ngoan ngoãn dịu dàng không có một chút lực sát thương.

Khuôn mặt anh tuấn vừa rồi đối mặt với Nam Cung Tu Trúc còn lạnh lùng như băng, lại biến thành dịu dàng anh tuấn lịch sự.

Hỏa Nguyệt vốn định đi ngủ, lại rời khỏi giường. "Sao vậy?"

Hỏa Tiêu nhìn khuôn mặt có chút buồn ngủ của nàng, nhẹ nhàng nói, "Đừng khỏ sở, rời khỏi lục đạo, không bao giờ nhập vào luân hồi." Đương nhiên Hỏa Nguyệt hiểu rõ Hỏa Tiêu nói nhưng lời này để an ủi mình.

Sống chung với Nam Cung Tu Trúc lâu như vậy, rời đi của hần, nàng đương nhiên có chút khỏ sở, nhưng nàng cũng biết thật ra chuyện này luôn là mục tiêu của Nam Cung Tu Trúc.

"Hỏa Tiêu, đệ cùng muốn tu tiên sao?" Không biết vì sao, đột nhiên Hỏa Nguyệt có chút sợ Hỏa Tiêu cũng rời đi.

Khóe miệng Hỏa Tiêu hiện lên nụ cười nhẹ, khuôn mặt vốn tuấn mỹ khác thường, càng có chút chói mắt. "Hỏa Nguyệt muốn ta tu sao?" Hỏa Nguyệt lại một lần nữa thất thần, từng là một bảo bối xinh đẹp, đã lớn lên thành người đàn ông, hơn nữa sức quyến rũ khác thường. Chỉ cười mỉm như vậy, đã có thể khiến nàng ngửa ngáy trong lòng.

Khắc chế chính mình không vờn ra ma trảo, Hỏa Nguyệt cúi đầu càng thấp. "Tỷ không biết, đây là chuyện của đệ, nên đệ tự quyết định đi."

"Đệ chỉ muốn ở chung một chỗ với Hỏa Nguyệt." Giọng nói trầm thấp của Hỏa Tiêu có chút lạnh nhạt, nhưng ở trong màn đêm, nghe vào lại khiến cho người ta cảm thấy mê người. Lòng Hỏa Nguyệt lại không nhìn được ngửa ngáy, giống như có con mèo nhỏ đang cào.

"Tỷ muốn ngủ." Hỏa Nguyệt cũng không ngẩng đầu nhìn hần, bởi vì nàng sợ lại liếc, chính mình sẽ nhìn không được muốn nhào đến.

Hỏa Tiêu gật đầu, sau đó lui ra ngoài, còn rất săn sóc đóng cửa lại giúp nàng, chỉ là trong con người rũ xuống của hần, hiện lên một tia thất vọng, cổ họng bỗng có chút nhức nhích, hình như đang kiềm chế cái gì đó.

Nhìn Hỏa Tiêu đóng cửa lại, Hỏa Nguyệt mới hơi ngẩng đầu, nghe thấy tiếng bước chân hần rời đi, lúc này mới chậm rì rì bò về giường mình. Đầu óc lại không tự chủ nhớ lại sự kiện 2 năm trước.

Từ 2 năm trước Nam Cung Tu Trúc đã chủ động giao một vài nhiệm vụ cho 2 người bọn họ làm, coi như sớm khơi mào trách nhiệm của bọn họ. Nhiệm vụ cũng tính là đơn giản, 2 người cũng dư sức hoàn thành.

Chỉ là cố tình có một chuyện nhỏ xen vào. Đó là một thôn góp vốn, cầu bọn họ đến thu phục yêu tinh hoa đào trong cánh rừng hoa đào sau thôn. Cùng lắm chỉ là tiểu yêu đạo hạnh mấy trăm năm thôi, vốn cũng không phải là chuyện gì khó giải quyết, nhưng chỉ vì chủ quan khinh địch, kết quả trúng chiêu.

Vốn tưởng rằng hoa đào thành tinh cùng lắm chỉ là một cây thôi, nào ngờ lại là cả khu rừng. Bọn họ đi vào rừng đã bị nhưng hoa yêu kia bày trận vây khốn. Trận pháp tinh vi bao nhiêu cũng không trói được Hỏa Tiêu, dù tốn chút thời gian, nhưng vẫn phá giải được. Phá hủy nhưng cây đào kia như chỗ không người.

Những yêu tinh hoa đào kia lại dùng thôi tình(Xuân độc), nhưng Hỏa Nguyệt không có khó chịu gì, chỉ có Hỏa Tiêu sắc mặt đỏ khác thường. Kết quả cuối cùng, một mình Hỏa Nguyệt thu phục toàn bộ hoa yêu. Nhưng Hỏa Tiêu không khỏe, hương thôi tình phát tác cực nhanh, hần đã nằm trên mặt đất trong vườn đào, toàn thân vô lực, nhiệt độ không ngừng tăng cao.

Đương nhiên Hỏa Nguyệt biết rõ trúng xuân độc, phải giải a. Mà độc bình thường như vậy chỉ cần phát tiết ra là tốt thôi. Hỏa Nguyệt cắn răng, trực tiếp cởi quần Hỏa Tiêu xuống, sau đó, mặt đỏ đến mang tai dùng tay giải quyết giúp Hỏa Tiêu.

Hỏa Nguyệt bận bịu suốt cả đêm, mới giải được thôi tình, hai cánh tay sắp phể bỏ. Khiến cho nàng cảm thấy khó chịu nhất chính là, sau đó Nam Cung

Tu Trúc nói cho bọn họ, "Ta quên nói, hoa đào sẽ tỏa ra hương thôi tình, nếu không cẩn thận trúng, lấy cánh hoa đun sôi uống vào sẽ hết hiệu lực." Thật sự thiếu chút nữa bị hấn tức chết.

Sau đó, Hỏa Nguyệt liền chuyển ra, không tiếp tục ở chung một phòng với Hỏa Tiêu nữa. Đương nhiên Hỏa Tiêu biết nguyên nhân, cho nên cũng không dám nói gì. Chỉ có Hỏa Nguyệt biết rõ, nàng căn bản không quên được đêm đó, Hỏa Tiêu ở trong tay nàng, thân sắc rên rỉ phóng đảng, tà mị mê người như vậy, gọi cảm không nói nên lời.

Thô cứng nóng bỏng không ngừng run rẩy trong tay nàng, càng lúc càng lớn, nàng không thể quên được cảm giác này, thậm chí nàng từng nghĩ đến, chỗ đó của Hỏa Tiêu, ừm, đồ sộ. Còn có ánh mắt Hỏa Tiêu nhìn nàng lúc đó, nóng bỏng sâu sắc.

Ngay lúc này ngồi trên giường, Hỏa Nguyệt cũng có chút mặt đỏ đến mang tai, trong tay hình như còn lưu lại cảm giác, lòng bàn tay cũng đầy mồ hôi. Nàng tranh thủ thời gian nhắm chặt hai mắt, không dám tiếp tục nghĩ tiếp, tuy sớm biết mình yêu Hỏa Tiêu, nhưng Hỏa Tiêu đối với nàng? Hỏa Tiêu yêu mến nàng, chẳng qua vì nàng là tỷ tỷ mà thôi.

Tiếp tục ở chung 1 phòng, nàng sợ chính mình có một ngày nhịn không được, sẽ bỏ nhào lên Hỏa Tiêu.

Mãi đến sau khi Hỏa Nguyệt thiếp đi, cửa sổ nàng nhẹ nhàng mở ra, Hỏa Tiêu giống như quỷ mị thoáng cái hiện ra trước giường nàng, ngón tay nhẹ nhàng điểm vào huyệt ngủ của nàng, cứ như vậy chăm chú dùng mắt nhìn dung nhan ngủ say của nàng.

Sau đó, nhẹ nhàng thờ dài, cuối cùng kim lòng không đậu cúi người, nụ hôn nhẹ nhẹ nhàng nhàng, dịu dàng rơi xuống trán nàng, gò má, cùng môi nàng.

Bạn đang đọc truyện *[Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai]* - Hỏa Nguyệt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhất thời chủ quan

Sau khi Nam Cung Tu Trúc thành tiên, cả Tiêu Hồn Điện rõ ràng trở nên lạnh lẽo hơn. Lúc trước còn có Nam Cung Tu Trúc có thể cãi nhau bất cứ lúc nào, bây giờ Hỏa Nguyệt chỉ có thể tận lực trốn tránh Hỏa Tiêu, chính nàng cũng không giải thích được tại sao lại như vậy, hình như từ sau sự việc kia, nàng luôn vô thức bắt đầu mơ một ít mộng xuân.

Luôn mơ thấy mình liêu lĩnh đẩy ngã Hỏa Tiêu, sau đó muốn làm gì thì làm. Tuy nhiên mỗi lần mộng xuân đều có cảm giác cực kỳ sướng, nhưng tiếp theo lại áy náy hổ thẹn, khiến cho khi nàng đối diện với Hỏa Tiêu vẻ mặt không được tự nhiên. Hỏa Tiêu trong sáng như vậy, cho đến bây giờ cũng không có người nói với nó chuyện nam nữ, mà ngay cả lần ngoài ý muốn kia, Hỏa Tiêu cũng hoàn toàn không có đề trong lòng.

Hỏa Tiêu càng có vẻ trong sáng không phòng bị, càng khiến nàng cảm thấy mình quá dơ bẩn. Nhưng cũng may, lại có nhiệm vụ tìm đến cửa, hơn nữa còn là 1 người quen.

"Hỏa Tiêu, chỉ là yêu hồ quấy phá thôi, một mình tỷ đi là được rồi." Hỏa Nguyệt sắp xếp đồ đạc, chuẩn bị đi một mình.

Hỏa Tiêu nhìn nàng mang theo hành lý, có chút nóng nảy. Ngăn ở trước mặt Hỏa Nguyệt, nhíu mày hỏi. "Không được, đệ cũng muốn đi."

Hỏa Nguyệt nhìn khuôn mặt bỗng nhiên nghiêm trọng của Hỏa Tiêu, không khỏi sững sờ, chóng mặt, tại sao Hỏa Tiêu ngay cả tức giận cũng tuần tú như vậy, thật là quyến rũ chết người. Nàng bối rối xoay đầu không dám nhìn hắn, "Chỉ là yêu hồ thôi, một mình tỷ đi là được rồi."

Đột nhiên Hỏa Tiêu kéo tay Hỏa Nguyệt, có chút giống làm nũng nói, "Cho đệ đi cùng với, được không?"

Toàn thân Hỏa Nguyệt như bị điện giật, nhưng không có rút tay lại, còn hoảng hốt. Hỏa Tiêu lại gần một chút, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, "Hỏa Nguyệt, cho ta đi cùng đi."

Thật sự không có cách nào từ chối, Hỏa Nguyệt chỉ phải sững sờ trong lòng hắn nhẹ nhàng gặt đầu.

Đạt được mục đích, khoe miệng Hỏa Tiêu từ từ kéo ra một đường cong hoàn mỹ, Hỏa Nguyệt lại một lần nữa hóa đá. Sao tất cả mọi chuyện lại thay đổi như vậy, lúc trước toàn là nàng ăn đậu hủ Hỏa Tiêu, tiếp đó mặt hắn đỏ lên, sao bây giờ lại thành bị hắn đụng cái, bắt đầu cứng người.

Không nên không nên, nàng không thể bị động như vậy, nàng muốn cướp lại quyền chủ động!

Dù sao cũng ôm rồi, Hỏa Nguyệt cắn răng một cái, chủ động đến gần trong ngực Hỏa Tiêu, sau đó vươn tay ôm chặt. Loại cảm giác này nàng không biết hình dung như thế nào, hình như đã rất lâu không có ôm Hỏa Tiêu, chui vào trong ngực Hỏa Tiêu, nghe thấy hương vị tươi mát trên người hắn, lại cảm thấy say mê.

Cái này đối lại Hỏa Tiêu không được tự nhiên, cổ họng Hỏa Tiêu nhịn không được di động lên xuống, sau đó cất lực khắc chế chính mình, nhẹ nhàng đưa tay ôm chặt một chút, con người cũng trở nên sâu lắng.

Lần này tìm bọn họ là người quen, hơn nữa còn để lại cho bọn họ ấn tượng rất sâu. Chính là nhiệm vụ đầu tiên đi đến thôn cây du kia, từ lần thu phục yêu hồ đó, Trương gia yên ổn rất nhiều năm. Công tử Trương gia cũng lấy vợ sinh con, vốn toàn bộ đều khỏe mạnh. Ai biết, một tháng trước đột nhiên lại náo loạn xuất hiện yêu hồ.

Hơn nữa con này còn mạnh hơn con trước đây, lần này thậm chí gia đình Trương gia cũng không tránh được. Cả nhà gà bay chó sủa, lúc này mới nghĩ đến chân nhân ở Tiêu Hồn Điện.

Lần này đến Trương gia, đáng tiếc thiếu đi Nam Cung Tu Trúc. Lão gia Trương gia vẫn còn cường tráng, chỉ là bị yêu hồ kia náo loạn có chút nóng lòng. Nhìn thấy Hóa Nguyệt cùng Hóa Tiêu, lúc này mới nhìn không được thờ phào nhẹ nhõm.

Sau khi Hóa Nguyệt vào cửa, liền thị sát một vòng, trong sân nhỏ Trương gia tràn ngập yêu khí dày đặc, hơn nữa trên mặt từng gia đình đều có chút ám khí, ẩn đường cũng đen nhánh tái nhợt. Xem ra cũng chưa từng may mắn thoát được, chỉ là yêu hồ này khẩu vị cũng không khỏi quá lớn đi, chỉ sợ có vài ngàn năm đạo hạnh.

Mãi đến khuya, cả đại viên Trương gia gần như đều chìm vào giấc ngủ. Hóa Nguyệt cảm nhận được một hương hoa mai phảng phất bao trùm toàn bộ đại viên, Hóa Nguyệt rất cẩn thận đứng dậy khỏi giường, đang định đi đến cách vách gọi Hóa Tiêu, liền chứng kiến cửa sổ đột nhiên mở ra, sau đó Hóa Tiêu đứng trước mặt nàng.

Tuy nàng biết rõ Nam Cung Tu Trúc lên dạy Hóa Tiêu lý tâm bí quyết, nhưng cũng không cần khoa trương đến thế a, nói hán giống quỷ dị cũng không khoa trương chút nào. Nhìn thấy bộ dáng sưng sò của Hóa Nguyệt, Hóa Tiêu có chút thiếu tự nhiên nói, "Đệ sợ tỷ gặp chuyện không may, nhất thời tình thế cấp bách....."

Hóa Nguyệt cũng không chú ý hán mắt tự nhiên, chỉ nắm lấy bàn tay lộ ra bên ngoài áo, vừa chạy vừa nói, "Vô công của đệ lợi hại như vậy, sao lại giấu tỷ!" Hóa Tiêu cúi đầu nhìn bàn tay hai người giao nhau, "Tỷ cũng không có hỏi qua."

Hóa Nguyệt nghĩ nghĩ, hình như thật sự không có để ý đến, cũng không có hỏi qua. Nhưng Hóa Tiêu là kỳ tài luyện võ, vài năm này, hán còn cực khổ hơn mình vô số lần, cũng không kỳ lạ a.

Sau khi ra khỏi phòng, hương hoa mai càng đậm. Do sai lầm trước yêu tinh hoa đào lần trước, hai người không còn dám xem thường bất kỳ mùi thơm nào, đã sớm lấy khăn che mặt, Hóa Nguyệt đặc biệt dùng khăn lụa đã ngâm bạc hà, sau khi mang vào sẽ không ngửi thấy mùi thơm, mà trong hơi thở cũng có mùi hương thơm mát, ngược lại đặc biệt nâng cao tinh thần.

Mùi hương hình như tỏa ra từ trong sân, Hóa Nguyệt và Hóa Tiêu đều biết, đó là tiểu viện của thiếu gia Trương gia. Sao yêu hồ lại ưu ái chọn hán? Thật tại quái. Dọc theo đường đi gia đình ngất xỉu hỗn loạn, xem ra là hậu quả của hương hoa mai.

Hóa Nguyệt kéo Hóa Tiêu lặng lẽ vây quanh nội viện, lần này đi qua cửa nội viện vô cùng đơn giản, hai người đều cho rằng sẽ gặp mê trận. Chẳng lẽ yêu hồ này quá mức tự tin? Hóa Nguyệt cảm thấy yêu hồ lần này không đơn giản, chỉ sợ đạo hạnh không dưới 3000 năm, chỉ là vì sao còn muốn đến làm loạn? Rõ ràng hán đã tu thành hồ tiên.

Mới vào nội viện hai người có chút ngây người. Yêu hồ này tư thế nghiêm chỉnh đứng trên núi giả trong nội viện. Nhắm mắt hình như đang niệm gì đó, Hóa Nguyệt kéo Hóa Tiêu giấu đi, chuẩn bị xem nàng ta muốn làm trò quỷ gì. Mân ké tiếp, thiếu chút nữa dọa nàng hét lên.

Trên người yêu hồ tỏa ra ngàn vạn sợi tơ bạc, giống như lưới trời phủ kín toàn bộ Trương gia, Hóa Nguyệt còn đang hồ nghi đây là cái gì, liền nhìn thấy một vài sợi tơ bạc, chui vào miệng những gia đình ngất xỉu kia. Lúc này, hai người xem như hiểu, thì ra nàng ta dựa vào vật này hấp thụ nguyên khí.

"Hóa Tiêu!" Hóa Nguyệt không thể nhìn được mở miệng. Hóa Tiêu đã sớm chuẩn bị, Hóa Nguyệt vừa mới xuất thân, hán liền nhảy ra, sau đó xuất vài đường kiếm, chặt đứt tất cả tơ bạc.

Đột nhiên yêu hồ mở mắt ra, trừng mắt nhìn 2 người bọn họ. "Võ thuật Tiêu Hồn Điện. Cuối cùng chúng mày cũng đến!"

Mở ra 5 ngón tay, rồi vung đuôi, quét về phía này. Hóa Nguyệt vừa tránh vừa bắn khoắn, yêu hồ này hình như có mối thù sâu nặng với Tiêu Hồn Điện, hơn nữa trong lời nói, hình như hướng về phía bọn họ.

Hóa Tiêu đã sớm chắn trước mặt Hóa Nguyệt, đấu với yêu hồ. Chiêu thức của hai người nhanh cực kỳ, Hóa Nguyệt nhìn không rõ chiêu thức của hán, chỉ nhìn thấy tia lửa phát ra từ lưỡi kiếm va chạm giữa không trung, trong lòng Hóa Nguyệt đột nhiên nổi lên mưu ma chước quỷ.

"Mày vẫn luôn ở đây chờ bọn ta?" Hóa Nguyệt xông vào giữa không trung hét lớn, động tác của yêu hồ hình như chậm một chút. Sau đó chợt nghe được một giọng nói phụ nữ, kỳ ảo lại u oán. "Chúng mày giết chết con gái của ta, hôm nay chúng mày phải đền mạng!"

Hả? Con gái bà? Chẳng lẽ là lần trước? Đột nhiên Hóa Nguyệt nhớ đến tiểu yêu hồ kia, khó trách nàng ta lại chọn Trương gia, thì ra là như vậy. Hóa Nguyệt vốn định quấy nhiễu tâm trí yêu hồ, đáng tiếc, một vài lời nói của nàng, hình như càng khơi dậy oán hận của yêu hồ. Chiêu thức càng thêm sắc bén độc ác.

Hóa Nguyệt dứt khoát nhắm mắt lại, bắt đầu niệm chú. Đợi Hóa Nguyệt mở mắt ra lần nữa, nàng cười hi hi nói với yêu hồ, "Con gái bà chính là con cáo nhỏ màu xám hả? Đó là ta tự tay giết." Vừa dứt lời, yêu hồ đã vọt đến trước mặt Hóa Nguyệt, móng tay nhọn lập tức bóp chặt khuôn mặt nàng.

Đột nhiên Hóa Nguyệt nở nụ cười, móng tay yêu hồ vút xuống dưới, lại thất bại. Hóa Nguyệt trước mặt đột nhiên chuyển sang bên trái. Dưới con thịnh nộ nàng ta không dùng lý trí để suy xét, chỉ biết đuổi theo ảo ảnh. Hóa Nguyệt đứng ở phía sau nàng ta, chậm rãi lấy ra lá bùa màu tím, yên lặng niệm

chú, bay về phái yêu hồ.

Hỏa Tiêu lập tức ôm Hỏa Nguyệt, nhảy sang một bên, yêu hồ lập tức cảm thấy không ổn, đột nhiên thân thể lại bị cố định ở phía xa, muốn động cũng không được. Trên 9 tầng mây đột nhiên sấm sét vang dội, sau đó liền thấy từ trên 9 tầng mây, một cột sấm đánh xuống. Đánh lên người yêu hồ, sau một mảnh trắng xóa, trên mặt đất chỉ còn lại một con cáo cháy đen.

"Chắc chắn, thật là, đáng tiếc cho 3000 năm đạo hạnh của nàng ta." Hỏa Nguyệt lắc đầu đi đến, nhìn con cáo bị cháy đen thành một đồng. Hỏa Tiêu đi theo sau nàng, ngược lại không nói gì, lại không nghĩ đến thì thể yêu hồ đột nhiên động, con cáo cháy đen lại gãy dựa muốn nhào đến.

Trong nháy mắt Hỏa Tiêu liền tiến đến, giơ tay chém xuống, chém nó thành 2 đoạn. Lại nhìn thấy miệng con cáo toét ra, giống như đang cười. Hỏa Tiêu lập tức cảm thấy không ổn, xoay người nhìn về phía Hỏa Nguyệt, liền nhìn thấy Hỏa Nguyệt ôm vai, hơi nhú mày.

"Hỏa Nguyệt có sao không?" Giọng nói Hỏa Tiêu có vẻ cực kỳ bối rối, Hỏa Nguyệt nhẹ nhàng kéo vạt áo, phát hiện trên vai trắng nõn bị đâm mấy đường móng tay, dĩ nhiên là móng tay của yêu hồ!

Bạn đang đọc truyện [Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai] - Hỏa Nguyệt được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tổ sư gia

Đột nhiên Hỏa Nguyệt cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, hai chân cũng hơi nhũn ra. Hồ ly này thậm chí trong móng tay cũng có kịch độc! Hỏa Tiêu một tay giữ Hỏa Nguyệt, một tay cầm con dao tinh xảo của Hỏa Nguyệt, nhẹ nhàng lọc ra những mảnh móng tay kia.

Gần như trong nháy mắt, xung quanh miệng vết thương trở nên tím đen. Hỏa Tiêu vừa cúi người, Hỏa Nguyệt yếu ớt mở miệng ngăn hãm lại, "Hỏa Tiêu không cần phải." Tiếng nói còn chưa dứt, Hỏa Tiêu đã mất đầu hút từng ngum từng ngum chất độc trên miệng vết thương.

Mãi đến khi màu máu chuyển sang bình thường, Hỏa Nguyệt chẳng những không có bất kỳ chuyển biến nào tốt hơn, thậm chí còn hôn mê ngất đi.

Hỏa Tiêu đành phải trực tiếp ôm người trở về phòng, muốn dùng chân khí đẩy hết chất độc trong người nàng ra. Thật sự không có bất kỳ kết quả nào, chân khí vừa chuyển vào trong đã bị đẩy ra.

Đây rốt cuộc là độc tố gì? Hay là thứ gì? Nhớ lại cái miệng mở rộng của hồ ly trước khi chết, biểu hiện giống như cười. Có thể khiến cho nàng ta dùng hết 3000 năm đạo hạnh, cùng muốn cực tất cả trong chiều này, sao có thể bị bọn họ giải đơn giản như vậy.

Hỏa Nguyệt đã hoàn toàn hôn mê, không có chút ý thức. Cũng không biết rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể tỉnh lại, lần đầu tiên trong đời Hỏa Tiêu thấy bất lực như vậy, mày nhíu chặt, nhưng một chút manh mối cũng không có. Nếu lúc này, Nam Cung Tu Trúc còn sống, có lẽ sẽ biết chút gì đó?

Đúng rồi, trở về Tiêu Hồn Điện. Có lẽ có thể liên lạc với Nam Cung Tu Trúc, ông diệt yêu nhiều năm, có thể biết rõ đây rốt cuộc là loại độc gì. Hỏa Tiêu nghĩ vậy, càng có chút nóng vội, thu dọn qua loa vài thứ, rồi tìm áo choàng bao lấy Hỏa Nguyệt, ôm nàng rời đi.

Gia đình Trương gia, sau hừng đông khi quét dọn tiểu viện, bên trong viện phát hiện 1 con hồ ly bị chém thành 2 đoạn, bị sét đánh cháy đen. Biết yêu hồ đã bị trừ, nhưng tìm thể nào cũng không tìm thấy 2 vị cao nhân của Tiêu Hồn Điện. Nhưng đoán bậy từ vết máu chung quanh yêu hồ, đại khái khi chân nhân hàng yêu không cẩn thận của bị thương.

Hỏa Tiêu một đêm không ngủ, cuối cùng lúc tờ mờ sáng cùng trở về đến Tiêu Hồn Điện. Việc đầu tiên ôm Hỏa Nguyệt đến đại điện, đặt nhẹ Hỏa Nguyệt lên sàn nhà trong đại điện, sau đó tự mình cung kính đốt nén nhang tròn đại điện, yên lặng niệm chú, sau đó lại cung kính cắm nén nhang vào lư hương.

Hỏa Tiêu lại ôm Hỏa Nguyệt vào trong ngực, lặng lẽ nhìn hương cháy hết. Sắc trời cùng dần sáng, giống như đợi rất lâu, lại giống như chỉ trong chớp lát. Thân ảnh tuấn dật của Nam Cung Tu Trúc liền hiện ra ở cửa đại điện, khóe miệng tươi cười sáng lạn, chậm rãi đi đến, nhìn thấy Hỏa Tiêu ôm Hỏa Nguyệt ngồi ở chỗ kia.

Cười tủm tỉm nói, "Mới xa nhau mấy tháng, đã bắt đầu nhớ ta rồi sao? Chắc chắn, con bé Hỏa Nguyệt kia thật xem con là giường rồi."

Hỏa Tiêu thấy ông tiến đến, ngẩng đầu nhìn qua, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ, làm cho Nam Cung Tu Trúc không khỏi sửng sốt.

"Xảy ra chuyện gì?" Đồ đệ của ông, đương nhiên ông hiểu rõ. Nếu không phải Hỏa Nguyệt xảy ra chuyện lớn gì, Hỏa Tiêu sẽ không bối rối như vậy, một bộ dáng giống như trời sắp sụp xuống, khi nào ông gặp qua bộ dáng bất lực như vậy của Hỏa Tiêu.

Hỏa Nguyệt còn đang nhắm mắt ngủ say trong ngực Hỏa Tiêu, Nam Cung Tu Trúc thăm dò mạch đập của nàng, chẳng qua đang ngủ say, hình như không có gì bất thường. Lúc này Hỏa Tiêu mới nói rõ ràng ngọn nguồn sự việc, cái này đổi lại Nam Cung Tu Trúc nhíu mày. "Yêu hồ định ngọc nát đá tan, chỉ sợ đó không phải là móng tay, mà là mảnh nhỏ yêu đan."

"Vậy Hỏa Nguyệt có sao không?" Hỏa Tiêu mất bình tĩnh hoàn toàn, Nam Cung Tu Trúc đề vai hắn xuống, muốn hắn trấn tĩnh lại. Hỏa Tiêu hít sâu vài cái, kiềm chế tâm tình sắp nổi điên.

Nam Cung Tu Trúc thấy hắn trấn tĩnh lại, mới từ từ nói. "Yêu đan này độc tố cực mạnh, người thường đụng phải nó là chết không thể nghi ngờ. Các con theo ta luyện tập pháp thuật nhiều năm, ngược lại có chút kháng độc, độc được cô lập kịp thời. Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng."

"Vậy sao nàng vẫn còn bất tỉnh?" Hỏa Tiêu cảm thấy, hình như sự việc không có đơn giản như vậy, bởi vì về mặt Nam Cung Tu Trúc chẳng những không thoải mái, ngược lại nghiêm trọng không ít. "Thật ra, nó đang hóa yêu." Nam Cung Tu Trúc thoáng dừng cái, vẫn nói ra.

"Con chỉ muốn biết Hỏa Nguyệt có bị nguy hiểm hay không?" Hỏa Tiêu lại càng không quan tâm đến hóa yêu gì đó, hắn chỉ quan tâm Hỏa Nguyệt có làm sao hay không mà thôi. Sao Nam Cung Tu Trúc lại không hiểu suy nghĩ của hắn, khề thờ dài. "Cực kỳ không ổn, đột nhiên rơi vào yêu ma đạo, sẽ mất đi nhân tính."

Lúc này đổi lại Hỏa Tiêu ngẩn người, nhưng hắn lập tức hạ quyết định. "Hỏa Nguyệt còn có thể cứu sao?" Nếu không thể, hắn sẽ đi theo nàng, nàng vào yêu ma đạo, vậy hắn sẽ theo nàng, cùng rơi vào ma đạo. Trong lòng hắn trên đời này cho dù là chính nghĩa gì gì đó, thiên đạo gì gì đó, cũng không quan trọng bằng Hỏa Nguyệt.

Nam Cung Tu Trúc nhìn thấy ánh mắt kiên định của hắn, trong lòng cũng có chút chua xót, ông nhìn 2 đứa trẻ này lớn lên, sao ông lại cam lòng nhìn bọn chúng rơi vào vạn kiếp bất phục. "Ta sẽ đi xin tổ sư gia, có lẽ bọn họ có cách."

Sau đó liền thấy thân hình Nam Cung Tu Trúc lóe lên, hóa thành một làn khói trắng phồng lên trời.

Hỏa Tiêu nhìn hướng Nam Cung Tu Trúc biến mất, ôm Hỏa Nguyệt sát một chút, đôi mắt hơi mờ mờ, nếu tổ sư gia cũng không có cách, nếu Hỏa Nguyệt thật sự biến thành yêu ma, nếu Nam Cung Tu Trúc quyết định xuống tay hạ sát, tóm lại, cho dù như thế nào, hắn cũng sẽ không để Hỏa Nguyệt có nửa phần tổn thương.

Lúc Nam Cung Tu Trúc trở về, phía sau có thêm 2 người, 1 nam 1 nữ, dựa sát vào nhau. Mới vừa tiến vào đại điện, ánh mắt Hỏa Tiêu không tự giác rơi trên hai người bọn họ, tuy có vài phần giống với bức họa, nhưng chân nhân càng thêm mờ ảo xuất trần, nói bọn họ không phải là tiên, chỉ sợ không có ai tin a.

"Nam Cung Hỏa Tiêu?" Người đàn ông kia một bộ dáng miến cưỡng, rõ ràng cực kỳ tuấn tú, lại phát sức quyền rũ vô hình, cười như không cười nhìn hắn. Hỏa Tiêu cũng im lặng đánh giá ông ta, sau đó gật đầu đáp. "Vâng, tổ sư gia."

Nữ tử kia cười tủm tỉm lại gần đối diện với hắn, sau đó nhin không được kinh ngạc hỏi. "Tu là các chàng chuyển thế, đều là mỹ nam tử tuyệt thế sao?" Người đàn ông nghe vậy, lập tức không vui, một tay kéo nữ tử vào trong lòng ngực mình. "Nguyệt Nhi, nó đẹp hơn ta sao?"

Nữ tử lè lưỡi, lại lùi về trong lòng ngực ông ta, "Không có a." Về mặt của Hỏa Tiêu vẫn không có chút thay đổi nào, chỉ là trong ánh mắt vẫn có chút lo lắng, hắn cũng không thích mấy cuộc tán gẫu gia đình như thế này, lại càng không thích trước mắt Hỏa Nguyệt còn chưa biết sống chết thế nào, lại bàn luận những vấn đề rườ rịa này.

Đương nhiên Nam Cung Quân biết rõ hắn lo lắng cái gì, lại gần đặt tay lên mạch đập của Hỏa Nguyệt, "Ừm, hóa yêu?" Hỏa Tiêu vội vàng hỏi một câu, "Còn cứu được sao?" Nào biết Nam Cung Quân cười mà không đáp, ngược lại Nam Cung Truy Nguyệt nhô đầu ra, thoáng nhìn Hỏa Tiêu, lại cúi đầu nhìn Hỏa Nguyệt. "Con rất lo lắng cho nó? Các con là?"

"Hỏa Nguyệt là tỷ tỷ con." Hỏa Tiêu nói lời này thì trong mắt hiện lên một tia giãy dụa. Ngược lại hứng thú trong mắt Nam Cung Quân càng đậm. "Con thích nó?" Nam Cung Quân nói trúng tim đen.

Nam Cung Tu Trúc đứng phía sau họ, vốn định giải thích giúp Hỏa Tiêu một chút. Nào biết, Hỏa Tiêu chém đinh chặt sắt đáp lại, "Đúng, con thích nàng." Ánh mắt Nam Cung Quân càng trở nên sâu sắc, nhìn Hỏa Tiêu cười đến có chút không có ý tốt. Hỏa Tiêu biết rõ ông muốn hỏi gì, cúi đầu xuống nhìn dung nhan say ngủ của Hỏa Nguyệt, không chút do dự nói. "Là tình yêu nam nữ."

Nam Cung Truy Nguyệt nhìn tình ý toát ra trong mắt Hỏa Tiêu, mình cũng nhin không được có chút xúc động, hình như nhớ đến bọn họ trước đây. Nàng nhin không được kéo góc áo Nam Cung Quân, "Quân, giúp bọn chúng."

Nam Cung Quân tiến đến khoe miệng nàng trộm chút hương, miến cưỡng cười, "Ta có nói không giúp sao?"

Hỏa Tiêu theo lời Nam Cung Quân giao phó, đặt Hỏa Nguyệt ở chính giữa đại điện, sau đó mở vết thương trên vai nàng ra. Bởi vì trước đó Hỏa Tiêu đã bôi thuốc, miệng vết thương đã hơi khép lại, Nam Cung Quân cầm dao, cẩn thận mở miệng vết thương ra.

Miệng vết thương chảy máu, lại biến thành màu lam tím, rõ ràng hôm qua đã hút hết chất độc trong người nàng. Hỏa Tiêu có chút hoảng sợ nhìn thứ máu quái dị này, Nam Cung Tu Trúc đứng bên cạnh hắn, nhẹ nhàng giải thích nghi vấn, "Nó đang hóa yêu."

Còn chưa nhìn thấy Nam Cung Quân làm gì, liền nhìn thấy ông đưa tay bắm vào miệng vết thương, sau đó liền thấy một luồng khói trắng bạc chui ra từ miệng vết thương, đang định chạy thực mạng. Nam Cung Quân vron tay, nhẹ nhàng vung lên, "Đi." Liền nhìn thấy một con rắn ánh vàng chui ra từ trong ống tay áo của ông, thoáng cái liền hút hết dải ánh sáng bạc đang chạy thực mạng.

Lông mày Hỏa Nguyệt hơi nhíu lại, khề hừ nhẹ vài tiếng, sau đó, ngủ thiếp đi. Hỏa Tiêu bận bịu thu dọn mọi thứ, cầm máu trên vai giúp nàng, máu vốn màu lam tím, cũng dần dần chuyển thành màu đỏ tươi, chắc là không có gì.

"Cảm ơn tổ sư gia." Hòa Tiêu vốn không nói nhiều, nhưng lúc này hẳn thực sự cảm tạ từ đáy lòng. Nam Cung Quân ôm Nam Cung Trụy Nguyệt đi đến trước mặt hắn, "Ta không biết con còn đang do dự cái gì, nhưng cũng đừng đợi đến lúc hối hận không kịp mới hiểu."

Hòa Tiêu hơi giật mình nhìn bọn họ, đương nhiên hẳn hiểu rõ những lời này của Nam Cung Quân, bảo hắn cho Hòa Nguyệt biết tình cảm của mình. Nhưng, cho dù hắn không ngại, hắn vẫn lo lắng Hòa Nguyệt có tiếp nhận hay không, bất kỳ chuyện nào khiến cho Hòa Nguyệt khó xử, hắn cũng không có cách nào làm. Cho dù ủy khuất chính mình, cũng không muốn làm cho người ấy khó xử.

Nam Cung Quân khề thờ dài, "Không cần do dự, Nguyệt Nhi đã từng là con gái của ta." Nhưng lời này vừa nói ra, Hòa Tiêu khó có thể tin ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Nam Cung Quân và Nam Cung Trụy Nguyệt biết mấy, Nam Cung Tu Trúc cũng chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn hắc hắc cười, "Năm đó vì sư lừa con, bọn họ là cha con ruột. Chăm sóc Hòa Nguyệt cho tốt....."

Đột nhiên Hòa Tiêu mở rộng môi, chậm rãi nở nụ cười. Hình như cuối cùng cũng buông xuống gánh nặng đặt lên người thật lâu.

Bạn đang đọc truyện [*Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai*] - *Hòa Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Rời đi

Sau khi ngủ mê một ngày, cuối cùng Hòa Nguyệt cũng tỉnh lại. Vừa tỉnh lại liền phát hiện mình nằm ở trên giường, hơn nữa còn ở trong lòng của Hòa Tiêu, nàng ngáy người một lúc, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn không nhận được ứng đo. Trong lòng Hòa Tiêu nóng quá đi, cảm giác này thật là tốt.

Nếu mình là nữ nhân cổ đại thì tốt rồi, bị nhìn thấy cánh tay đã muốn nhà trai phụ trách, Hòa Tiêu cũng nhìn thấy đầu vai của mình rồi. Đáng tiếc lời nói này Hòa Nguyệt không nói ra được, cho nên nàng chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn, thống khổ nhìn được mà ăn không được a.

Nhưng sao Hòa Tiêu không có động đậy gì hết vậy, nàng lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn Hòa Tiêu. Hòa Tiêu nhắm mắt hình như đang ngủ say, thậm chí Hòa Nguyệt còn có thể nhìn thấy quần thâm mờ nhạt ở hốc mắt, nhất định Hòa Tiêu đã chăm sóc mình suốt hai đêm rồi.

Đáy lòng Hòa Nguyệt lại bắt đầu hơi đau, thật sự Hòa Tiêu làm cho nàng không thể không động lòng a. Dù sao hắn cũng không biết, không bằng, đột nhiên trong lòng nàng nổi lên một ý nghĩ tà ác.

Nàng thận trọng vươn bàn tay nhỏ, chạm vào người Hòa Tiêu, ngăn cách quần áo nhẹ nhàng sờ mó cơ ngực của Hòa Tiêu, cảm thấy thô ráp vô cùng sần sần. Hòa Nguyệt có chút kích động, lại có chút sợ bị Hòa Tiêu phát hiện, vội ngẩng đầu nhìn hắn một cái, hắn vẫn nhắm mắt, hình như ngủ rất say.

Hòa Nguyệt lén lút thè lưỡi, xem như động viên chính mình, nàng càng làm càn giật vạt áo Hòa Tiêu ra, sau đó, thò bàn tay nhỏ của mình vào, đến lúc nàng đụng vào thân thể Hòa Tiêu, nhìn không được cắn môi dưới của mình. Trời ạ, nhiệt độ cơ thể của Hòa Tiêu thật cao, khó trách ở trong ngực hắn lại ấm áp như vậy, vân da rắn chắc dưới tay, cảm nhận da thịt tơ lụa, khiến Hòa Nguyệt nhìn không trầm mê.

Nàng sợ hãi liếc nhìn Hòa Tiêu, hắn vẫn ngủ say. Nàng mới chậm rãi ven theo đường cong cơ bắp của hắn, trượt xuống từng chút từng chút, cuối cùng dừng ở trên bụng hắn, nhìn không ra Hòa Tiêu còn có cơ bụng, nàng lặng lẽ đếm, có tới 6 múi rõ ràng, đáng người thật sự quá tốt.

Thật ra nàng còn muốn tiếp tục sờ xuống phía dưới, nàng càng muốn biết, chỗ đó của Hòa Tiêu có phải cũng rất đồ sộ hay không. Chẳng qua nàng hiểu rõ nếu tiếp tục sờ xuống, thật sự sẽ vượt rào, chỉ nghĩ như vậy, khiến cho nàng có chút kim lòng không được.

Xong rồi xong rồi, Hòa Nguyệt cảm thấy mình càng sờ nhiệt độ cơ thể càng cao, nỡ nam trước mặt, lại không thể ăn, loại thống khổ này ai có thể giải thích a. Nàng tâm không cam lòng không nguyện rút cánh tay về, sau đó nhẹ nhàng ngồi dậy, trượt xuống chạy về phòng mình. Chỉ sợ còn ở lại, sẽ nhìn không được xâm phạm Hòa Tiêu.

Nàng vừa chạy ra ngoài, Hòa Tiêu liền mở mắt ra. Nhìn bóng dáng nàng rời đi, Hòa Tiêu nhìn không được nhắm mắt lại, nặng nề thờ gập vài cái, cô bé nhỏ này mỗi lần đều dễ dàng khơi mào dục vọng của hắn, sau đó lại không chịu trách nhiệm chạy trốn, hại hắn một mình ở lại tiến thoái lưỡng nan.

Ngày hôm sau Hòa Nguyệt rời giường, liền nhìn thấy trên bàn đặt kín cháo kê mà nàng thích nhất, còn có vài món ăn nhẹ buổi sáng. Hòa Tiêu vẫn luôn tri kỷ như vậy, Hòa Nguyệt nhìn không được khỏe miệng cong cong.

Ăn cháo xong nàng lại không chịu ngồi yên, lập tức tung chân chạy đi tìm Hòa Tiêu, kết quả dạo một vòng khắp nơi, cũng không thấy bóng dáng Hòa Tiêu.

Một mình Hòa Tiêu đi đâu chứ? Không có chuyện hắn xuống núi một mình, đột nhiên Hòa Nguyệt nghĩ đến Hòa Tiêu có thể ở sau núi hay không.

Sáng sớm Hòa Tiêu thức dậy, trước chuẩn bị bữa sáng cho Hòa Nguyệt, sau đó ra sân sau luyện võ, cả người đầy mồ hôi. Nghĩ bình thường Hòa Nguyệt rất yêu giường, quyết định đến hồ nước sau núi tắm. Thật ra trước kia sau núi không có ao, chỉ có một cái khe núi mà thôi, bởi vì tổ sư nương thích tắm suối nước nóng, tổ sư gia đặc biệt dời một suối nước nóng từ trăm dặm bên ngoài vào.

Đương nhiên, phép thuật kỳ ảo như vậy, xem ra hơi khó tưởng tượng. Nhưng đối với tổ sư gia mà nói, hình như chỉ là một bữa ăn sáng mà thôi. Hỏa Nguyệt tìm khắp nơi không thấy Hỏa Tiêu, liền đoán Hỏa Tiêu hẳn là đang tắm suối nước nóng.

Ven theo đường nhỏ chậm rãi đi đến, xung quanh ao đều là vài cây cổ thụ che trời, bao vây hồ ở bên trong, cảnh sắc thanh tĩnh, không có việc gì đến đây tắm suối nước nóng, thật sự rất sung sướng.

Đầu tiên Hỏa Nguyệt ở bên ngoài nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, không có ai đáp lại nàng. Nàng nhú hai hàng lông mày lá liễu, chẳng lẽ Hỏa Tiêu thật sự xuống núi? Sao có thể như vậy, cũng không nói một tiếng, bỏ đi một mình. Nàng tức giận bắt bình đi đến đường mòn, muốn nhìn một chút có thật Hỏa Tiêu không có ở đây. Cuối đường một là một cái ao tỏa sương mù dày đặc, cây cối cảnh lá chung quanh, bởi vì nhiều năm bị sương mù bao phủ, rửa xanh biếc ướt át. Nàng nhìn không rõ trong hồ có người hay không, lại đến gần chút nữa.

Lúc này nàng mới nhìn thấy, có một người dựa vào bên cạnh ao, Hỏa Tiêu hai tay đỡ đầu, nhắm mắt hình như đang ngủ. Hỏa Nguyệt nhẹ nhàng lại gần hẳn, nhỏ giọng gọi hắn, "Hỏa Tiêu?"

Hỏa Tiêu không có bất kỳ phản ứng nào, xem ra đã ngủ. Hỏa Nguyệt tìm được hắn, hắn lại đang tắm trong hồ, theo lý thuyết nàng hẳn nên đi ra ngoài mới đúng, nhưng mà ánh mắt nàng có chút không chịu đựng được lưu luyến không rời trên người Hỏa Tiêu.

Quần áo Hỏa Tiêu được gấp chỉnh tề để ở một bên, một đầu tóc đen tùy ý tán loạn, cho dù là từ góc độ nào nhìn qua, đều là một hình ảnh cực đẹp, còn có hơi nước mờ mờ lung lung, càng khiến cho Hỏa Tiêu vốn vô cùng mỹ hoặc lại thêm một ít mờ ảo như tiên xuất trần.

Hỏa Nguyệt biết rõ mình không thể tiếp tục nhìn tiếp, nhưng vẫn nhịn không được di động, theo bờ vai dài rộng của hắn, nhìn cơ ngực rắn chắc. Tối hôm qua mình còn vùng vằng sờ nơi đó, cảm giác rắn chắc lại nhẵn nhụi. Trong lòng lại ngứa ngáy, giống như có con mèo nhỏ cào cào quấy nhiễu, muốn từ trong lòng chui ra.

Cuối cùng Hỏa Nguyệt không thể được ánh mắt mình, men theo thân thể cường tráng của hắn chậm rãi nhìn xuống. Vùng bụng săn chắc chìm ngập dưới ao nước, nhưng Hỏa Nguyệt vẫn loáng thoáng nhìn được đại khái, đặc biệt là một vài bóng tối rõ ràng ở giữa hai chân.

Oanh! Mặt Hỏa Nguyệt giống như bị đốt cháy, tuy chỉ nhìn được mơ hồ, nhưng chỗ đó của Hỏa Tiêu hình như cũng rất lớn, quả nhiên đồ sộ giống như trong dự đoán của nàng. khiến cho nàng cảm thấy đỏ mặt nhất chính là, vừa rồi hình như nàng nhìn thấy chỗ đó rung động nhẹ, có chút âm ỉ muốn đứng dậy.

Nàng còn chưa có cẩn thận nhìn rõ, đã chống lại đôi con ngươi đen sâu của Hỏa Tiêu, Hỏa Tiêu nhìn thẳng nàng, cũng không nói chuyện, cũng không biết hắn tỉnh lại bao lâu, có phải trò hề của mình đều bị nhìn hết rồi không?

Hỏa Nguyệt cảm thấy chính mình tương chừng như bị đốt cháy, lại bị bắt gian tại trận. Hỏa Tiêu sẽ nghĩ sao về nàng, cảm thấy nàng dâm dăng vô sỉ, hay cảm thấy nàng hạ lưu xấu xa, lại nhìn chòng chọc thân thể đệ đệ mình, nhìn say mê như vậy, hơn nữa ánh mắt còn can rở như vậy.

Trời ạ! Nàng không muốn làm người nữa! Hỏa Nguyệt nhanh chóng chạy trốn sang con đường nhỏ bên cạnh, vừa nghĩ một đồng lớn có hay không có. Vừa rồi trong một khắc chống lại đôi mắt của Hỏa Tiêu, nàng vô thức xoay người bỏ chạy.

Nhưng bây giờ, đợi lát nữa Hỏa Tiêu mặc quần áo đi ra, muốn giải thích thế nào với hắn đây, nói mình đi tìm hắn, không cẩn thận nhìn thấy? Nhưng mà, tìm được hắn nửa ngày còn không rời đi, ngược lại nhìn chòng chọc chỗ đó của người ta, hắn tin mới lạ. Bây giờ giải thích thế nào cũng không rõ ràng cả.

Hỏa Nguyệt cúi đầu cắn răng, làm một ra một quyết định chính nàng cũng không thể tin được.

Hỏa Tiêu nhìn theo bóng lưng chạy trốn rất nhanh của nàng, nhịn không được thờ dài. Hắn đã quyến rũ nàng rõ ràng, sao một chút hiệu quả cũng không có, chẳng lẽ cảm giác của hắn sai? Thật ra Hỏa Nguyệt hoàn toàn không có ý đó với hắn. Nghĩ vậy, Hỏa Tiêu cũng có chút không yên.

Hắn là một người rất cố chấp, sau khi nhận định là Hỏa Nguyệt, thì bất luận kẻ nào cũng không thể lại đã động lòng hắn. Xem ra đường tình của mình còn rất gian nan, Hỏa Tiêu chậm rãi bước ra khỏi hồ, giọt nước thuận theo thân mình hoàn mỹ của hắn từ từ chảy xuống, cảnh tượng này thật sự là vô cùng hấp dẫn, nếu Hỏa Nguyệt thấy được, chỉ sợ sẽ trực tiếp cường bức không thể được mới phải.

Hỏa Tiêu mặc y phục mình vào, chậm rãi đi đến phòng Hỏa Nguyệt, nghĩ phải giải thích như thế nào với nàng. Gỡ vài cái lên cửa, nhưng không có người đáp lại, hắn không khỏi bàng hoàng.

Sau khi đẩy cửa ra, liền nhìn thấy tờ giấy H

Bạn đang đọc truyện [Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai] - Hỏa Nguyệt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Trúng chiêu

Hỏa Nguyệt vội vàng hấp tấp chạy xuống núi, căn bản nàng không dám ở lại, chỉ cần nghĩ đến đối diện với sắc mặt khó chịu Hỏa Tiêu, hoặc là Hỏa Tiêu

chán ghét nàng, nàng liền cảm thấy không chịu nổi.

Chỉ là sau khi xuống núi, nàng càng cảm thấy mờ mịt, căn bản không biết nên đi về hướng nào. Mỗi lần xuống núi đều có Hỏa Tiêu đi theo nàng, cho đến bây giờ nàng đều không lo lắng những việc vặt vãnh, nói tới nói lui, này coi như là lần đầu tự mình ra khỏi nhà.

Đáp một chuyến đò, đi đến Cúc Thủy thành. Cúc Thủy thành này 3 mặt được sông nước vây quanh, trong thành cũng không thiếu kênh rạch chằng chịt, giống như tên của nó, cúi người có thể vớt (cúc) nước lên. Kinh tế vùng này đặc biệt phát triển, có lẽ bởi vì do đường thủy thông suốt, có rất nhiều quốc gia vận chuyển đến buôn bán.

Tính tình Hỏa Nguyệt vốn ưa náo nhiệt, đi chỗ này nhìn chỗ kia, không để ý đến trời đã tối. Lúc này mới cảm thấy có chút đói bụng, nhưng lại phải tìm 1 chỗ ở lại, bây giờ cũng không còn mặt mũi quay lại Tiêu Hồn Điện, càng không biết nên giải thích thế nào với Hỏa Tiêu, Hỏa Nguyệt càng nghĩ càng đau đầu.

Quả nhiên có rất nhiều thương gia lui tới Cúc Thủy thành này, những khách điểm lớn trong thành đều ở đây, Hỏa Nguyệt rơi vào đường cùng chỉ có thể chọn một khách sạn nhỏ rách nát ở lại, tùy tiện chọn vài món ăn, ngay ngắn đợi ở trong phòng.

Hỏa Nguyệt chưa bao giờ đợi một mình lâu như thế, chỉ là ngồi trong phòng nhỏ vắng vẻ, khiến cho nàng có chút không thể chịu đựng được, tại sao mình lại cô đơn như vậy, nàng nhìn không được lại bắt đầu nhớ đến Hỏa Tiêu. Thật là, mình đừng phải chuyện của Hỏa Tiêu, liền mất hết tinh tảo, bằng không thì đánh cược giải thích một chút với Hỏa Tiêu, cũng không cần phải chật vật thế này.

Tốc độ của tiểu nhị cũng không chậm, chỉ chớp lát đã mang thức ăn đến. Trong đầu Hỏa Nguyệt chỉ suy nghĩ đến chuyện, ngày mai sẽ quay lại Tiêu Hồn Điện xin lỗi Hỏa Tiêu, cũng không chú ý đến thần sắc tiểu nhị có chút kỳ quái. Không để ý ăn mấy ngụm thức ăn, sau đó cảm thấy buồn nôn, thức ăn này có thể ăn sao? So với Hỏa Tiêu làm, quả thực là khác biệt một trời một vực.

Không xong không xong a, sao lại nghĩ đến Hỏa Tiêu. Ô ô ô, Hỏa Nguyệt có chút tức giận bỏ nhào lên bàn, nàng nàng nàng, thật ra nàng so với ai khác càng rõ ràng, nàng căn bản không muốn rời khỏi Hỏa Tiêu, nhưng các nàng là chị em ruột ả. Nàng khá tốt, bởi vì mượn xác hoàn hồn, từ lúc bắt đầu đã không xem Hỏa Tiêu là em ruột, cho nên mới sinh ra loại tình cảm này, hình như cũng không kỳ quái.

Nhưng Hỏa Tiêu thì không giống a, Hỏa Tiêu xem nàng là chị ruột, cho nên nếu như Hỏa Tiêu biết rõ nàng có suy nghĩ này, Hỏa Tiêu nhất định sẽ buồn nôn. Nên làm sao đây! Chẳng lẽ không có một biện pháp vẹn toàn sao!

Người ngoài phòng vụng trộm tiến vào, phát hiện Hỏa Nguyệt bỏ nhào xuống bàn không nhúc nhích. Không khỏi cười cười với người phía sau, "Thấy hiệu quả càng lúc càng nhanh, chưa đến nửa nén hương đã gục."

Lại không nghĩ đến bọn họ quá mức chủ quan, giọng nói không tính là nhỏ. Hỏa Nguyệt mặc dù thất thần, nhưng vẫn nghe được.

Cũng dám hạ được bà đây, xem ta trừng trị mấy người các ngươi. Hỏa Nguyệt tức giận không thôi, nhưng vẫn gục xuống bàn không nhúc nhích, muốn xem bọn họ định giờ trở gì, tiểu nhị cùng 2 nam nhân đẩy cửa đi vào.

Trong đó có một người chọc chọc Hỏa Nguyệt, Hỏa Nguyệt giả vờ nằm sắp bất động, người nọ tò mò nói, "Không phải chỉ thả xuân dược sao?" Tiểu nhị vỗ vỗ vai hắn, cười hi hi nói, "Con nhỏ lần trước, trúng xuân dược cũng còn đã thương ta, lần này ta bỏ thêm chút thuốc mê vào."

Người bên cạnh nhủ chặt lông mày, rất không đồng ý. "Hạ thuốc mê thì khác gì làm với người chết chứ!"

Ba người bọn họ không coi ai ra gì nói chuyện, Hỏa Nguyệt âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, đám người cận kề! Xem ra thường xuyên đối đãi với nữ tử chưa kết hôn như vậy, nghe giọng điệu hình như có không ít nữ nhân gặp phải thủ đoạn hiểm độc này. Hôm nay nàng sẽ thay trời hành đạo!

Ba người sừng sờ nhìn Hỏa Nguyệt đột nhiên từ trên bàn đứng dậy, lạnh lùng nhìn bọn họ cười. Tiểu nhị phản ứng nhanh nhất, lúc đầu định không ché nàng. Hỏa Nguyệt nghiêng người tránh ra, rút ra con dao bên người mình, không chút do dự cắt cổ họng hắn. 2 người phía sau cũng không lưu tình xông đến.

Hỏa Nguyệt cười lạnh, đang chuẩn bị dùng cùng loại chiêu thức tấn công cổ họng hắn, lại phát hiện đầu mình choáng váng, tay chân có chút không chịu sự điều khiển. 1 người trong đó phát hiện nàng khác thường, cười đắc ý nói, "Không cần chống cự! Lâu rồi ông đây không có ăn nằm mới cô bé xinh đẹp như vậy!"

Chân Hỏa Nguyệt bắt đầu có chút tê liệt, tiếp tục nữa, chính mình chắc chắn sẽ gặp bất trắc. Dĩ nhiên Hỏa Nguyệt biết không thể để như vậy, nàng cầm dao găm ném về phía người nọ, người kia nghiêng người né tránh. Liền nhìn thấy Hỏa Nguyệt từ cửa sổ nhún chân một cái, nhảy khỏi cửa sổ đảo tẩu, hai người kia nhìn miếng thịt béo sắp đến miệng lại bay mất, tức giận không nhẹ.

Lại càng không dám tiếp tục dừng lại ở nơi nhiều người, nàng chạy về phía rừng sâu. Dưới chân càng lúc càng tê liệt, toàn thân yếu ớt, ghê tởm hơn là từ sâu trong cơ thể có một cảm giác nóng chảy tràn ra, tuy ăn không bao nhiêu miếng, nhưng vẫn trúng chiêu.

Song dù sao cũng ăn rất ít, liều lượng không cao. Lại nói mình cũng trốn rồi, chỉ cần ở trong rừng cây chịu qua một đêm, ngày mai nhất định phải tự mình tìm đám người kia lấy lại công đạo!

Ngay khi Hỏa Nguyệt mơ mơ màng màng sắp ngủ đi, hình như nhìn thấy một người vội vàng vàng chạy về phía mình, hình dáng người kia nhìn qua lại là Hỏa Tiêu. Hỏa Nguyệt cảm thấy ủy khuất vạn phần, "Hỏa Tiêu, có người ức hiếp ta."

Sau đó, trong nháy mắt tiếp theo, nàng bị ôm chặt vào một lồng ngực cực nóng.

Đợi đến khi Hòa Nguyệt tỉnh táo lại, nàng phát hiện mình đang ngủ trên một cái giường, nhớ rõ trước khi mình ngất đi nằm trong một rừng cây a. Chẳng lẽ người cuối cùng mình nhìn thấy thật sự là Hỏa Tiêu?!! Nàng đang định làm rõ, liềm cảm thấy có một bàn to to đưa qua sờ vào trán nàng.

Nàng quay sang nhìn, quả nhiên thấy khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ của Hỏa Tiêu, chỉ có điều trên mặt mang theo chút lạnh lùng tức giận. Hỏa Tiêu tức giận! Đây là lần đầu tiên Hòa Nguyệt nhìn thấy Hỏa Tiêu tức giận, nàng lập tức có chút khiếp sợ. Hỏa Tiêu đang giận nàng a, Hòa Nguyệt bối rối xoay người không có nhìn Hỏa Tiêu.

Nhìn thấy hành động này của nàng, Hỏa Tiêu càng giận hừng, nha đầu kia có biết không thiếu chút nữa nàng liên. . . sau khi nhìn nàng ngã trong rừng cây, chảy nước mắt ở trong lồng ngực của hắn nói, có người ức hiếp nàng, hắn quả thật muốn giết người.

Hơn nữa nha đầu kia một chút tâm đề phòng cũng không có sao, lại bị người ta hạ thuốc mê. Hỏa Tiêu thật sự càng nghĩ càng giận, lại muốn kéo thi thể 2 người đàn ông kia qua. . . chém thêm vài đao nữa cho hả giận.

Hòa Nguyệt xoay người không có nhìn đến Hỏa Tiêu, trong lòng có chút sợ hãi. Nhưng nàng càng phát hiện thân thể mình có gì không đúng, không xong! Tác dụng của thuốc mê trôi qua, tác dụng của xuân dược không kiêng nể gì phát tác. Sâu trong cơ thể có một ngọn lửa bùng cháy, hơn nữa giữa 2 chân cũng đã ẩm ướt, Hòa Nguyệt cắn môi dưới, nhả nhẹn rên rỉ thiếu chút nữa thì thốt ra.

Nếu như Hỏa Tiêu nhìn thấy bộ dạng bây giờ của mình, không biết hắn sẽ nghĩ như thế nào. Nhìn Hòa Nguyệt nửa ngày không nói câu nào, trong lòng Hỏa Tiêu có chút lo lắng, hắn không phải quá hung dữ chứ. Hòa Nguyệt chưa từng tự mình xuống núi, hơn nữa nàng còn bị người khác ức hiếp, chính mình không an ủi nàng còn hung dữ với nàng, thật quá đáng.

Hỏa Tiêu ngồi xuống cạnh giường nàng, nhẹ nhàng nhào người đến xem nàng, "Hòa Nguyệt, ta không nên giận dữ với nàng, đừng giận ta." Hòa Nguyệt nghe tiếng nói cực kỳ dịu dàng của hắn, ẩm ướt giữa 2 chân quá nặng. Ô, bây giờ nàng muốn. . . rất muốn Hỏa Tiêu, bình thường dục vọng luôn luôn đè nén trong lòng, hình như dưới hiệu quả của xuân dược hoàn toàn bị kích thích ra.

Thấy Hòa Nguyệt không đáp lại hắn, Hỏa Tiêu có chút bất an, hắn vươn tay xoay thân thể Hòa Nguyệt lại. Hòa Nguyệt vốn đang giao chiến trong lòng, Hỏa Tiêu nắm vai xoay nàng quay lại, thân thể dính sát như vậy, thậm chí Hòa Nguyệt còn có thể ngửi thấy mùi cỏ tươi thoang thoảng trên người hắn.

Đây là đệ ép ta! Hòa Nguyệt mạnh mẽ vươn tay kéo cổ Hỏa Tiêu xuống, sau đó liền hôn lên đôi môi nàng mong chờ rất lâu. Con mắt Hỏa Tiêu tròn to, sau đó sững sờ chiều theo Hòa Nguyệt muốn làm gì thì làm.

Mãi đến khi Hòa Nguyệt hôn đủ, mới xoay người một cái, đẩy Hỏa Tiêu nằm ngửa trên giường, mình giằng chân trên người hắn, hô hấp có chút dồn dập. Dục vọng đã tràn ngập trí óc nàng, nàng bắt lấy suy nghĩ trực tiếp nhất của mình, nắm vạt áo Hỏa Tiêu giật ra, lộ ra lồng ngực cường tráng rắn chắc.

Bàn tay nhỏ bé của nàng xoa động ở phía trên, sau đó thỉnh thoảng sờ chút đầu đố bên trên, Hỏa Tiêu cứ như vậy ngo ngác nhìn Hòa Nguyệt làm loạn trên người hắn, thậm chí có chút thần thờ.

Bạn đang đọc truyện [Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai] - Hòa Nguyệt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Tất cả đều là của ta

Không vui khi bị bỏ qua một bên, thấy Hỏa Tiêu vẫn thất thần, Hòa Nguyệt liền cúi xuống thân thể Hỏa Tiêu cắn vài cái. Sau đó, không vui nói, “Không cho chàng có suy nghĩ khác.” Nói xong, dùng hạ thân cọ sát mấy cái, lúc này nàng đã sớm ẩm ướt.

Quả nhiên, Hỏa Tiêu thờ hờn hờn dưới hạ thân đã sớm đứng dậy, con người đen cũng trở nên thâm trầm. Hòa Nguyệt cảm thấy rất hài lòng, sau đó, làm càn kéo quần của hắn xuống, thoáng cái vật dưới của hắn bắn ra làm cho nàng nhìn thèm thường thật lâu.

Quả Quả nhiên. Giống như sự tương tượng của nàng hình dạng khổng lồ vô cùng to lớn, ngày đó trong hồ chỉ nhìn thoáng quá, đã cảm thấy không nhỏ, bây giờ trong khoảng cách gần như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hòa Nguyệt nhìn không được liên đồ bùng. So với lúc trước, xem ra rất là lớn, lúc trước dùng một tay của chính mình miễn cưỡng còn nắm được, bây giờ lại phải dùng đến hai tay mới có thể nắm được.

Hòa Nguyệt rất tập trung dùng một tay cầm lấy hạ thân đang dựng dậy của Hỏa Tiêu, sau đó, mới dùng cả hai tay lấy lòng hắn, Hỏa Tiêu mất mê mang nằm trên giường, hô hấp ngày càng ồ ồ, nhìn về mặt hưng phấn của Hòa Nguyệt, hắn cảm thấy có chút đỡ khốc đỡ cười. Hắn cẩn thận từng chút một, không muốn làm cho nha đầu kia sợ hãi, bây giờ thì tốt rồi, nha đầu kia tìm cơ là do bị hạ xuân dược, trực tiếp bỏ nhào vào chuẩn bị ăn tươi nuốt sống hắn.

Thật ra xuân dược này cũng rất là bình thường mà thôi, hơn nữa trên người Hỏa Tiêu sớm đã lấy được giải dược. Chẳng qua xem ra trước mắt, tiếp tục thể này càng hợp ý hắn hơn. Khóe miệng của hắn từ từ nâng lên một nụ cười nhẹ, muốn nhìn thấy tiếp theo nha đầu sẽ làm ra hành động gì?

Hòa Nguyệt đã sớm bị dục hòa đốt người, phía dưới cảm thấy vô cùng ngứa ngáy, muốn. . . cảm thấy muốn dùng vật gì đó cho vào. Nhưng hắn vẫn nằm

trên giường nhìn nàng, thật quá đáng mà! Sao có thể không thèm để ý gì đến nàng vậy!

Đôi mắt nàng vừa chuyển, nở nụ cười có chút xấu xa. Sau đó, cúi xuống phía dưới, trực tiếp ngậm hạ thân to lớn của hắn vào miệng, chỉ có thể ngậm vào một nữ, cái miệng nhỏ của nàng đã đến cực hạn, Hỏa Nguyệt có chút khó khăn phun ra nuốt vào hạ thân cậu hắn, sau đó, cố tình dùng cái lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh đỉnh của hắn, tiếp tục ven theo mạch gân cùng nếp uốn liếm lên trên từng chút một.

Lồng ngực Hỏa Tiêu bắt đầu dồn dập phồng lên xuống, cảm thấy có chút không khống chế được. Có cơ hội Hỏa Nguyệt còn cố tình cời y phục của mình ra, trên thân thể chỉ còn sót lại một mảnh áo yếm cùng quần lót, hai mắt như có hơi nước nhìn chằm chằm vào hắn, giống như lúc trước làm nũng với hắn, “Hỏa Tiêu, người ta phía dưới rất ngứa, cho ta”

‘Ba’ một sợi dây gọi là lý trí đột nhiên bị chặt đứt, Hỏa Tiêu làm sao có khả năng cự tuyệt yêu cầu của Hỏa Nguyệt, huống chi lại là lời mời yêu cầu mê hồn như thế. Hắn cuối cùng không kìm nén được, xoay người một cái liền đặt Hỏa Nguyệt phía dưới, dồn dập thờ dục hai cái, thoáng cái bình phục lại tâm tình của mình, sau đó, mới kéo hai mảnh vải cuối cùng trên người nàng xuống.

Hai bầu ngực xinh đẹp đập vào trong mắt hắn trước tiên, thoáng cái cổ họng Hỏa Tiêu nhin không được nhấp nhô cao thấp, sau đó, hắn mới từ từ cúi xuống nhẹ nhàng ngậm lấy, sự tiếp xúc kia giống như thuốc tê, từ chỗ Hỏa Tiêu hôn xuống lan ra, Hỏa Nguyệt nhin không được rên rỉ một tiếng, cảm thấy xấu hổ với thanh âm mình thốt ra, muốn dừng lại cũng không dừng được.

Hỏa Tiêu vô cùng hài lòng khi thấy phản ứng của nàng, liếm lên nụ hoa của nàng, nhẹ nhàng gặm cắn, Hỏa Nguyệt cảm thấy như vậy vô cùng thoải mái, chẳng qua phía dưới của nàng có cảm giác ngứa ngáy, sắp bức điên nàng, Hỏa Tiêu còn chậm rì rì như thế, có phải là cố ý trả thù nàng bình thường luôn tùy ý sai sử hắn không nha.

Một lần nữa Hỏa Tiêu lại tròn mắt, không biết Hỏa Nguyệt lấy đâu ra khí lực, lại một lần nữa xoay người ngồi trên người hắn. Hỏa Nguyệt then thùng liếc mắt trừng hắn, hơi có chút bất mãn. Sau đó, dùng tay mình đỡ lấy cự đại của hắn đang dựng thẳng đứng, tiếp tục nhắm ngay hoa kính của mình, cứ thế mà ngồi xuống, Hỏa Tiêu không kịp ngăn lại, nàng tự dè ép xuống phía dưới.

“Đau quá.” Hỏa Nguyệt nước mắt lưng tròng nhìn hắn, ủy khuất không thôi. Hỏa Tiêu cảm thấy mình không còn gì để nói nữa, nhưng khi nhìn nàng khóc, chính mình lại cảm thấy đau lòng, sau đó, vươn tay vuốt ve cái lưng trắng của nàng, nhẹ nhàng an ủi nói, “Sao nàng lại nóng vội như vậy.” Lời này lại làm cho Hỏa Nguyệt bất mãn, nàng rõ ràng chịu không nổiLàm sao mà nhin được.

Có lẽ nguyên nhân là do xuân dục, đau đớn rất nhanh trôi qua, nhưng mà cảm giác tê dại ngứa ngáy càng nhiều thêm, trong chỗ sâu truyền đến từng trận ngứa, làm cho Hỏa Nguyệt nhin không được thân thể vận vẹo uốn éo, Hỏa Tiêu ở dưới thân, bởi vì động tác của nàng, nhin không được hô hấp càng loạn phía dưới càng thêm to lớn.

Hỏa Tiêu lập tức lấy tay dè lại eo của nàng, không cho nàng lộn xộn thêm, vạn nhất lại làm đau nàng nữa thì sao. Ai biết Hỏa Nguyệt lại không biết ý của hắn, cắn môi dưới ai oán nhìn hắn, “Ta ghét nhất Hỏa Tiêu!” Giọng nói mềm mại, còn mang theo tiếng khóc. Hỏa Tiêu có chút nóng nảy, “Thật là nghịch ngợm, không được khóc. Có phải vẫn còn đau nhức?”

Hỏa Nguyệt dùng ánh mắt sắc liếc hắn, “Chàng nhúc nhích đi, người ta rất ngứa.” Hỏa Tiêu lúc này mới nhẹ nhàng động, chẳng qua động nhẹ nhàng có lẽ không giảm bớt ngứa cho Hỏa Nguyệt. Nàng dứt khoát tự mình động, vừa động vừa bất mãn mà phàn nàn, “Ô, chàng động nhanh một chút đi.”

Hỏa Tiêu vốn muốn chịu đựng, sợ lại làm nàng bị thương, nhưng cô bé nhỏ này này hoàn toàn không nhận ra tâm ý của hắn, còn nói hắn động chậm. Hai tay giữ chặt eo nhỏ của nàng, sau một khắc, Hỏa Tiêu cử động eo của mình, động tác càng ngày càng nhanh, mỗi lần đều đụng vào chỗ sâu nhất, cứ như vậy thoáng cái rút ra, rồi lại dùng sức đụng mạnh vào.

Hỏa Nguyệt liên tiếp bị tấn công thật mạnh, cả người đều có chút run rẩy, ô ô, nàng vừa rồi có phải nói sai gì không, khiến Hỏa Tiêu mãnh liệt như vậy nha. Nhưng kể tiếp, căn bản làm liên tục không có thời gian để cho nàng phân tâm, mỗi lần Hỏa Tiêu làm đều đâm thẳng lên hoa tâm của nàng, Hỏa Nguyệt ngoại trừ trầm thấp rên rỉ cùng đóng đưa ra, căn bản không có thời gian để mà suy nghĩ.

Chờ Hỏa Nguyệt tỉnh lại lần nữa, phát hiện người mình trần truồng nằm trong ngực Hỏa Tiêu. Nàng đột nhiên nhớ tới một màn kia, trời ạ! Nàng cảm thấy trên đầu của mình toàn hắc tuyến, nàng sao có thể chủ động phóng đảng như vậy, đừng nói nàng chủ động ngồi lên trên Hỏa Tiêu nha, nàng còn nói Hỏa Tiêu động không đủ nhanh.

Nhìn nàng như vậy, xem ra không khác gì một sắc nữ nha, ai sẽ tin tưởng nàng là xử nữ, hơn nữa còn là lần đầu tiên. Không biết Hỏa Tiêu sẽ nghĩ nàng như thế nào, hơn nữa chính mình thật sự ăn tươi để dè, đứng là nghiệp chương nha.

Trong đầu Hỏa Nguyệt lại nổi lên ý nghĩ muốn chạy trốn, nàng nhẹ nhàng nâng lên cánh tay Hỏa Tiêu đang quàng ở trên người, chuẩn bị lạng lẽ trượt xuống giường. Ai biết trong chớp mắt cánh tay quàng lại ôm chặt nàng hơn. Nàng sửng sốt quay đầu lại nhìn, qua nhiên thấy cặp con ngươi đen của Hỏa Tiêu, có chút không vui nhìn chằm chằm vào nàng. Ách, bây giờ phải làm sao đây.

“Nàng chỉ biết dùng ta xong, lại không muốn phụ trách.” Cả người Hỏa Tiêu đều dán vào, không có sự tức giận như trong dự đoán, ngược lại giọng điệu có chút ủy khuất. Hỏa Nguyệt có chút sửng sốt, sau đó, mở miệng thì thào, “Không phải.”

“Nguyệt Nhi, xem cũng bị nàng xem hết, ăn cũng bị nàng ăn sạch sẽ, nàng còn không định phụ trách sao?” Giọng nói Hỏa Tiêu càng thêm ủy khuất, nói thẳng làm cho lòng của Hỏa Nguyệt có chút chột dạ. Giống như nàng đã phạm một tội rất lớn, Hỏa Nguyệt nhin không được mở miệng nói, “TaTa đương nhiên phụ trách!”

Hỏa Tiêu lặng lẽ nhếch môi nở nụ cười, cảm thấy thỏa mãn liền gác đầu lên vai Hỏa Nguyệt. Hỏa Nguyệt mở trừng hai mắt, đột nhiên có cảm giác giống như bị Hỏa Tiêu cho vào bẫy, chẳng qua nàng cảm thấy đáy lòng mình thật ngọt ngào như được rót mật.

Thật ra thì Hỏa Tiêu cũng rất thích mình nha, nếu không với võ công của Hỏa Tiêu, muốn dồn ép nàng rất là dễ dàng, làm sao lại để cho nàng muốn làm gì thì làm hử.

Nghĩ tới đây, cảm thấy trước kia lần trốn hử, đúng là làm chuyện thừa. Lãng phí thời gian một cách vô ích, để cho mình ăn ít đậu hủ quá.

Khi giải quyết xong, theo tính tình của nàng là ham món lợi nhỏ mà muốn chiếm tiện nghi, nàng xoay người đè lại Hỏa Tiêu, mặt dán vào trước ngực hử, về mặt thỏa mãn thờ dài một hơi, sau đó bàn tay nhỏ bé sờ lên người hử, cuối cùng cảm thấy vô cùng mỹ mãn tuyên bố, “Tất cả đều là của ta.”

Hỏa Tiêu nhìn bộ dáng của nàng, nhìn không được mà nhẹ nhàng cười ra tiếng, sau đó, mới ôm chặt nàng vào trong lòng mà nói, “Ừ, ta là của nàng.”

Bạn đang đọc truyện *[Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai]* - Hỏa Nguyệt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Kết thúc

Ngày hôm sau, theo thói quen thường ngày nằm lại trên giường, Hỏa Tiêu cũng nằm với nàng. Nhưng nha đầu kia lại sờ tới sờ lui trên người hử, ăn thêm không ít đậu hủ, cuối cùng làm cho hử không nhìn nổi nữa, trong chớp mắt đè lên nàng, sau khi xong, hử rời giường đi rửa mặt trước.

Hỏa Nguyệt buồn bực mở miệng nói, "Keo kiệt, ngày hôm qua còn nói tất cả đều là của ta." Hỏa Tiêu có chút bất đắc dĩ cười khổ một cái, nha đầu kia rốt cuộc có hiểu được lòng hử không a. Hử lo lắng cho nàng ngày hôm qua là lần đầu tiên, sợ lại làm cho nàng mệt quá mà không chịu nổi.

Hỏa Tiêu cảm lấy khăn ướt đến lau mặt cho nàng. Hỏa Nguyệt ngoan ngoãn nhắm mắt lại để cho hử lau, Hỏa Tiêu xem bộ dáng hợp tác của nàng, nhìn không được cúi đầu xuống, sau đó, hôn nhẹ nhàng bên khóe miệng của nàng.

Quả nhiên làm cho Hỏa Nguyệt không hài lòng, "Không được! Phải hôn lên môi!" Hỏa Tiêu nhìn không được buồn cười, hử thật sự đánh giá thấp sắc tâm của nha đầu kia.

Hai người tay trong tay đi dạo khắp thành Cúc Thủy, thật ra chỉ có Hỏa Nguyệt muốn đi dạo thôi, Hỏa Tiêu chỉ đi sau săn sóc nàng nói cho nàng biết mọi chuyện xung quanh. Trong góc đường có một ông lão, ngồi bên một cái bàn đã có sẵn, bên cạnh treo một lá cờ lớn, trên đó có ghi là "Thần Toán Tử". Hỏa Nguyệt hai mắt bừng sáng, vội vàng đi tới.

Có hai nữ hài tử đang chuẩn bị rời đi. Hỏa Nguyệt còn nghe được các nàng bàn luận nói là, "Bói thật chính xác!"

Hỏa Nguyệt liền kéo góc áo của Hỏa Tiêu, sau đó, vội vàng chạy về phía trước. Lập tức ngồi vào trên ghế, nhìn ông lão cười cười, "Lão tiên sinh, bói cho ta một quẻ đi."

Ông lão nhìn nàng, vuốt chòm râu cười nói, "Cô nương là người dị giới, lão phu bói không ra." Hỏa Nguyệt nhìn không được liền trừng mắt, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch lên. Ông lão này chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, có thể nói ra nàng không phải là người của thế giới này, quả thật là tài giỏi! Quả nhiên là bói đúng vô cùng nha! Đáng tiếc là bói không được

Hỏa Nguyệt có chút luyến tiếc đứng dậy cáo từ hử, ai biết được ông lão nhìn Hỏa Tiêu đang ở phía sau nàng, ánh mắt có chút kì lạ, nhưng cũng không nói câu nào.

Hỏa Nguyệt ôm Hỏa Tiêu, lại đi ra chỗ khác. Hiếm khi có cơ hội lần đầu được đi xuống núi, Hỏa Nguyệt muốn chơi thật đã rồi mới về, cho tới bây giờ Hỏa Tiêu cũng không cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Hai người ở trong Cúc thành đến mấy ngày, hôm nay Hỏa Nguyệt chuẩn bị đi tới hồ Minh Nguyệt ở Cúc thành để chèo thuyền, sáng sớm đã tự động dậy sớm.

Vì hồ nằm bên ngoài thành, mặt hồ có hình trăng lưỡi liềm cho nên người ta mới gọi là hồ Minh Nguyệt. Cúc thành có rất nhiều tài tử giai nhân đến đây chèo thuyền, sau đó, mới thi ngâm thơ đối câu với nhau, xem ra vô cùng lịch sự tao nhã.

Hỏa Nguyệt không có hứng thú với chuyện đó, lý do nàng đến hồ Minh Nguyệt. Ngoại trừ nhìn phong cảnh ra, chính là muốn ăn cá ở hồ Minh Nguyệt, nghe nói thịt cá trong hồ rất ngon, còn mang theo vị ngọt. Hỏa Nguyệt đã sớm muốn thử, cho nên sáng sớm hôm nay liền đi thẳng tới hồ Minh Nguyệt.

Hỏa Tiêu một mình đi thuê một con thuyền vô cùng lớn, ở giữa thuyền còn có một phòng để nghỉ ngơi. Chèo thuyền hơi mệt, thì có thể ngừng ở trong hồ vào bên trong để nghỉ ngơi, đúng là một sự lựa chọn không tồi, có lẽ giá cả cũng không rẻ lắm.

Giữa hồ có một hòn đảo do người xây nên, trên đó có một cái đình nhỏ. Không ít tiểu thư khuê các, cùng những thiếu nữ đang đợi gả đều đến đây ngắm cảnh xem hoa. Hỏa Nguyệt cảm thấy thật cao hứng, muốn Hỏa Tiêu chèo thuyền qua bên đó xem. Đảo tuy không lớn, bên ngoài trồng tầng tầng hàng

liều xanh tươi, gió nhẹ thổi lướt qua, cảnh liễu nhẹ lắc lư, xem ra cũng có tình thơ ý họa.

Hỏa Nguyệt ngồi trong tiểu đình, nhìn phong cảnh xung quanh, nhìn không được có chút xuất thần. Nhìn non xanh nước biếc ở đây, quả nhiên rất hợp lòng người nhà. Hỏa Tiêu thoáng nhìn thấy có một ít người đang chèo thuyền đậu chung quanh hòn đảo nhỏ, có bán một ít dưa và trái cây, nghĩ Hỏa Nguyệt là một người tham ăn. Bèn đi tới chỗ đó mua, chuẩn bị mua một ít dưa và trái cây mới lạ.

Hỏa Nguyệt nhìn phong cảnh, sau đó, ngồi chờ Hỏa Tiêu, đợi một lát còn chưa thấy Hỏa Tiêu trở về, dứt khoát tự mình đi tìm người. Kết quả đi chưa xa, thì thấy Hỏa Tiêu đang đứng dưới hàng liễu, có vài thiếu nữ trẻ đang nũng nịu quần lấy hắn, trên khuôn mặt Hỏa Tiêu lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Không có biện pháp đối phó với những nữ nhân nhu nhược này, cho dù mặt hắn luôn lạnh lùng, những cô gái kia vẫn liếc mắt đưa tình nhìn hắn, cảm thấy có chút sợ nhưng cũng không có ý định buông tha. Hỏa Nguyệt vừa thấy được một màn này, sắc mặt lập tức đen lại! Cũng dám thêm thù vào Hỏa Tiêu của nàng, thật sự ăn là ăn gan trời mà!

Tuy Hỏa Nguyệt đã sớm biết được, bộ dáng thật đẹp của Hỏa Tiêu, chỉ sợ trong thiên hạ đứng số một số hai. Nhưng trong phút giây này, trong lòng nàng khắc sâu cảm giác nguy hiểm. Nàng không chút khách khí gạt các nàng qua một bên, đi đến trước mặt Hỏa Tiêu, sau đó, ôm hắn vào lòng, ôm cả người Hỏa Tiêu vào trong ngực mình.

Hỏa Tiêu ngây người ra một lúc, sau đó, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận bồng bồng, nhìn không được nở nụ cười yếu ớt. Hỏa Nguyệt mở miệng phàn nàn, "Làm gì đi lâu vậy, còn muốn ở đây liếc mắt đưa tình dây dưa không rõ à."

Hỏa Tiêu cười khổ giải thích, "Là các nàng ngăn không cho ta đi." "Hắn lại không thể đánh các nàng, làm hắn thật có chút đau đầu.

Hỏa Nguyệt quay đầu liếc mắt trừng các nàng, "Không cần phải khách khí với các nàng!" "Mấy nữ tử bị ánh mắt sát khí của nàng nhìn phải lui lại vài bước, sau đó, mới sợ hãi mà rời đi.

Hỏa Nguyệt cảm thấy không vui, sau đó, mới đem đầu Hỏa Tiêu từ trong ngực mình ra. "Chúng ta trở lại thuyền đi." "Thật muốn giấu Hỏa Tiêu đi, bằng không đi chỗ nào cũng đều có người muốn được vẻ đẹp của hắn, đúng là không có cảm giác an toàn mà.

Hỏa Tiêu biết nàng không vui, liền ngoan ngoãn ôm lấy eo của nàng, sau đó, cùng nhau đi trở lại thuyền nhỏ. Chèo thuyền đến bên kia bờ hồ, một chỗ ít có người đến Hỏa Nguyệt không nói lời nào nắm lấy quần áo Hỏa Tiêu, nửa lời nửa kéo hắn vào trong phòng nghỉ.

Hỏa Tiêu biết là nàng đang tức giận, nhanh chóng thuận theo ý của nàng. Ai biết vừa vào phòng ngủ xong, Hỏa Nguyệt cũng không... chút khách khí xô hắn ngã xuống giường, sau đó, ngồi trên người hắn, bắt đầu cởi quần áo.

Lúc này, hắn hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nhìn Hỏa Nguyệt vẫn cởi quần áo hắn ra. Sau đó, Hỏa Nguyệt rầu rĩ nói, "Hử! Nhìn chàng có tính lực đi ứng phó các nàng, ta muốn ép khô chàng!"

Ách? Hỏa Tiêu có chút dở khóc dở cười, nhưng khoe miệng cũng không nhìn được cong lên thật vui vẻ.

"Được!" Hỏa Tiêu trong lòng vui vẻ trả lời nàng.

Hỏa Nguyệt nhìn bộ dạng phối hợp của hắn, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái một tí. Sau đó, mới cúi đầu ngậm núm của hắn, nhẹ nhàng mút hai cái, Hỏa Tiêu hô hấp dồn dập nhìn không được dựng dậy.

Không đợi Hỏa Nguyệt chuẩn bị tiếp tục khiêu khích hắn, Hỏa Tiêu đột nhiên xoay người đặt nàng xuống dưới, âm thanh có chút khàn khàn. "Nguyệt nhi, đến phiên ta làm đây." "Hắn còn nhớ lần đầu tiên của nàng, hậu quả của sự lỗ mãng, thiếu chút nữa đã làm cho mình bị thương.

Hỏa Nguyệt không kịp phản kháng, đã bị Hỏa Tiêu đè lên, lời nói Hỏa Tiêu như có ma lực làm mê hoặc người khác. Hôn xuống người nàng để lại ít dấu vết, cuối cùng cướp đi ý thức còn lại của nàng.

Đợi cho Hỏa Nguyệt từ trong cao trào mà từ từ tỉnh lại, Hỏa Tiêu lại quàng hai chân nàng quanh hông hắn, tiếp tục chuẩn bị làm thêm một lần nữa. Hỏa nguyệt có sức như không thể nào kháng cự được "Ồ, ô, ta từ bỏ"

"Sao vậy, Nguyệt nhi, không phải nàng nói muốn ép khô ta sao." Khoe miệng Hỏa Tiêu nở ra một nụ cười xấu xa, sau đó, mới nhẹ nhàng tách chân nàng ra, tiếp tục, dùng sức một chút, một lần nữa tiến nhập vào trong cơ thể nàng. Kế tiếp, nàng ngoại trừ dùng tay bám vào vai của hắn vô lực rên rỉ lên tiếng, căn bản không còn sức để mở miệng.

Hỏa Nguyệt nhìn không được trong lòng khóc lóc ai oán, nàng giống như bị Hỏa Tiêu cho vào bẫy. Người nói muốn ép khô hắn là nàng sao, bây giờ nhìn lại, nàng mới là người bị người kia ép khô..... Rất không cam tâm! Tính cách Hỏa Tiêu thật là phúc hắc nha!

Chờ Hỏa Nguyệt... tỉnh lại lần nữa, đã là sáng hôm sau. Nàng tức giận trừng mắt nhìn Hỏa Tiêu, Hỏa Tiêu ôm lấy nàng, vẻ mặt cười vô cùng thoải mái. Lộ ra vẻ mặt thật muốn đánh mà, chẳng qua biết nàng sẽ phải trả một cái giá rất lớn, thật sự là không cam lòng a!

Chờ hai người về tới Cúc thành, Hỏa Nguyệt ngồi trong tiệm bên đường kêu đồ ăn, kêu hai chén ăn chờ Hỏa Tiêu. Hỏa Tiêu đến khách điểm trà phòng, dọn xong hành lý, đang muốn đi tới quán ăn tìm Hỏa Nguyệt.

Một ông lão từ trong góc đường đi ra. Hỏa Tiêu khó hiểu quay đầu nhìn lại, chính là ông lão kia tự xưng Thần Toán Tử. Hỏa Tiêu chuẩn bị bước đi không thêm để ý tới hắn, tiếp tục bước về phía trước. Nghe được ông lão mở miệng nói. "Tu La chuyển thế, thiên hạ sẽ đại loạn."

Hắn nhú mày, chân đang bước liền chuyển hướng đi đến trước mặt ông lão. "Các hạ đang muốn nói gì?"

Ông lão nhú mày nhìn hắn, cao thấp đánh giá hai cái. Cuối cùng thốt ra được một câu, "Cậu rõ ràng là Tu La chuyển thể, sát khí nặng như vậy, vì sao còn chưa đi vào Tu La đạo?"

Hỏa Tiêu nở nụ cười lạnh lùng, sau đó, khinh thường nói, "Cho dò là chính đạo hay tà đạo, cho dù là Tu La đạo, ma đạo. Điều không liên quan tới ta."

Hỏa Tiêu liếc nhìn người kia đang ngồi trong tiệm trước mặt, Hỏa Nguyệt có vẻ cảm thấy rất nhàm chán. Khóe miệng đột nhiên nở ra một nụ cười yếu ớt, "Đạo của ta cũng lắm chính là đời đời kiếp kiếp đều canh giữ ở bên cạnh người kia mà thôi." Nhìn lão đầu tử lộ ra biểu hiện cứng ngắc, hắn lạnh lùng nhú mày, sau đó, không một chút do dự xoay người rời đi.

Ông lão vẫn đứng nguyên tại chỗ, đang suy nghĩ về lời nói của hắn. Hắn cả đời đều xem số mệnh cho mọi người, lần đầu nhìn thấy Tu La chuyển thể thành người, đang lo lắng thiên hạ sẽ gặp kiếp nạn lớn. Lại không nghĩ người nọ lại có thể nói ra một câu như vậy.

Hỏa Nguyệt ăn được nửa chén đã cảm thấy no, còn lại nửa chén đưa cho Hỏa Tiêu, mãi đến khi Hỏa Tiêu giải quyết xong toàn bộ, hai người mới thanh toán tiền, chuẩn bị rời đi.

Ai biết Hỏa Nguyệt vừa mới đứng lên, liền cúi đầu hừ một tiếng, Hỏa Tiêu cảm thấy lo lắng nâng đầu lên. Ân cần hỏi han, "Xảy ra chuyện gì vậy? Nguyệt nhi."

Hỏa Nguyệt tức giận liếc mắt trừng hắn, nhỏ giọng phàn nàn nói. "Đều là lỗi của chàng, làm hại eo ta thật mỏi nhừ mà!"

Quả nhiên, trên mặt Hỏa Tiêu lộ ra một nụ cười nhẹ vô cùng thỏa mãn. Người này! Hỏa Nguyệt cố tỏ ra hung dữ, hắn đúng là không biết xấu hổ, còn có thể cười vui về đến vậy.

"Chàng phải cống ta nha!" Còn lâu Hỏa Nguyệt mới cho hắn được thoải mái, eo của mình đã mỏi nhừ, cũng không thể để tên đầu sỏ này thoải mái được!

Khóe miệng Hỏa Tiêu nâng lên nụ cười nhẹ thật sâu, sau đó, nghe lời cống nàng trên lưng. Hỏa Nguyệt rất thích nằm ở trên lưng Hỏa Tiêu, trong trí nhớ của nàng, mỗi lần đều như vậy, nàng rất thích trêu chọc để được Hỏa Tiêu cống trên lưng.

Nàng cảm thấy hạnh phúc ghé nằm trên lưng hắn, sau đó, liền cử động chân mình nhẹ nhàng bước đi. "Xuất phát! Trở về Tiêu Hồn Điện!"

Hỏa Tiêu nghiêng đầu nhìn nàng một cái, trong mắt tràn đầy sự yêu chiều. Bước đi từ từ về hướng nàng chỉ.

Ông lão im lặng xuất hiện ở phía sau bọn họ, nhìn bóng dáng của hai người, dưới ánh mặt trời bóng họ càng kéo dài ra, còn có thể nghe được tiếng cười đùa vang lên. Cuối cùng đã hiểu được lời nói kia của thiếu niên.

- Hết -

Bạn đang đọc truyện *[Nguyệt Chi Bộ Khúc Thứ Hai]* - Hỏa Nguyệt được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.